

**Fatima, a végső
idők
reménycsillaga**

Begyik Tibor OCDS

Elektronikus kiadás, PDF változat
ISBN 978-615-82062-0-4

Budapest, 2022
Begyik Tibor magánkiadása

Felhasználási feltételek

Ez az elektronikus állomány **Begyik Tibor OCDS: „*FATIMA, A VÉGSŐ IDŐK REMÉNYCSILLAGA*”** című írását tartalmazza.

Az elektronikus könyv bármely változata (PDF, EPUB, MOBI) szabadon letölthető és felhasználható, a következők betartásával:

1. Változatlan tartalommal továbbadható, de el nem adható. Nem terjeszthető kapcsolt áruként sem.
A továbbadásért semmilyen ellenszolgáltatást nem lehet kérni. Fel-tölthető fájlmegosztóra is, de csak akkor, ha az ott tárolt állomá-nyokhoz minden ellenszolgáltatás és regisztráció nélkül hozzá lehet férni.
2. A szöveg saját célra részben vagy egészben is kinyomtatható.
3. A könyv nyomtatott formában kereskedelmi forgalomba csak a szerző írásbeli engedélyével hozható.
4. A könyv tartalmának felhasználása a szokásos formában engedélyezett. A forrás megjelölésével idézhető, hivatkozható.

AZ ÍRÓ ELŐSZAVA

Tisztelt Olvasó! Ez a könyv a fatimai jelenések 100. évfordulójára való felkészülés jegyében tartott 21 előadás szerkesztett változata.

Előadásaim természetszerűleg ismétlődéseket tartalmaztak, melyeket e kiadásban igyekeztem mellőzni, ennek ellenére egyes gondolatok újból és újból felvetődnek, de ezt tudják be az „ismétlés a tudás anyja” igazságának igazolásaként!

Isten kegyelméből ötször jártam Fatimában és P. Kondor Lajos SVD atyával – a fatimai jelenések világszerte ismert szakértőjével – igen jó kapcsolatom volt. Az ő engedélyével nyomathattam ki Magyarországon a „Fatima századunk reménycsillaga” c. könyvét.

A templomi előadásaim alapja a Hajnal Szép Sugara blogomon 128 részben közzétett „Fatima, a végidők reménycsillaga” c. bejegyzés sorozat. Az ahhoz használt hivatkozásokat adtam meg előadásaimban – így e könyvben – is.

Őszintén remélem, hogy Fatima óriási irodalma mellett e könyv egyedülálló módon, új megvilágításban villant fel valamit abból a misztériumból, mely meggyőződésem szerint valóban reménycsillagként ragyogja be az emberiség jövőjét.

2017. december 8-án, szeplőtelen fogantatás ünnepén,

Begyik Tibor OCDS

Kedves Testvérek!

Mielőtt Fatimáról beszélnék, melynek ez évben van a jubileuma, szeretném előre bocsátani, hogy a fatimai üzenet nem egy szorosabb történelmi időpontot célzó reveláció, hanem a végső idők próféciája. A „végső” kifejezésen persze nem valami ma divatos világvégi kifejezést, hanem egy korszakváltást jelölő meghatározást kell érteni.

Nem kell látnoki képesség ahhoz, hogy magunk is belássuk, a világ erkölcsi romlása, eszmei eltévelyedése és harácsoló gazdaság szemlélete óhatatlanul magán hordozza a bármely pillanatban bekövetkező összeomlást, sőt lelki vonatkozásban a tömeges kárhozat veszélyét is.

A Szűzanya emberiségmentő igyekezete ennek a negatív korszakváltásnak az elhárítására – a Mária-korszak kezdete – a Csodásérem átadása óta készül. Természetesen az Istenanya a lélekmentés szempontjából pozitív korszakváltást készít elő jelenéseivel, melynek egyik sarkalatos állomása volt Fatima.

Fel kell ismernünk, hogy a Mária-jelenések egymásra épülő, egységes egészet képeznek és kiviláglik belőlük az Égi Édesanya pedagógiája. Bár minden esemény saját történettel rendelkezik és valamennyit önállóan szükséges kivizsgálni, értelmezni csak egymással való összefüggésükben szabad. A valódi jelenések és üzenetek ugyanis kiegészítik, erősítik egymást éppen úgy, mint a Szentírás, amelyben egy-egy részletet igazán csak a többi szentírási könyv ismeretében érthetünk meg teljesen.

A Mária-jelenések elsősorban jelek, mégpedig a mai idők jelei – jelentette ki J. Ratzinger bíboros –, amelyek az elhatalmasodó bűnre, s azok következményeire figyelmeztetnek, és a kiút megjelölésével segíteni akarnak rajtunk. A jelenések általában öt lényeges elemet tartalmaznak:

1. A Mária-jelenések figyelmeztetnek az elhatalmasodott bűnre, s annak elhatalmasodott következményeire, és nemegyszer profetikusan láttatják az elhatalmasodó bűn társadalmi következményeit és annak végkimenetelét.

2. A jelenések szembesítenek az elhatalmasodó bűn áldozatává vált lélek valós helyzetével, sorsának lehetséges végkimenetelével, mivel a bűn halált von maga után – írja Jakab apostol (*Jak 1,15*).

3. A jelenések jelzik az elhatalmasodott bűnnel szemben túlaradó kegyelmet. „*Amikor azonban elhatalmasodott a bűn, túlaradt a kegyelem, hogy amint halált hozóan uralkodott a bűn, úgy uralkodjék az örök életre szóló megigazulással a kegyelem is, Urunk, Jézus Krisztus által*” (Róm 5,20).

4. A jelenések – végtére is – jelzik Jézus velünk lakozását: „*S én veletek vagyok mindennap a világ végéig*” (Mt 28,20).

5. A Mária-jelenések veszélyes helyzetünkből kiutat jelölnek meg, s ehhez eszközöket is ajánlanak (*a Skapulárét, a rózsafüzért, a Csodásérmét és Szíve Szeretlángját*).

Az üzenetek soha nem adnak új kinyilatkoztatást, nem korrigálják és nem egészítik ki a Szentírást, nem adnak úgynevezett felsőbb utasítást az Egyház vezetésének, legfeljebb kérnek ezt vagy azt. Nem új hitet, nem új erkölcsöt hirdetnek, de kivizsgálásuk kötelező: „*Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg*” (1Tessz 5,21). Az üzenetek nem képeznek hitkötelezettséget, nem tartoznak a *depositum fidei*hez, a hitletéteményhez, elsősorban nem Máriatiszteletet hirdetnek és nem is azt népszerűsítik, hanem szembesítenek a valósággal: lelkiállapotunkkal, a veszélyekkel s az elhatalmasodó bűn végkimenetelével.

Az Újszövetség jelei között sajátos helyet foglalnak el a Mária-jelenések. Hitünk írott forrása, a Szentírás nem szól a Mária-jelenésekről, de a keresztény emlékezet nyilvántartja és dokumentálja ezeket. A jámbor hagyomány szerint az első Mária-jelenésben Szent Jakab apostol részeseült, aki a spanyolok hitelenségén búslakodva a Szent Szűztől ígéretet nyert, hogy az Ibériai-félsziget keresztény hitre tér. (Az eset külön érdekessége, hogy a jelenés idején a Szent Szűz még a földön élt.) A Mária-jelenések gyakorisága a századok során növekvő tendenciát mutat, s ez a növekedés az utóbbi évszázadban radikális. Következésképpen hatásuk is egyre szélesedő körben érzékelhető.

Az egyházilag elfogadott Mária-jelenések közül a legnagyobb és leghatékonyabb a guadalupe-i jelenés volt 1531-ben Mexikóban, amikor is egyetlen esztendő leforgása alatt 9 millió azték indián keresztelkedett meg.

Különösen szembetűnő ez, ha figyelembe vesszük, hogy a Szűzanya mexikói megjelenése előtti 11 év alatt csupán néhány ezerre

tehető a keresztséget felvett indiánok száma. Ennek okai pedig nemcsak a spanyolok ellenszenves viselkedésével magyarázhatók, hanem azzal is, hogy az azték néplélek számára a feszület látványa egyáltalán nem keltett részvétet, hiszen ennél véresebb áldozatokhoz voltak szokva. A csodás módon megjelenő Mária-kép részletei az aztékok számára olyan képírási jeleket hordoztak, melyből nyomban megértették, hogy Mária a Megfeszített anyja, és sokkalta hatalmasabb a Tollaskígyónál, aki addig őket sátáni megkötözöttségben tartotta. Tehát a guadalupe-i események hatékonyan mutatják Isten Anyjának hathatós közbenjárását gyermekeinek megmentésében.

Nem csoda, ha a Mária-jelenések és magánkinyilatkoztatások egyre szélesebb körben gyakorolnak hatást a hívő emberekre és az evangelizációs munkára. Elég csak szemmel kísérni a kegyhelyekre zarándoklók tízmillióit, s azokat a gyümölcsöket, amelyek kapcsolatba hozhatók valamelyik jelenéssel, magánkinyilatkoztatással.

Azt is el kell mondani, hogy a mai kor embere lépten-nyomon találkozik ilyen-olyan bizonytalan forrású és egyre fenyegetőbb hangvételű üzenetekkel. A gyanút – a tartalmuktól függetlenül – már az is felkeltheti, hogy végeláthatatlan a közlések száma, és ezeket a „Mennyi Atyától” kezdve az angyalok serege közli.

A brosúra és internetes üzenetdömping tömegével árasztja el a világot, és már-már kezelhetetlenné vált, ez óhatatlanul óvatosságra int mindenkit.

Sajnos némely kiadvány és üzenet – bármily hízelgő is – veszélyeket hordozhat! A kezdetben még tetszetős, sőt aktuális és kifogástalannak tűnő üzenetek gyakran csak bevetés, végcélja a megosztás és zavarkeltés a közösségekben, az Egyházban, vagy akár az egyházilag már elfogadott magánkinyilatkoztatásokról való figyelem elterelése, megvalósításának akadályoztatása.

Bár imádságra és áldozathozatalra szólítanak fel, a mondanivalójuk korántsem biztos, hogy Istentől származik, hanem színjátzás, megtevesztettség vagy a démoni erőkkel való praktika dokumentációja, kielégítve ezzel sokak szenzációéhségét.

Az Egyháznak nem szabad engedni, hogy az Isten szent dolgai, az Egyház által kivizsgált – és pozitívan megítélt – magánkinyilatkoztatások üzenetei a hamis dolgokkal keveredjenek. Mindenképpen

szükség van világos útmutatásra, tájékoztatásra. Nem engedhető meg ugyanis, hogy a búza közé vetett konkoly elnyomja a nemes vetés hajtásait. Aki naponta nem foglalkozik az Evangéliummal és nem imádkozza a rózsafüzért, az saját érdekében az ún. „üzenetek” iránt is maradjon közömbös, mert könnyen eltévedhet!

Mindazonáltal a magánkinyilatkoztatások iránti érdeklődés valós jelenség a hívek körében. Ezzel egyházunknak számolni kell, s megfelelő választ, tájékoztatást kell adnia. A dolgok agyonhallgatása, tiltása, lejárata nem csupán Isten tervének megvalósulását akadályozza, de e kérdésben segíti a hamis dolgok elburjánzását, ez pedig sajnos óhatatlanul szektásodási folyamatot indíthat el.

Az Egyház által szorgalmazott új evangelizáció eredményessége nagyban függ a hiteles üzenetek megvalósulásától. Pl. a Jézus Szíve péntekesek, a fatimai kérések, a Szereteláng lelkeségének, de különösen az Isteni Irgalmasság üzenetének napi gyakorlattá tételétől. Ma már bizonyosan állítható, hogy az üzenetek igen nagy evangelizációs lehetőséget adnak az Egyház kezébe, sőt időszerű lelkipásztori programot nyújtanak – mellyel sajnos papjaink mérsékelten élnek.

Ennek alapján joggal állítható, hogy a jóváhagyott magánkinyilatkoztatások figyelmen kívül hagyása – mint például a fatimai kérések meg nem valósítása esetében is – a pasztorációs munka egyféle hátráltatását is jelentheti.

A magánkinyilatkoztatások ugyanis fontos eseményei az üdvösség történetének és részei az evangelizációnak. És itt kell hangsúlyoznunk, hogy **a Mária-jelenésekre egyáltalán nem lenne semmi szükség, ha az emberiség súlyosan le nem tért volna az evangéliumi útról!**

De bizony tapasztaljuk, hogy az emberiség súlyosan letért az evangéliumi útról és a veszébe rohan. A helyzet lelkipásztori komolyan vételét külön nyomatékozza, hogy a hiteles üzenetek mellett egyre több – sőt többszörösen több – a hamis üzenetek száma, amire Maria Julie Jahenny francia misztikus előre figyelmeztetett 1882-ben: *„Számptalan hamis jelenés fog kiáramlani a pokolból, akárcsak egy légyraj, és ez a sátán utolsó kísérlete arra, hogy elfojtsa és lerombolja a hitet az igazi jelenésekben a maga hamis jelenései által.”*

Ez pedig nyilvánvalóan a megtévesztő szellem munkája. Éppen ezért kell minden esetet vizsgálatnak alávetni, tanulmányozni és állást foglalni.

Ha ezt nem teszik az egyháziak, attól az üzenetek még a világban vannak és az érdeklődés is megmarad irántuk, és így-úgy kifejtik a hatásukat. Ezzel pedig számolni kell. Gondoljunk csak például a névtelen ír látnoknő üzeneteire, melyek rendkívül megtévesztő és egyházromboló tanokat hirdetnek, ám az illetékes egyházi hatóság csak évek múltán foglalt állást, megkésve hívta fel a hívek figyelmét a kárhozatos veszélyre. Ám az „üzenetek” sajnos azóta is tovább terjednek. (Azóta csalás miatt a „látnokot” letartóztatták, egy titokzatos szervezet megrendelésére készítette el a „látomások” szövegét. Szerk.)

A magánkinyilatkoztatások tisztaságára azzal ügyelhetünk, ha a hiteles tájékoztatással mihamarabb kiszűrjük a hamis dolgokat. Az üggyel való foglalkozás elhárítására helytelen a János evangéliumának 5. fejezetében szereplő béna ember szabadkozásával élni: „*nincs rá emberem*” (Jn 5,7). A lelkek milliárdjai ugyanis egy irgalmatlan háború kellős közepén állnak, és ádáz küzdelem folyik minden egyes lélekért. Az Égi Édesanya meg akarja menteni gyermekeit az üdvösségre, szemben a sátánnal és csatlósaival, akik népet akarnak gyűjteni maguk köré a kárhozatba.

Úgy a hiteles, miként a hamis üzenetek valamennyi epizódja mindig összefüggésben áll az adott korrallal, és ahhoz vagy arról szólnak. Ám nemegyszer utólagosan látjuk be, hogy valamely Mária-jelenés üzenetei és kérései nagyon is időszerűek voltak és máig is azok, pl. Fatima esetében, mert az adott és elkövetkezendő kor aktuális problémáira, veszélyeire még időben figyelmeztettek, vagy a meglévő lelki bajokban kívántak, kívánnak segítséget nyújtani. A kivizsgált és hiteles Mária-jelenések kéréseinek figyelmen kívül hagyása vagy késedelmes teljesítése esetenként súlyos következményekkel járhatnak. A gonosz erők viszont naprakészek, és mindent megtesznek a lelkek vesztére.

A Szeretláng Naplóban olvashatjuk: „*Tekintsetek már rám, és vegyétek igénybe közbenjárásomat, közbenjáró segítségemet! Én akarok és tudok is segíteni, csak már látnám jóindulatú és szorgalmas elindulásotokat! Ne halogassátok! Igen sok időt elveszítettek.*”

A gonosz sokkal több eredménnyel és szorgalommal dolgozik, mint ti. Úgy fáj ez Nekem!” (SZL I/7172)

Ennek vagyunk nap mint nap a tanúi, részesei, és nem összeesküvéselmélet a részünkről, ha azt tételezzük fel, hogy történelmünk utolsó századaiban a sátáni erők lépésről lépésre mindent előkészítettek a lelkek tömeges megtévesztésére, hogy létrehozzanak egy általuk irányított globalizált világot.

Az idők jeleiből úgy tűnik, az Üdvözítő nem hagy magunkra ebben a veszélyben sem. Elküldi anyját, hogy a bűn eme pusztításával szemben rendkívüli módon és rendkívüli eszközökkel – Szeplőtelen Szívének túláradó kegyelmi hatásával is – segítségünkre legyen és győzelmes harcra, nagy megtisztulásra készítse elő a világot.

A Csodásérem üzenetével a „Hajnal Szép Sugaraként” (SZL II/100) ragyogott fel a végveszélybe sodródó emberiség Reménycsillaga. A Mária-korszak valamennyi jelenésében felismerhető Isten kegyelmi stratégiája, az elhatalmasodó bűnre adandó édesanyai elgondolás és ennek világosan kibontakozó pedagógiája. Figyelmet érdemel, hogy bár a szeplőtelen fogantatás dogmáját csak 1854-ben hirdette ki IX. Piusz pápa, az Istenanya szinte valamennyi jelenésében szeplőtelen fogantatására utal.

1830-ban az általa adományozott kegyelmi eszközön, a csodásérmén Ő áll, amint eltiporja az öskígyó fejét, és a rajzolata valóságos mariológiai tanítás. Bár La Salette-ben (1846) mint könnyező édesanya mutatja magát, Lourdes-ban (1858) Szeplőtelen Fogantatás-ként mutatkozik be.

Míg Lourdes-ban az Istenanya szavai a bűnbánatra és imádságra szólítanak fel, Fatimában már fájdalmasan kéri az engesztelést, mivel „*sok lélek a pokolba kerül, mert nincs, aki imádkozzon és áldozatot hozzon értük!*” (1917. aug. 19.). Fatimában tövisekkel átszúrt, lángoló Szeplőtelen Szívét mutatja be a végveszélybe sodródott emberiségnek, mint menedéket.

A magyar Szeretláng üzenetében a Szűzanya Szíve Lángját kínálja kegyelmi eszközül, egyrészt mint készítő erőt a fatimai engesztelés megvalósítására, másrészt, mint a krisztusivá formálódás hatékony kegyelmét.

Kedves Testvéreim! A fatimai üzenet a Mária-korszak egyik legmeghatározóbb égi útmutatása, amely nemcsak azért aktuális, mert

ez évben van 100 éve, hogy a Szűzanya kérései elhangzottak, de azért is, mert egyetemlegesen a kérések többsége **maig sem teljesült**.

A fatimai üzenet a „*végső idők*” prófécijája, melyben az Istenanya döntő szerepet fog játszani. Mária nem azért jelent meg Fatimában, hogy minket az elkövetkezendő szerencsétlenségek képeivel megremítsen, hanem hogy megóvjon a rémségektől, melyek ma az egész világot nap mint nap rázkódtatják (*Das Neue Groschenblatt, 11. évf., 11. szám, 1981. november*).

A megváltás művének kibontakoztatásához egyetlen megváltott ember sem képes olyan segítséget kínálni Krisztusnak, mint amelyet anyja, Mária nyújtott és nyújthat.

XVI. Benedek pápa szavaival: „*A Szentírás a Szűzanyát mindig isteni Fiával való szoros egységben és állandó együttérzésben mutatja be. Anya és Fia szoros szövetsége mutatkozik meg a pokolbeli ellenség ellen folytatott harcban is, egészen a fölötte aratott végső győzelemig.*” (2007. aug.15.)

Könyvemben szeretném kiemelni, hogy a hiteles Mária-tisztelet milyen nagy jelentőséggel bír a sátán elleni harcban, mely a Fatimában kért Mária szeplőtelen szívének történő felajánlásban éri el csúcspontját. Ez azonban a világfelajánlás tekintetében legalább 60 évet késett, az egyéni felajánlások pedig csekély kivétellel meg sem valósultak.

Ennélfogva, évszázadnyi áttekintésben a fatimai üzenet aktualitása nemhogy lecsengőben lenne, hanem egyre fájdalmasabb hangon szólítja lelkiismeretünket a maradéktalan teljesítésre és az azonnali megtérésre.

Fatima üzenete a magánkinyilatkoztatások kategóriájába tartozik, ezért elfogadása, követése nem kötelező. Ám az Egyház a legmagasabb szinten elismerte és a kérések megvalósítását forrón ajánlja a híveknek.

Tanítása ugyanis egyszerű: **a tiszta Evangélium**. Tehát mindaz, ami Fatimában történt – az események és az elhangzott szavak –, fellelhetők az Evangélium lapjain. Kezdve Keresztelő Szent János bűnbánatra hívó sürgető szavaival az Úr tanításain, a példabeszédeken, a mindennapi élet tisztaságának, egyszerűségének megőrzésén, az

imádságra és böjtre való felszólításon keresztül egészen Jézus eszkatologikus beszédéig.

Fatimáról a legösszefoglalóbb meghatározást két pápa adta: VI. Pál szerint „*Az imádság és a bűnbánat üzenete*”, XII. Piusz pápa szerint: „*Fatima, a Világ Oltára.*”

Kedves Testvéreim!

Nem véletlenül nevezte VI. Pál pápa az 1830-tól kezdődő Mária-jelenéseket Mária-korszaknak (*Sign. Magn.*), ugyanis ma már láthatjuk, hogy valamennyi korszakkezdőnek bizonyult.

Amiként a szovjet propagandaplakátok 1917-es Auróra cirkálója bevilágította a vöröslő égboltot (amely persze valótlanság volt), akként hasít a bűnök valóságos sötétségébe az 1917-es fatimai üzenet fénye, hogy megmutassa az egyetlen lehetséges utat az emberiség megmentésére, nevezetesen a világ és Oroszország felajánlását Mária szeplőtelen szívének.

A fatimai jelenések ugyanis súlyos történelmi eseményekkel estek egybe (az első világháború, a bolsevizmus megjelenése és később a nácizmus újpogánysága), így tehát a fatimai üzenetet értelmezhetjük sorsdöntő figyelmeztetésként, illetve történelmi jövendölésként. De hogyan is történt ez Portugália esetében?

Amikor 1910. október 5-én kitört a forradalom Portugáliában, a fiatal II. Emánuel király elmenekült családjával és az ország kormányzását átvették a szabadkőművesek.

Már az 1911. május 26-i lisszaboni gyűlésükön elhatározták az Egyház és az állam szétválasztásának törvényét, leplezetlenül kifejezve reményüket, hogy „*Ezzel a törvénnyel a katolicizmus két nemzedéken keresztül tökéletesen megsemmisül majd Portugáliában.*”

Ennek megfelelő volt a kormány eljárása is. Minden katolikus és vallásos érdeket vagy ügyet elnyomtak amennyire lehetett, esetenként meg is semmisítették azokat.

A katolikus intézeteket feloszlatták, az iskolákban a vallásoktatást megtiltották, nagyon sok templomot bezártak, a szerzeteseket elűzték, csaknem minden egyházi kincset lefoglaltak, a legtöbb püspök kénytelen volt elhagyni az országot.

Ezzel természetesen együtt járt az erkölcsök elvadásása, az ország

gazdasági pusztulása, végül a teljes pénzügyi romlás, minek következtében egyre nagyobb és nagyobb lett a kivándorlás.

XII. Pius pápa 1942. október 31-én tartott rádióbeszédében találon jellemezte Portugáliának e legválságosabb idejét: *„Amikor a sötétségnek és zavarnak tragikus órájában a portugál állam hajója eltért dicső régi hagyományainak irányától, s veszébe rohant a legvadabb keresztény- és nemzetellenes történelmi viharban, s a hajótörés felé sodródott, akkor lépett közbe az Ég kegyes segítsége, egy egészen félreeső, addig teljesen ismeretlen tanyavilágból”*.

A Szent Szűz világtörténelembe való beavatkozásának még inkább tanúja Fatima, mint a mexikói Guadalupe.

1917 májusában ugyanis – félévvel az októberi bolsevik hatalomátvétel előtt – a Szent Szűz Fatimában hívja fel a világ figyelmét a Mária-korszak legsúlyosabb, a legtöbb lelki kárt okozó évtizedeire. Figyelmeztet az újabb súlyos szenvedésekre, a tömeges méretű lélekrombolásra, a hatalmas meg szerveződő és a politikai eszközökkel terjesztett ateizmus veszélyére, egyszóval a bűn elhatalmasodásának újabb fejezeteire, melyek mára beértek. Ennek folytán az emberek széles körben esnek áldozatául a zajló élet és a hamis értékrend – végső soron a bűn – sodrásának.

Sokan nem értik életük eseményeinek összefüggéseit; nem ismerik fel, hogy a bűnnek szerzője, sőt mi több, ennek a szervezőnek munkatársai is vannak, akik történelmi léptékű stratégia szerint munkálkodnak az Egyház és az emberek vesztén.

Érthető tehát, ha a Szűzanya egy nagy összefogást hirdet gyermekeivel, miként már az 1846-os La Salette-i üzenetében is mindenkit hívott a sátán elleni harcra.

„Sürgős felhívást intézek a Földhöz, felhívom az élő Isten igazi tanítványait..., az emberek egyetlen és igaz Megváltójának követőit..., gyermekeimet, ...követőimet, azokat, akik nekem adattak..., az utolsó idők apostolait... Itt az ideje, hogy előjőjenek és megvilágítsák a földet... Harcoljatok, világosság gyermekei, ti, kicsiny nyáj...”

Ennek a harcnak a módja pedig az engesztelés, melyet Fatimában hirdetett meg először, egyben megígérve, hogy a Jézus zászlaja alatti harc nem lesz hiábavaló, mert végül Szeplőtelen Szíve győzni fog.

A „győzelem” szó nem költői fordulat, nem egy korszak lezárását,

hanem egy harc – nyilván a sátán elleni harc – eredményes befejezését, a sátán ellenségeskedésének végső kudarcát jelenti.

Francesco Bamonte, Róma vezető ördögűzője írja könyvében, hogy az ördög kényszeredetten megvallotta a következőket:

„Nem tudjátok – vagy tudjátok, de nem hiszitek –, vagy kishitűek vagytok, MÁRIA Szeplőtelen Szíve fogja megmenteni az egész világot. Egyedül az Ő Szeplőtelen Szíve!”

Ebben bízhatunk, ám az nem mindegy, hogy a sátán bukása mikor következik be. És ennek előmozdítására kéri a Fatimai Szűzanya a mi segítségünket, engesztelésünket.

Mindenesetre a fatimai események sorozata sok egyéb kérdésben is fontos határkövet jelent a Mária-korszakban. Most befejezéséért egyetlen, de meghatározóan fontos, az előbbiekre mutató kijelentést idézek Mária szavaiból: **„Imádkozzatok sokat, nagyon sokat, és hozzatok áldozatot a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük.”**

Fatimában fogalmazódik meg világosan és egyértelműen a Szent Szűz akarata: legyünk segítségére a lelkek megmentésében, és fogjanak össze a szavára figyelő emberek, a „világosság gyermekei”.

Azt azonban szomorúan láthatjuk, hogy modern világunkban az üdvözülni akaró ember hitét az erőtlenség súlyosan veszélyezteti. A hívő emberek mind keleten, mind nyugaton egyre jobban nélkülözik a keresztény környezetet. Az egyébként jó szándékú, Istennel és Egyházzal még kapcsolatot tartó emberek sok esetben átveszik a környező világ mentalitását, erejük megfogyatkozik, s nem képesek a deszakralizálódott környezetben apostolként, dinamikusan tanúságot tenni az Evangéliumról.

XVI. Benedek pápa, megválasztását követő negyedik évében ezt a kijelentést tette: *„Napjainkban, amikor a világ nagy részén fennáll annak veszélye, hogy kialszik a hit, mint a láng, amelyet nem táplál semmi, mindent felülmúló feladat megjeleníteni Istent e világban, és megmutatni az embereknek az Istenhez vezető utat. Nem bármilyen istenhez, hanem ahhoz az Istenhez, aki a Sínai-hegyen beszélt, akinek arcát a végsőkig kitartó szeretetben (vö. Jn 13,1) a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztusban ismerjük fel. E pillanatban történelmünk valódi problémája, hogy Isten eltűnésében van az emberiség*

látóhatáráról, és az Istentől fakadó fény halványulásával az emberiség irányvesztetté válik, aminek romboló hatása egyre nyilvánvalóbb.

A világ hatalmas területeit fenyegeti a teljes hitehagyás, mert a benső készletés már erőtlen. Isten képe eltűnik az emberi szívek horizontjáról és ennek hatásai kiszámíthatatlanul súlyos következményeket vonhatnak maguk után!” (XVI. Benedek pápa levele a világ püspökeihez, 2009. március 10-én)

Egy évvel később a pápa még drámaibb kijelentést tett, miszerint a világ helyzete olyan, mint a Római Birodalomé közvetlenül bukása előtt.

Az elvilágiasodás és az erkölcsi liberalizmus hatalmas pusztítást végez a lelkekben. Az emberek tömegesen elveszítették képességüket az Isten országáért hozott erőfeszítésre, pedig erőfeszítés nélkül senki nem üdvözülhet (Lk 16,16).

A 100 évvel ezelőtti fatimai jelenés az, amely kiutat kínál az emberiségnek a végső katasztrófából. A Szűzanya fatimai kéréseit azonban máig sem teljesítette a világ és reményünk sem lehetne arra, hogy a hitében és lelkesedésében elerőtlenedett emberiség teljesítse a kéréseket, ha az Egyház Anyja erre az erőtlen keresztényi életre nem kínált volna megoldást a Szeretetláng ajándékával. De erről majd a következőkben.

Kedves Testvérek!

Az 1917-es esztendő mind a világtörténelem, mind pedig az üdvösség történetében igen jelentős dátum. Az első világháború rengeteg szenvedése és vérontása árán Európa keleti részében új korszak és új eszme indult pusztító, történelmi útjára.

Ez az új korszak és új eszme úgymond az ember nevében vállalta, sőt erőszakosan és szervezeten terjesztette az istentagadást, mint hivatalos ideológiát. Az üdvtörténet folyamán először jöttek létre azok a politikai feltételek, amelyek világméretben szolgálták az ateizmust. Ez pedig páratlan pusztítást végzett az istenhit intézményrendszerében, a lelkekben, szinte az élet minden területén a világban.

Érthető tehát, ha az Egyház Anyja, a Boldogságos Szűz félévvel az 1917-es októberi bolsevik puccs előtt, a neki szentelt hónapban,

májusban újra letekintett erre a sok szenvedést látott és újabb mérhetetlen szenvedések előtt álló világra.

A fatimai események felvezetéseként néhány helyszínt és fogalmat szeretnék tisztázni.

A lisszaboni egyházmegyéhez tartozó tanyaközpont – Fatima – nevét a jelenések előtt még a portugálok sem ismerték. A 35–40 tanyán mintegy 2500 ember élt, és csupán a közös templom és a plébánia tette Fatimát központtá. Ettől a helységtől 23 kilométerre lévő Cova da Iriában, ahol a jelenések történtek, ma hatalmas bazilika hirdeti az 1917-es év eseményeit.

Az alábbi felsorolásom kissé bonyolultnak tűnhet, de mivel a zárándokoknak mindig zavart jelent, tisztázok néhány helyszínt és fogalmat. (Így voltam ezzel én is, pedig ötször jártam Fatimában.)

1. A három pásztorgyermek nem Fatimában élt (ahol a környék egyetlen temploma volt), hanem az ettől 2 kilométerre lévő Aljustrel nevű tanyán.

2. A jelenleg *Fatimának* nevezett kegyhely szintén nem Fatimában van, mely azóta is egy faluközösség, hanem az ettől 23 kilométerre lévő Cova da Iria elnevezésű földterületen, mely Lúcia szüleinek a tulajdona volt. Tehát aki Fatimába utazik, az a Cova da Iriába zárándokol, persze meglátogathatja a fatimai falusi templomot is.

3. Amikor a három gyermek kihajtotta bárányait, akkor nem a nevezett Fatima falun keresztül mentek, hanem az aljustreli tanyájuktól a saját földterületükig átlósan a Cova da Iriáig, mely legalább 5 kilométernyi cserjés, dombos, köves terület. Ezen a vonulási úton voltak a jelenésnek állomásai, melyeket most felsorolok: itt található a Cabeço, egy sziklaüreges hely, ahol az angyal első és harmadik jelenése történt 1916-ban. Mellesleg a gyermekek vonulási területén épült meg később a Calvario Hungaro, a Magyar Keresztút.

4. A történetben szó van még a Locaról, ami a Lúciáék aljustreli háza mögötti kutat jelöli – itt jelent meg másodjára az angyal. Az említett vonulási úton van még egy Valinhos nevű hely, ahol a Szűzanya 1917. augusztus 19-én jelent meg. Ennek helyét egy kis Mária-kápolna jelöli, amelynek alapkövében el van helyezve Szent István királyunk felajánlása. Ez is a Magyar Keresztúton van.

A meszes, sziklás, csapadékszegény vidéken a nép nagyon szerényen élt. A köves, rossz minőségű talajon földművelésnek alig volt

értelme. Csupán a gyümölcs- és olajfák, valamint a legeltetés biztosította az emberek megélhetését.

A parasztok életét átható gyermeki hit és egyszerűség példaadó volt. A vasárnapi szentmisékről szinte senki nem hiányzott.

Az említett Aljustrel nevű tanyán élt az egymással rokon két család, Antonio dos Santos és Manuel Pedro Marto, a történetben szereplő három látnok családjai.

Lúcia a Santos család hetedik gyermekeként született, míg Ferenc és Jácinta a Marto család tizedik és tizenegyedik gyermeke volt.

Nos, ők hárman együtt őrizték juhaikat. Lúcia 9, Ferenc 8, Jácinta pedig 6 éves volt, amikor 1916 tavaszán háromszori angyaljelenéssel elkezdődtek a fatimai események.

Az angyaljelenések előkészítették a három gyermeket üdvtörténeti nagyságrendű küldetésükre, mintegy megerősítve őket a Szent Szűz 1917. május 13-i jelenésére. Nem szabad felednünk, hogy a két kisebb gyermek még elsőáldozó sem volt akkor.

A jelenésekkel kapcsolatban el kell mondanom, hogy Ferenc csak látta az Istenanyát de nem hallotta. Jácinta látta és hallotta is. Lúcia azonban nem csak látta és hallotta a Szűzanyát, de beszélt is vele. A jelenések mindig ebédidőben történtek.

Az eseményekről a gyermekeket legelőször a helyi – tehát a fatimai – plébános, Manuel Ferreira atya hallgatta ki.

A jelenések történései és a Szent Szűz kérései csupán utólagosan 1921-től kezdve lettek lejegyezve Lúcia nővér számtalan kihallgatása folyamán. Ez az utólagosság azzal is magyarázható, hogy a három gyermek egyike sem tudott még akkor írni, tehát a ma oly divatos lelki naplót nem vezettek. Tudnunk kell még, hogy püspöki kérésre Lúcia az események színhelyeit – melyeket az előbbieken felsoroltam – 1946. május 20-án azonosította.

És most rátérek az első angyaljelenés történetére.

Lúcia visszaemlékezései szerint az angyal első jelenése 1916 tavaszán vagy nyarán történt Aljustrel közelében a Cabeço sziklaüregeinél.

A pontos dátum bizonytalan, de a lényeg, hogy a három pásztorgyermek ebédhez készülődött egy verőfényes napon. Lúcia nővér beszámolója szerint a következő történt:

„Játszottunk egy kicsit és íme, erős szél rázta meg a fákat. Ez az esemény felkeltette figyelmünket, hiszen szélcsendes idő volt. Ezután kelet felől, bizonyos távolságban a fák fölött vakító fényt láttunk. Ez fehérebb volt, mint a hó, úgy nézett ki, mint egy átlátszó ifjú. Ragyogóbb, mint a kristály napsütésben. Amint felénk közeledett, ki tudtuk venni vonásait. Egy 14–15 éves fiúnak látszott. Nagyon meglepődtünk és el voltunk ragadtatva. Csak akkor szólalt meg, amikor már hozzánk ért:

– Ne féljeteK, a Béke Angyala vagyok! Imádkoztatok velem!

Letérdelt a földre és homlokával a földet érintette. Természetfölötti kényszertől indítatva ugyanezt tettük, és ő háromszor elmondva megismételtette velünk:

– Istenem, hiszek Tebenned és imádlak Téged, remélek Tebenned és szeretlek. Bocsánatot kérek Tőled mindazokért, akik nem hisznek Benned és nem imádnak, nem bíznak Benned és nem szeretnek.

Az imádság után fölkel és így biztatott minket:

– Így imádkoztatok! Jézus és Mária Szíve kegyesen fogadják imádatokat.

Ezt követően eltűnt.

Az eseményről a gyermekek hallgattak.

Mint említettem, Ferenc mindent látott, de semmit nem hallott. Ennek ellenére Ferenc is érezte a belső kényszerítő erőt, aminek hatására a többiekkel együtt a földre borult. Az imát Lúciától és Jácintától tanulta meg.

Az angyal második jelenése

A második angyali jelenés a nyár közepén, a kánikula napjaiban, az ebéd után, Lúciáék fákkal körülvett árnyas kutjánál történt (Loca). Hirtelen ugyanazt az angyalt látták, mint az első alkalommal, aki így szólt:

– Mit csináltak? Imádkoztatok! Sokat imádkoztatok! Jézus és Mária Szíve általatok akarják irgalmasságuk tervét megvalósítani. Szakadatlanul imádkoztatok és hoztatok áldozatot a mindenható Istennek!

– Hogyan hozzunk áldozatot? – kérdezte Lúcia.

– Mindent, amit tudtok, ajánljatok fel áldozatul a bűnök engesztelésére, amelyekkel megbántják Istent és imádkoztatok a bűnösök

megtéréséért. Így ki fogjátok eszközölni hazátok számára a békét. Én vagyok Portugália őrangyala. Mindenekelőtt fogadjátok megadással azokat a szenvedéseket, amelyeket Isten küld nektek, és viseljétek el türelemmel.

Lúcia így beszélt el: *„Az angyal szavai fénysugárként hatoltak lelkünkbe. A fényben felismertük, hogy ki az Isten, mennyire szeret bennünket, és azt akarja, hogy viszontszeressük. Felismertük az áldozat értékét és azt, hogy mennyire tetszik ez Istennek, és az áldozatok révén hogyan téríti meg a bűnösöket. Ettől kezdve tehát mindent felajánlottunk Istennek, ami bántott bennünket, de akkoriban még nem kerestünk más önmegtágadási és vezeklési gyakorlatokat azon kívül, hogy órák hosszat földre borulva az angyal imáját ismételtük.”*

A három látnok a természetfeletti erő és az események hatására teljesen megváltoztatta életét. Bár külsőleg semmi különös nem történt. A világ nem látta, hogy a gyermekek az intenzív életszentség útjára léptek. Teljesen átítatódtak Lélekkel.

Az angyal harmadik jelenése

Ez a jelenés 1916. nyár végén vagy ősz elején történt ismét a Cabeço sziklálknál, mint a legelső alkalommal. Lúcia a következőképpen írja le az eseményeket:

„Mihelyt odaértünk, először térden állva a rózsafüzéért imádkoztunk, majd arcunkat a földhöz érintve az angyal imáját ismételtük: „Istenem, hiszek Tebenned és imádlak Téged, remélek Tebenned és szeretlek. Bocsánatot kérek mindazokért, akik nem hisznek Benned és nem imádnak, nem bíznak Benned és nem szeretnek.” stb.

Nem tudom, hányszor ismételtük ezt az imát, amikor fölöttünk egy ismeretlen fényt láttunk felvillanni. Fölkeltünk, hogy lássuk mi történt. És megpillantottuk az Angyalt. A bal kezében egy kelyhet tartott és fölötte egy ostya lebegett, amelyből néhány vércsepp hullott a kehelybe. Az angyal a kelyhet és az ostyát a levegőben hagyta lebegni, majd leborult és háromszor ismételtette velünk:

– Legszentebb Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek! Felajánlom Neked a mi Urunk Jézus Krisztus drága Testét és Véré, lelkét és istenségét, aki jelen van a föld összes tabernáculumában, engesztelésül a szidalmakért, szentségtörésekért és közömbösségért,

***amelyekkel megbántják. Jézus Szentséges Szívének és Mária Szep-
lőtelen Szívének érdemeiért könyörgök a szegény bűnösök megté-
réséért.***

*Azután fölemelkedett, kezébe vette a kelyhet és az ostyát. Ez utóbbit
nekem nyújtotta, a kehelyben lévő vért pedig Jácinta és Ferenc kö-
zött osztotta meg. Közben így szólt: – Vegyétek Jézus Krisztus Testét
és igyátok Vérért, akit a hálátlan emberek szörnyen megbántanak.
Engeszteljétek bűneikért, és vigasztaljátok a Jóistent!*

*Ujból a földre térdelt, és velünk együtt háromszor megismételte
ugyanazt az imát: „Legszentebb Szentháromság...” – majd eltűnt.”*

A kegyelmi erő teljesen hatalmába kerítette a három gyermeket.
Mindenben utánozták az anygalt, vagyis letérdelve ismételték imá-
ját. Isten jelenlétét annyira érezték, hogy sokáig még saját testhely-
zetüket sem vették észre. Abban a testtartásban imádkoztak tovább,
amelyben az anyga hagyta őket.

Ezekben a napokban külső tevékenységüket a természetfölötti erő
kisugárzásában végezték. A béke és boldogság érzése oly nagy volt
bensőjükben, hogy lelküket teljesen Isten felé irányította. És ez a
jelenlét a testi gyengeség helyett bizonyos mozgékonytágot, valami
ujjongó örömet és fáradatlan lelkesedést idézett elő. Csak vezekel-
tek és engeszteltek. A látnokok senkit sem avattak be a velük tör-
téntekbe, és ezt októbertől májusig sikerült is megtartaniuk. A Szent
Szűz első jelenése után azonban Jácinta erős belső indításra mégis
elmondta édesanyjának.

Az 1916-os három angyaljelenés mintegy előkészítette a három
gyermeket a Szűzanyával való találkozásra. És csaknem nyolc hó-
nappal a harmadik angyaljelenést követően, **1917. május 13-án** sor
került a Szent Szűzzel való találkozásra a Cova da Iria egyik lejtő-
jén.

A jelenést megelőző fényvillanásokból a gyermekek közeledő ziva-
tarrá gondoltak és gyorsan haza akartak indulni, de a következő
percben az egyik tölgybokor felett egy fehérbe öltözött asszonyt pil-
lantottak meg, aki a „*Napnál is fényesebb volt*”.

A gyermekeket megdöbbenetette a jelenés váratlansága és földön-
túli szépsége. A Szűzanya szólalt meg először:

– Ne féljétek, nem bántalak benneteket!

Lúcia ocsúdott fel elsőnek és megkérdezte: „*Honnan jön?*”

– *Az Égből!* – volt a válasz.

Lúcia következő kérdése talpraesettséget árul el: „*És mit kíván tőlünk?*”

A jelenés asszonya erre így felelt:

– *Azért jöttem, hogy kérjelek benneteket: jöjjetek a következő hat hónapban is ide ugyanezen a napon és ugyanebben az órában. A végén megmondom, hogy ki vagyok és mit akarok. Visszatérek még egy hetedik alkalommal is.*

Lúcia felbátorodott, és ebben a helyzetben a világ legtermészetesebb kérdését fogalmazta meg, amiből újabb párbeszéd kerekedett.

– „*Én is az égbe fogok jutni?*”

– *Igen!* – „*És Jácinta?*” – *Ő is!* – „*És Ferenc?*”

– *Ő is, de addig még nagyon sok rózsafüzért kell elimádkoznia.*

A legidősebb látnok kérdései odáig mentek, hogy nemrégén elhunyt barátnői felől érdeklődött. „*Maria das Neves szintén már az égben van?*” (16 éves lehetett, amikor meghalt.)

– *Igen!*

– És Amália? (Ez a lány 18–20 éves korában halt meg.)

– *Ő még a világ végéig a tisztítóhelyen marad (!)* – volt a válasz. (Ez a rövid, néhánymondatos és példa nélkül álló párbeszéd mélyen elgondolkoztatja a teológusokat és az egyszerű híveket egyaránt.)

A beszélgetés irányítását Mária vette át:

– *Fel akarjátok magatokat ajánlani Istennek? Elfogadjátok kezéből a szenvedést, amit majd számotokra küld, jóvátételül minden bűnért, amivel Őt bántják meg és a bűnösök megtéréséért?*

A hét-, a kilenc- és a tízéves látnok még alig tudott valamit az életről, a szenvedésről. Talán a kérdés súlyát sem érezték igazán. A válasz is gyermekre jellemző: szívből jövő és őszinte. Mindössze egyetlen szó: „*Igen!*”

A Szent Szűz megjegyzi:

– *Valóban sokat fogtok szenvedni, de Isten kegyelme lesz menedéketek. Majd hozzáfűzte: – Imádkozzatok mindennap a rózsafüzért, hogy kieszközöljétek a világ számára a békét, és hogy a háború hamarosan befejeződjön!*

Szavait befejezve Mária lassan fölemelkedett keleti irányba, és a végtelen messzeségben eltűnt. A fény, ami körülvette, mintegy utat nyitott számára az égboltozaton.

E találkozástól kezdődően a látnokok életét az imádság mellett az igen kemény áldozatvállalás is jellemezte. Különösen a hétéves Já-cinta járt elől hősiesen.

Amikor William Thomas Walsh professzor egy interjújában azt a kérdést tette fel Lúcia nővérnek, hogy az angyal és a Szűzanya szavaikat szó szerint idézi-e, vagy csak értelem szerint, a nővér a következőket válaszolta:

„Az angyal szavai erősek és ellenállhatatlanok voltak, természetfeletti valóságuk volt, s ezért nem is lehetett azokat elfelejteni. Úgy tűnt, pontosan és kitörölhetetlenül az emlékezetembe vésődtek. A Szűzanya szavaival kapcsolatban más a helyzet. Nem voltam biztos benne, hogy minden egyes szó pontosan megfelel-e a Szűzanya szavaival. Inkább az értelmük jutott el hozzám és azután próbáltam meg azt, amit megértettem, szavakba foglalni. Nem könnyű ezt megmagyarázni.” (Prof. William Thomas Walsh: *Our Lady of Fatima*, 4th printing, (1947). angol nyelvű kiadás, 244. o.)

Június 13-án, a második jelenés előtt a látnokok ismét fénysugarat láttak, amit bár villámnak neveztek, valójában a hirtelen közeledő ragyogás visszaverődése lehetett. A helyszínre gyűlt mintegy ötven körülállóból sokan látták, hogy a beszélgetés kezdetét követő percekben a Nap kissé elsötétült. Mások arról számoltak be: röviddel az előtt, hogy Lúcia elkezdett beszélni, a tölgybokor csúcsán lévő fiatal ágak mintha meghajlottak volna. Néhányan „*méhzümmögést*” hallottak azalatt, amíg a Szűzanya a látnokokkal beszélt.

A jelenés alkalmával ezúttal is Lúcia szólalt meg elsőnek. – „*Mit kíván?*”

(Jellemző, hogy május és augusztus kivételével minden találkozás-kor a legidősebb látnok szólalt meg először, nem a Szűzanya.)

– *Jöjjetek ide a jövő hónap 13-án is. **Imádkozzatok mindennap a rózsafüzért*** (A Szent Szűz ezt a kérését minden fatimai jelenése alkalmával megismételte!) *és tanuljatok meg olvasni. Aztán majd megmondom, hogy mit akarok.*

Lúcia közbenjárt egy beteg gyógyulásáért. A válasz:

– *Ha megtér, az év folyamán meg is gyógyul.*

Lúciát élénken foglalkoztatta az üdvösség, és rá akarta venni a Szent Szüzet, hogy vigye mindhármukat az égbe.

A jelenés asszonya így válaszol:

– Igen, hamarosan jönni fogok Jácintáért és Ferencért, de neked továbbra is itt kell maradnod. Jézus téged akar felhasználni, hogy engem jobban megismerjenek és szeressenek. Meg akarja alapítani a világban Szepplőtelen Szívem tiszteletét. Lúcia érthetően nem lelkesedett, és szomorúan kérdezte: „Akkor egyedül maradok?”

– Nem, leányom! Ne csüggedj el és ne szenvedj emiatt nagyon! Az én Szepplőtelen Szívem lesz a menedéked és Istenhez vezető utad.

Amint később Lúcia elmesélte: „Abban a pillanatban, amikor ezeket a szavakat mondta, kitárta kezeit és másodszor árasztott el bennünket ennek a mérhetetlen fénynek visszfényével. Ebben a fényben Istenbe merülve láttuk magunkat. Jácinta és Ferenc a fénynek azon a részén állt, amely az ég felé emelkedett, én pedig azon a részén, amely a földre áradt. A Szűzanya jobb tenyere előtt egy tövisekkel körülvett szív volt, s úgy látszott, mintha ezek a tövisek átszúrnák. Megértettük, hogy ez Mária Szepplőtelen Szíve, amelyet az emberek bűnei sebeztek meg és amely engesztelést kíván. Amikor a Szűzanya keleti irányba eltűnt, néhányan, akik egészen közel álltak, észrevették, hogy a tölgybokor csúcsán lévő hajtások ugyanabba az irányba kissé meghajoltak. Csak órákkal később nyerték vissza eredeti helyzetüket.”

A két testvér, Jácinta és Ferenc ezt követően a közeli égbeköltözésükre készültek.

A gyermekek minden erejükkel a Szűzanya kérésének teljesítésére imádkozták a rózsafüzért és minden áldozatukat felajánlották Istennek a bűnösök megtéréséért – példaként a világnak.

Kedves Testvérek! Nem volt a Szűzanyának olyan jelenése, amelyben ne kérte volna hangsúlyosan a rózsafüzér imádkozását! Nagyon úgy néz ki, hogy a szentolvasó egy valóságos fegyver, olyannyira, hogy Pió atya így int bennünket: „Tartsátok mindig szorosan a kezetekben Mária Fegyverét, s mindig, mindenhol győzelmet fogtok aratni a pokoli ellenség fölött”.

Róma vezető ördögűzője, Francesco Bamonte nem kevesebbet ír könyvében, mint „Mária neve az ördög számára égetőbb, mint a Pokol tüze”, sőt azt, hogy imánk alatt az egész Pokol megremeg (Szűz Mária harca a gonosszal)!

Azt már hozzá sem teszem, hogyha a (rendes) rózsafüzért a Szeretláng fohással imádkozzuk, akkor – katonai kifejezéssel élve –, megsokszorozzuk a hatóerejét.

A kis Jácintáról két kedves – őt jellemző – epizódot hozok még ide, melyet Lúcia visszaemlékezéseiből ismerhetünk.

Az első jelenéskor, május 13-án, félénken megkérdezte Lúciát, hogy megosszák-e az ebédjüket mennyei látogatójukkal, a Szűzanyával.

Az Úrnap körmenetre kiválasztották Lúciát, hogy fehér ruhában virágszirmokat hintsen az Oltáriszentség előtt. Jácinta ezt megtudva kérte unokatestvére közbenjárását, hogy ő is a virághintők közé kerülhessen. Kívánsága teljesült. Az ünnep előtti próbán a tanítónéni elmagyarázta, hogyan kell Jézus előtt hinteni a virágokat.

– És meglátjuk Jézust? – kérdezte izgatottan Jácinta.

– Természetesen, a plébános úr fogja vinni. – válaszolt a tanítónő.

Jácinta ugrándozott örömeiben és gyakran kérdezősködött, hogy soká lesz-e még az Úrnapja.

Amint elérkezett a várva várt nap és a kislányok ünnepélyesen kiöltözve lépdeltek a baldachin előtt, kezükben virágszirmokkal teli kosárával, Lúcia hintve jelezte Jácintának, hogy tegye ugyanazt. Ő azonban szeméit egyfolytában az Oltáriszentségre szegezte és úgy látszott, mint aki keres, de nem lát. A körmenet végén kosárája még tele volt virágokkal.

– Miért nem szórtál virágot Jézus elé? – vonták kérdőre többen is.

– Mert nem láttam Őt! – válaszolta Jácinta kérdően értetlenkedve.

Meg is kérdezte Lúciától:

– És te láttad Jézust?

– Igen! Láttam a Szentostyát! – válaszolta unokanővére, ám látván a kicsi értetlenségét, még hozzáfűzte: – Az Oltáriszentségben van elrejtőzve, hogy magunkhoz vehessük a szentáldozáskor! Jácinta tekintete megenyhült és nyomban rákérdezett:

– És beszélhetsz Vele, amikor áldozol?

– Igen!

– És miért nem látod őt?

– Azért, mert el van rejtőzve! – válaszolta Lúcia.

– Ó, de szeretnék már én is szentáldozni! – mondta vágyakozón a kislány.

És Jácinta ettől kezdve többnyire az „*Elrejtőzött Jézusnak*” nevezte az Üdvözítőt.

Megrendítő olvasni e kis szent hitéről és engeszteléséről, aki bizony zavarba ejtően példaértékű számunkra!

Most idézek a II. Vatikáni Zsinat tanításából: „*Fontolják meg a hívők, hogy a valódi áhítat nem természetlen és átmeneti érzelemből áll, de nem is valamilyen hiszékenységből: ellenkezőleg, az igaz a hitből indul ki, amely elismerteti velünk az Isten Anyjának kiválóságát, és Anyánk iránt való szeretetre, valamint erényeinek utánzására buzdít bennünket.*” (LG 67.)

Ebből a szempontból Fatima valóban példaértékű. Az üzenet hűséges megtartásához ugyanis az evangélium hűséges megtartása vezet. Az evangéliumot pedig az áldozatosak és megtört szívűek értik meg, mert el van rejtve a gőgösök előtt.

A fatimai üzenet három alapvető gyakorlatából eddig kettőről írtam: az imádságról és az engesztelésről. Később még olvashatnak a harmadikról is, mely a szeretetből fakadó és tökéletes önfelajánlás Istennek Mária Szeplőtelen Szívén keresztül.

Kedves Testvérek!

Miként korábban is említettem, a hiteles Mária-jelenések egymásra épülő rendkívüli események, melyek a Szent Szűz édesanyai pedagógiáját tükrözik. Sőt, az 1830-as Csodásérem üzenetével indult el a végső időkre felkészítő jelenés- és emberiségmentő sorozat, melyet VI. Pál pápa Mária-korszaknak nevezett enciklikájában. Nos, a korszak következő állomása La Salette volt 1846-ban, majd Lourdes 1858-ban, amelynek már 160. évfordulóját ünnepeltük. A Lourdes-i jelenésekről is szeretnék röviden beszélni.

A Lourdes-i eseményekben nem csupán egy Mária-kegyhely létrejöttét és nem csupán a bűnbánatra, az imára, a rózsafüzér-imádságra való buzdítást kell látnunk. Még csak nem is egy zarándokhely létrejöttét, ahol betegek gyógyulhatnak meg. Hanem **sokkal fontosabb itt is a lélektani, pedagógiai szándék kifejeződése.**

A Szent Szűz Lourdes-ba hívja övéit, látszólag csak zarándoklatra. A zarándokok azonban magukkal viszik a Boldogasszony áldásos tevékenységének hírét, sőt, jó esetben nem csak élményeiket

viszik haza, hanem a Szűzanya kérését is magukévá téve **imádkozzák a rózsafüzért**, jó esetben már szervezett közösségben. Márpedig nincs még egy olyan ima, mely ennyire hatékonyan segítené elő az ember és Isten, az ember és ember közti kapcsolatot.

Az események Lourdes-ban is váratlanul kezdődtek, mely során Bernadett Soubirous-nak egy természetfölötti fénytől övezett, fehér ruhás hölgy jelent meg 1858. február 11-én. Sarutlan lábait, amelyek egy vadrózsabokor ágait érintették, egy-egy aranyrózsa díszítette, derekát pedig kék öv fonta körül.

A Lourdes-i Boldogasszony 18 alkalommal jelent meg Bernadettnek.

A jelenés híre gyorsan terjedt és a legkülönbélebb állásfoglalásokra készítette az embereket. Bernadett számára a látnoki szerep kálváriát jelentett, hisz' egyaránt céltáblája lett a hívőknek, a túlzóknak, a kíváncsiskodóknak, az okoskodóknak, a gúnyolódóknak és az ellenségeskedőknek. És emiatt sokat kellett szenvednie. Mária azonban igazolta a látnokot.

Március 2-án a Szent Szűz kérést fogalmazott meg: „*Menj, mondd meg a papoknak, hogy jöjjenek ide, és építsenek itt kápolnát!*”

Bernadett azonnal a plébánoshoz sietett, aki érdeklődött a jelenés asszonyának neve után, de ezt a kislány nem tudta megválaszolni. A lelkipásztor ezért jelet kért. Arra biztatta Bernadettet, kérje meg a hölgyet, hogy virágozzék ki a lábait érintő vadrózsabokor, s akkor felépíti a kápolnát.

A következő találkozás alkalmával a Szűz csupán mosolygott a tolmácsolt kérésen és csupán ennyit mondott: „*bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!*” Ez pedig egybecseng a fatimai harmadik titok angyalának háromszoros „*bűnbánat*” kiáltásával, sőt a Szeretetláng Lelki Naplóban leírt szintén háromszoros felszólítással (*SZL III/198*).

Az 1858. március 25-i jelenés alkalmával a szép hölgy a gyermek megismételt kérdésére végre megmondja a nevét: „*En vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.*” Az asztmás Bernadett, amennyire csak tudta, futva tette meg az utat a plébániáig, ismételve a hölgy nevét, hogy el ne felejtse, mert fogalma sem volt arról, hogy mit is jelent.

A hölgy neve megdöbbenetette a plébánost, annál inkább, mert

ugyan IX. Piusz pápa négy évvel korábban, 1854. március 25-én kihirdette a szeplőtelen fogantatás dogmáját, de szinte csak a papság ismerte azt, a hívek egyáltalán nem is értesültek róla. Pedig már a Csodásérmén is ez a fohász áll: „*Ó bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!*”

Márpedig Mária szeplőteleniségének fogalma nyilvánvalóan az isteni tervek része, hiszen Fatimában is a Szeplőtelen Szűzként mutatkozott be. De hogyan is bontakozik ki a végidők kulcsszava? Figyeljük meg a szavak egymásutánjában kibontakozó új *végző idők* fogalmat!

Az Istenanya Lourdes-ban úgy mutatkozik be, hogy **SZEPLŐTELEN**. Fatimában kijelenti, hogy **SZEPLŐTELEN SZÍVE** menedék. A Szeretetláng üzenete még tovább megy a meghatározással: **SZEPLŐTELEN SZÍVE SZERETETLÁNGJA!**

– Ez pedig látványos összefüggési sorrend, mert Mária a végző idők Reménycsillaga.

Kedves Testvérek! A kis Lourdes-i kitérő után folytatom a Szűzanya emberiséget mentő igyekezetének fatimai eseményeit a **harmadik fatimai jelenéssel**, vagyis a **július 13-a** történéseivel, melyek felmérhetetlen jelentőséggel bírnak, hiszen **akkor hangzott el a három részből álló titok**.

Az **I.** a pokol látomása, a **II.** Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletével, az Oroszországból eredő veszélyekkel és Oroszország felajánlásával kapcsolatos, és **III.** részként hangzott el a 2000-ben közzétett harmadik fatimai titok.

Lúcia visszaemlékezéseiben érdekes epizód, hogy július 13-ára virradó éjszaka látta az ördögöt lángokkal körülveve, aki kinevette őt, miszerint sikeresen rászedte a csalásra. Reggel Lúcia nem akart a Cova da Iriába menni.

De ahogy közeledett a déli óra, egyre nagyobb vágy kelt benne, hogy elmenjen, mintha láthatatlan erő húzta volna. Elfutott Jácintáékhoz és kimentek a Covába...

Ekkor már nagyobb tömeg kísérte a látnokokat.

Lúcia „*Mit kíván?*” kérdése után az Istenanya így válaszolt:

– *Azt, hogy a következő hónap 13-án jöjjetek újra ide. Imádkozzatok továbbra is a rózsafüzért a Rózsafüzér Királynője tiszteletére, hogy*

így elnyerjétek a békét a világnak és véget érjen a háború, mert egyedül csak Ő tud megmenteni benneteket.

A jelenés híre ekkor már elterjedt a környéken, mintegy háromezren gyűltek össze, és egyre többen kezdték zaklatni a gyermekeket, ők azonban ilyenkor gyorsan imádságba kezdtek.

Lúcia előimádkozta a rózsafüzért, a tömeg pedig válaszolt.

A jelenést ismét villámlás vezette be. Megkezdődött a beszélgetés, de Lúcia szavait csak azok hallották, akik egészen közel álltak hozzá.

– *Mit kíván tőlem ma?*

– *Jöjjetek ide minden hónapban. Októberben megmondom, hogy ki vagyok és mit akarok.*

Lúcia néhány kérése következett. Az egyik ilyen kérés Maria Cerreira béna fiának gyógyulására vonatkozott. A Szűzanya azt válaszolta, hogy nem fogja meggyógyítani és a szegénységből sem szabadítja ki, azonban a beteg gyermek a családjával együtt imádkozza a rózsafüzért, ez esetben az élethez szükséges dolgokat mindig meg fogják kapni.

A látnok ekkor egy különleges kívánsággal hozakodott elő: azzal, ami őt leginkább foglalkoztatta, vagyis, hogy az emberek egy része, de főként saját családja egyáltalán nem hisz a jelenések valódiságában. – *Tegyen egy csodát, hogy mindenki higgyen!*

– *Három hónap múlva olyan csodát teszek, hogy sokak hinni fognak. Hozzatok áldozatokat a bűnösökért és gyakran imádkozzatok, különösen, ha valamilyen áldozatot hoztok: „**Ó Jézus, az irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért és engesztelésül Mária Szepőlőten Szíve ellen elkövetett bűnökért.**”*

Eközben ismét kitérte kezét és a belőle áradó titokzatos fénysugár megnyitotta a földet... A megdöbbsent gyermekek a poklot látták megnyilni a lábuk előtt. Erről Lúcia később így írt: „*Egy lángtenger tárult a szemünk elé. Láttuk a tűzbe merült, áttetszően parázsló fekete vagy barna színű ördögöket és az emberi lényekhez hasonló elkárhozott lelkeket. Súlytalanul ide-oda hanykolódtak a belőlük előtörő lángnyelveken és füstfelhőben. Kiáltoztak és sóhajtoztak a fájdalomtól és a reményvesztettségétől. Az ördögöket iszonyatos alakjukról lehetett felismerni, mintha félelmetes, ismeretlen állatok lettek volna, melyek átlátszóan izzottak, mint a feketeszen.*

Ez a látomás csak egy pillanatig tartott. Hála a mi jóságos Mennyei Anyánknak, aki korábban (az első jelenéskor) megígérte nekünk, hogy az Égbe visz, különben meghaltunk volna az iszonyattól és a félelemtől. Akkor tekintetünket a Szűzanyára emeltük, aki jósággal és szomorúsággal telve ezeket mondta: »A poklot láttátok, ahova a szegény bűnösök lelkei zuhannak. Megmentésükre akarja megalapítani Isten a világban az én Szeplőtelen Szívem tiszteletét. Ha megteszik, amit mondok nektek, sok lélek megmenekül és béke lesz. A háború a végére jár; de ha nem hagyják abba Isten bántását, XI. Pius pápasága alatt egy másik, még sokkal borzalmasabb háború fog kezdődni. Amikor látjátok, hogy egy ismeretlen fény világítja be az éjszakát, tudjátok meg, hogy ez lesz a jel, amely által Isten arra figyelmeztet, hogy háború, éhínség, az Egyház és a Szentatya elleni üldözések következnek. Azért, hogy ezt megakadályozzam, kérem fogom Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek és az első szombati engesztelő szentáldozásokat. Ha meghallgatják kérésemet, Oroszország meg fog térni és béke lesz. Ha nem, az egész világon elterjeszti tévtanait, háborúkat és üldözéseket provokál: a jókat megölik, a Szentatya sokat fog szenvedni és több nemzet megsemmisül. A végén Szeplőtelen Szívem fog diadalmaskodni. A Szentatya felajánlja nekem Oroszországot, amely meg fog térni, s egy ideig béke lesz a földön, Portugália mindvégig meg fogja őrizni az igaz hitet. Senkinek se mondjátok ezt el, de Ferencnek elmondhatjátok.»

(Megjegyzés: Lúcia szerint a Szűzanya által említett fényjel 1938. január 25-éről 26-ára virradó éjszakán tűnt fel. Egyes tudósok szerint északi fény volt, amit Európában is lehetett látni. Így vagy úgy, de az égen látható jelről Lúcia meg volt győződve, hogy bármelyik pillanatban kitörhet a világháború, és mindent megtett, hogy teljesüljenek azok az ígérek, amelyeket kapott. Ebből a célból levélben fordult közvetlenül XI. Piusz pápához, hogy a világ püspökeivel ajánlja fel a világot Mária Szeplőtelen Szívének, Oroszország külön megemlékezésével. Ez azonban nem történt meg.)

Az 1917. július 13-i jelenés befejezéseként a Szent Szűz még azt kérte – amit hála Istennek mindannyian jól ismerünk: „A rózsafüzér minden tizedéhez fűzzétek hozzá: **Ó, Jézusom, bocsátsd meg bűneinket! Ments meg minket a pokol tüzétől, és vidd a mennybe a lelküket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.**”

Nos, kedves Testvérek! A pokol víziójával a Szűzanya figyelmeztette az embert, hogy a legnagyobb tragédia a bűn és a bűnös élet, amely fokozatosan Isten teljes elvetéséhez, a pokolba vezet. Tudatosítani kívánja, hogy sok lélek a saját akaratából megy az örök kárhozatra, mert tudatosan hagyja, hogy a bűn rabjává váljék, elutasítja a parancsolatokat, abbahagyja az imádságot és nem járul a szentségekhez.

Sajnos korunkban divattá vált az a nézet, miszerint a Szeretet Istene nem teremtett poklot, tehát nincs kárhozat, mert Isten Irgalmassága ezt nem engedi meg.

Nos, ez egyike a legveszélyesebb tévedéseknek és önámításnak. Maga az Újszövetség közel 150-szer említi a bűn szerzőjének nevét különböző formában, és beszél a „*tűzre vettetésről*” a „*gyehenna tüzéről*”, a „*külső sötétségről*” és arról a helyről, ahol „*sírás és fogcsikorgatás lesz*” (Mt 22,13; 25,30).

Tudnunk kell tehát, hogy a gonosz, a gonoszság, a fájdalom, az ártalmas férgek, a halál és a pokol nem Isten művei, hanem a mindent eltorzító bűn következményei.

Gabriele Amorth a neves ördögűző ezt írja „*Az egy ördögűző tapasztalatai*” c. könyvében: „*P. Candido ördögöt űzött. Az exorcizmus végéhez közeledve ironikusan szólt a gonosz szellemhez. Menj innen, az Úr úgymint egy jólfűtött lakást készített neked!*” Mire az ördög ezt felelte: ***Te nem tudsz semmit. Nem Ő készítette a poklot, hanem a mi művünk az, Neki eszébe sem jutott!***

Nos, kétséges lehetne előttünk, hogy ezek a poklot alkotó bukott angyalok a földön is poklot akarnak csinálni követőik által? Pedig, ha mindannyian teljesítenénk a kötelességünket, és ezáltal visszatérnénk Istenhez, akkor az Ő számára gyerekjáték lenne a különféle globalizáló ellenségek hatalmát kikapcsolni. Példa erre maga Portugália is a fatimai események idején.

Például az Egyház ellenségei a portugál kormányt már teljesen ellenőrzésük alá vonták, mielőtt Miasszonyunk 1917-ben Fatimában megjelent. Amikor aztán gyakorlatilag az egész portugál nép elkezdett imádkozni és bűnbánatot tartani, ahogy ezt Miasszonyunk megkövetelte, az Egyház ellenségeinek hatalma egy vértelen forradalom által egyszerűen eloszlott, és Portugália évtizedekig katolikus mintaállammá vált az istentelen 20. század közepén, amikor

dúlt a véres háború mindenfelé körülötte és mindenütt a kommunizmus győzelmeskedett a Szűzanya által említett TÉVESZMÉIVEL!

Kedves Testvéreim! Ma is csalárd eszméknek és ördögi megtévesztéseknek vagyunk kitéve, a technika minden eszközével is! A legnagyobb cselvetés, hogy az ördög mindent megtesz, hogy bizonyítsa, valójában **nem is létezik**.

Ám az örök kárhozat nagyon is valóság, mely felé minden istentagadó sodródik, ha elutasítja Isten szeretetét, irgalmasságát, vagyis úgy él, mintha üdvösség és kárhozat nem is létezne. Sajnos a megtévesztettek hetykén odavágják: „**Ugyan már! Onnan még nem jött vissza senki!**” Ha meg rámutatunk a megrendítő fatimai látomásra, vagy pl. Szent Fausztina nővér leírására a pokolról (Génuai Szent Katalinról nem is beszélve), akkor azt meg nem hiszik el!

De hogyan is hangzik ez az Irgalmasság Naplóban? „*Isten parancsára lent voltam a pokol mélységeiben (...), hogy elmondhassam és bizonyíthassam a lelkeknek, hogy a pokol valóban létezik. A legtöbb ottani lélek korábban szintén nem hitte, hogy a pokol létezik.*” (Irgalmasság Napló 741).

Ezzel szemben az első Timóteus levél ezt írja: az Úristen „*azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére*” (1Tim 2,4).

De a Szűzanyának, mi is lehetett a pokol látomásával a pedagógiai célja?

Nos, a fatimai három gyermeknek, amikor egy szempillantás alatt átélte a pokol iszonyatos látomását és meglátta a kárhozott lelkeket, a Szűzanya mindjárt tudtukra is adta megmentésük útját.

Ezt tanítja Szent Péter első levelének mondata is: „**hitetek célja a lelkek megmentése**” (1,9). A lélekmentés fatimai útja pedig hármas: imádság, engesztelés és a Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlás.

A „szív” a biblia nyelvén az ember középpontja, az értelem, akarat, érzület, érzékek együttese, ahol az ember a maga belső egységét és irányultságát megtalálja. A „Szeplőtelen Szív” fogalma megegyezik a Máté 5,8-ban leírttal, vagyis „**Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent**”. **És erről van szó!** Mária Szíve olyan szív, amely megtalálta a belső egységet Istennel, s ezért „*látja Istent*”.

Mária Szeplőtelen Szívének tisztelete és a felajánlottság tehát nem más, mint közeledés ahhoz a szívbeli állapothoz, amelyben a „FIAT”, a „legyen nekem a te igéd szerint” az egész emberi életet meghatározó központtá válik.

Ezért kéri az Úr, hogy az emberek Édesanyja Szeplőtelen Szívét is tiszteljék. Ez a tisztelet talán már a megmenekülés egyedüli eszköze az Egyház és a világ nehéz időszakában.

A negyedik jelenés, augusztus 19-én

A negyedik jelenés idejére már kb. ötezen gyűltek össze a Cova da Iria lejtőjén, de augusztus 13-án a Szűzanyával való találkozás elmaradt. A látnokokat ugyanis a Queremi körzetvezető csalárd módon börtönbe szállította, ahol fenyegetésével akarta kikényszeríteni belőlük a titkot.

A három egyszerű pásztorgyermeket e szavakkal fogadta a rendőrparancsnok:

„Na, gyerekek, mondjátok el a titkot és már haza is szállíttatlak bennetek a szüleitekhez. Ha azonban makacskodtok, akkor a szomszéd szobában fortyogó üst, tűzforró olajában sütnék meg benneteket egyenként!

– Tehát akkor tőled, mint a legidősebbtől, halljam azt a titkot, amit az a Hölgy rátok bízott! Lúcia azonban így felelt: Inkább a halált választom, mintsem megszegjem az ígéretemet!

– Na akkor vigyék és dobják az üstbe! – szolt a parancsnok a beosztottjának.

Jácinta utána szolt nénjének: *„Találkozunk a mennyben Lúcia!”*

Most következett a két kisebb, azonban ők is hősiiesen vállalták a kínszenvedés borzalmát is, de a Szűzanyának tett ígéretüket meg nem szegték!

Egyenként átvitték őket is a másik szobába, ahol nagy örömmel ölelték át egymást! Ezzel azonban nem ért véget a megpróbáltatásuk mert lekísérték őket a börtönbe, belökvé őket mogorva férfi rabok közé. Jácinta egy idő után az ablakhoz ment és csendben folytak a könnyei, annyira vágyódott édesanyja után. Lúcia odament, megvigasztalta és azt javasolta, hogy imádkozzák a rózsafüzért.

– Jaj, de jó – mondta Jácinta – ezt is felajánlhatjuk az Elrejtőzött Jézusnak a bűnösök megtéréséért!

Ekkor egy fali szögre akasztották egyikük rózsafüzérért és letérdelve, hangosan imádkoztak. A körülöttük lévő rabok szép sorjában szintén letérdeltek és ők is együtt imádkoztak a kis mártírokkal!

De mi történt aznap 13-a lévén, eközben a Cova da Iriában?

A helyszínre gyűltek tanúsága szerint, a szokott időben az Iriai tölgybokornál mennydörgést lehetett hallani, amit villámlás követte.

A jelenlevők a tölgybokor felett egy kis, fehér felhőt láttak. Észrevették, hogy az emberek arca és ruhája, a fák és a talaj elszíneződtek.

(Megjegyzés: A híres Kondor atyától megkérdeztük, hogy miből ered, hogy egyik-másik könyvben a jelenés 17-re van datálva?)

A válasz így hangzott: A börtönben Lúcia szerint egy éjszakát és egy nappalt tartózkodtak. Feltehetően 14-e délután szabadultak, így a jelenés augusztus 15-én lehetett, mindazáltal egyes szakértők 17-re teszik, míg a népi emlékezet ezt vasárnapra, 19-re teszi, és ez lett az elfogadott dátum.)

A tény, hogy azon a napon Lúcia Ferencsel és egy másik unokafivérével nagybátyja Valinhos nevű földjén tartózkodott, amikor délután négy óra tájban a légkörben a Cova da Iriából már ismert változások mentek végbe, melyek a Szűzanya érkezését jelezték, a Nap kissé elsötétült. Lúcia, aki észrevette, hogy valami természetfeletti van készülöben, gyorsan hívatta Jácintát, és ő időben meg is érkezett.

A Szent Szűz itt Valinhosban a Cova de Iriainál kissé nagyobb tölgybokor fölött jelent meg.

– Mit kíván? – kérdezte Lúcia.

– Azt, hogy a következő hónap 13-án is gyertek Cova da Iriába és továbbra is imádkozzatok naponta a rózsafüzért. Az utolsó hónapban csodát művelek, hogy mindenki higgyen.

– Mit csináljunk a pénzzel, amit az emberek Cova da Iriában hagynak?

– Csináltassanak két hordállványt! Egyiket te fogod vinni Jácintával és két fehér ruhás lánnyal, a másikat pedig Ferenc három fiúval. Az állványokon hagyott pénz a Rózsafüzér Királynőjének ünnepére legyen, a maradék a majdan épülő kápolnára.

– Kérem, gyógyítson meg néhány beteget!

– Igen, az év folyamán néhányat meg fogok gyógyítani.

A beszélgetés rövid volt, de rendkívül megrendítő, mert a Szűzanya arca láthatóan szomorúbb lett. Újra kérte, hogy gyakorolják az önmegtágadást, majd végül ezeket mondta: „**Imádkozzatok sokat, nagyon sokat és hozzatok áldozatot a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük!**”

Megrendítők szavak!

Nagyon fontos lenne tudatosítani MINDEN EMBERBEN, hogy az Istenanya vállalkozó lelketű fiainak és leányainak segítő közreműködését kéri, hogy megmentse övéit az örök boldogság számára. Ebben a segélykérő felszólításban fogalmazódik meg a Mária-korszak és a Szent Szűz tevékenységének célja és értelme, az egész világra kiterjedő engesztelés meghirdetése és megszervezése, hogy senki se kárhozzon el. A Szereteláng Naplóban is így fejezi ki szándékát: „**Az akarom, hogy egyetlen lélek se kárhozzon el!**”

Az augusztus 19-i jelenés helyén – Valinhosban – egy kis Mária-kápolna épült, melynek alapkövébe el van helyezve Szent István királyunk felajánlása. *(Ezt az információt Kondor Lajos SVD atya mondta személyesen.)*

Az ötödik jelenés, szeptember 13-án

Lúcia nővér visszaemlékezéséből: „*Amikor közeledett az óra, Jácintával és Ferencsel keresztülmentünk a nagy tömegen. Alig tudtunk előre haladni. Az utak tele voltak emberekkel, mindenki minket akart látni és velünk akart beszélni. Nem volt bennünk tartózkodás. Sok ember – még előkelő hölgyek és urak is –, egyre csak keresztülfurakodtak a tömegen, és előttünk térdre esve kértek, hogy ajánljuk szándékukat a Szűzanyának. Mások, akik nem tudtak közel kerülni hozzánk, messziről kiáltották:*

»Az Isten szerelmére, kérjétek a Szűzanyát, gyógyítsa meg nyomorék fiamat!« *Egy másik:* »Gyógyítsa meg vak gyermekemet!« *Ismét másik:* »És az enyémet is, aki süket!«; »Segítse haza férjemet és fiamat a háborúból!« *stb.*

Ott megmutatkozott a szegény emberiség minden nyomorúsága. Csak néhány férfi segítségével tudtuk tovább folytatni az utunkat, mert a tömegen keresztül utat nyitottak.”

A Szűzanya jöttét a korábbi jelenésekhez hasonlóan a légkörben lejátszódó jelek egész sora előzte meg. Az összegyűlt tömeget 25 ezerre vagy ennél is többre becsülték.

A Nap fénye olyan gyenge lett, hogy lehetett látni a csillagokat; egyfajta csillogó virágsziromnak, vagy hópehelynek látszó hullott az égből, amely azonban, mielőtt a földre ért volna, eltűnt; a jelenlevők különösen egy világító golyóra lettek figyelmesek, amely keletről nyugat felé, a jelenés végén pedig ellenkező irányba haladt. Szokásos módon a látnokok először a fényjelet, majd a Szűzanyát pillantották meg a tölgybokor felett:

– *Mit kíván?* – kérdezte Lúcia.

– *Azt kívánom, hogy gyertek ide október 13-án, és továbbra is imádkozzatok a rózsafüzért, hogy kieszközöljétek a háború végét! Az utolsó napon eljön Szent József is a gyermek Jézussal, hogy békét adjon a világnak és a mi Urunk megáldja a népet. Isten meg van elégedve áldozataitokkal, de nem akarja, hogy a kötéllel aludjatok. Csak napközben viseljétek!*

– *Többen kérték, hogy tolmácsoljam kérésüket, néhány beteg és egy süketnéma meggyógyítását.*

– *Igen, egyesek meg fognak gyógyulni, mások nem. Októberben fogom művelni a csodát, hogy mindenki higgyen!* – és szokás szerint fölemelkedett és eltűnt.

(Megjegyzés: A pokol víziójának rettenetes élménye még súlyosabb vezeklésre indította a három gyermeket. Az élmény különösen a kis Jácintára volt nagy hatással, aki csaknem halálra vezekelte magát a „szegény bűnösök” megmentéséért. A látnokok olykor napokig nem ettek, nem ittak.

Mindehhez hozzájárult az emberek értetlen kíváncsiszkodása, a gyermekek zaklatása, fenyegetése, üldözése, börtönbe zárása. Megrendítő volt, hogy maga a Szent Szűz tiltotta meg a gyermekeknek, hogy éjszakára is vastag kötelet viseljenek vezeklésként, amitől gyakran nem tudtak aludni, így olykor egész éjszaka ébren maradtak. A Szűzanya legfeljebb nappalra engedte a viselését.)

Közben elkezdődött a kis látnokok egyházi kihallgatása, melyet Manuel Nunes Formigão kanonok (1958-ban halt meg) megbízásából Visconde de Montelo újságíró vezetett.

Kedves Testvéreim!

A Szűzanya **hatodik fatimai jelenését** az irodalom OKTÓBER 13.

címszó alatt írja le. Ekkor történt ugyanis a híres Fatimai napcsoda. Aznap igen borús, esős volt az idő. A helyi plébános, akinek még mindig erős fenntartásai voltak az események valódiságát illetően, utoljára még kihallgatta Lúciát. Paposan egyre csak hajtogatta, hogy – miért megy annyi ember arra a magányos helyre imádkozni, amikor az Élő Isten, oltáraink lakója az Oltáriszentségben magára marad a tabernákulumban? Mire való a sok pénz, amelyet minden rendeltetés nélkül egy tölgybokornál hagynak, amikor az építkezés alatt álló templomát pénzhiány miatt nem tudja befejezni? – És tegyük hozzá, hogy teljesen igaza volt!

Két dolgot hagyott figyelmen kívül, azt, hogy a Szentlélek szele ott fú, ahol akar, és hogy esetleg az Egyház Anyja most kivételesen nem egy kicsiny templom időbeni rendbehozását tűzte ki céljául – mely később világhírvé válhatott –, hanem a Világegyház ortalomázását, megakadályozandó a lelkek tömeges elkárkozását.

A jelet pedig – melyet, mint plébános joggal elvárhatott –, ezen a napon minden kétséget kizáróan megkapta.

Október 13-án már kora reggel ömlött az eső. Lúcia szülei attól féltek, hogyha mégiscsak kiderülne, hogy csak „csalás és ámtás” volt az egész, akkor ez a nap életük utolsó napja lehet! Hogy védjék gyermeküket, úgy döntöttek, hogy közvetlen közelében fognak maradni.

A zuhogó eső és a csúszós sártenger ellenére óriási tömegek gyülekeztek esernyőkkel a tölgybokor helyén augusztusban állított díszkapu körül. *(Csak megjegyzem, hogy a tölgybokrot addigra már széthordták az emberek, relikviaként!)* Tekintve, hogy a csoda eseménye meg volt hirdetve, igen sok újságíró is jelen volt, nem másért, hogy a csúfos kudarcról fényképes beszámolót adhassanak lapjaiknak.

Amikor a három kis pásztor érzékelte a Szűzanya jövetelének jeleit, Lúcia odaszólt a tömegnek, hogy csukják be az ernyőket. Mindezt annak ellenére, hogy az eső – addig legalább is – reménytelenül zuhogott, ekkor azonban hirtelen elállt.

A Szent Szűz ekkor elmondta kívánságát: – *Szeretném, ha itt kápolnát építenének tiszteletemre. A Rózsafüzér Királynője vagyok. Imádkozzatok továbbra is minden nap a rózsafüzért. A háborúnak vége lesz és a katonák hamarosan hazatérnek.*

– *Sok mindent szerettem volna kérni Öntől: meggyógyítana néhány beteget és megtérítene néhány bűnöst?* – kérdezte Lúcia.

– *Néhányat igen, másokat nem. De mindenkinek meg kell javulnia, és kérnie kell bűneinek bocsánatát.*

Lúcia itt megjegyzi, hogy az Istenanya egészen szomorú kifejezéssel hozzátette még:

– *Ne bántsák meg többé Istent, hiszen már annyira megbántották!*

Ezt követően a Boldogasszony kitérte karjait, és mintegy szét-szórta velük a Nap sugarait, s ekkor kezdődött a tíz percig tartó napcsoda.

Valamennyi korabeli újság megírta, több fényképeket is közölt az eseményről. Az eső elállt. Manuel Nunes Formigao, Ferreira kánonokja könyvében azt írja, hogy kb. hetvenezeren voltak tanúi az eseménynek. A Nap forgása, színeváltozása, zuhanása megdöbbentette az embereket. Formigao így folytatja: *„A hatalmas tömeg a csodálatos esemény láttára térdre esett, a Hiszekegyet, az Üdvözlégyet és a tökéletes bánatot imádkozta minden ajak, majd az öröm, a hála és bűnbánat könnye folyt valamennyi szemből.”* A tömeg döbbenetesen észlelte, hogy ruházatuk teljesen száraz lett és még a sárnyomok is eltűntek róla. Egy természettudós szemtanúként azt is elmondja, hogy amikor a Nap zuhanni kezdett a Föld felé, ijedség lett úrrá a tömegben. *„Isten így nyomta rá bélyegét a fatimai eseményekre”* – írja Formigao kánonok.

Lúcia édesapjától a következő szavak maradtak ránk: *„Mindenki az égre emelte a szemét, amikor a Nap hirtelen táncolni kezdett. Aztán megállt és újra kezdte, mígnem úgy látszott, hogy egészen kiszakad az égből, és óriási tűzkerék módjára lezuhan ránk. Szörnyű pillanat volt. Sokan azt kiáltották: 'Istenem, mindnyájan meghalunk! Mária, mi Anyák, segíts!' Voltak, akik hangosan megvallották bűneiket. A Nap végül megszokott helyén maradt.”*

Csak amikor elmúlt a jelenség, vették észre az emberek, hogy teljesen átázott ruháik hirtelen szárazak lettek, sőt a sár is eltűnt a ruházatukról.

A látnokok maguk persze alig vettek észre valamit abból, ami körülöttük történt. Még azt se, hogy Lúciának alaposan lenyirbálták hosszú haját „emlékbe”.

A három kis látnok még a Szűzanya láthatáron eltűnő fényárja után

néztek, amikor hirtelen további látomásokban volt részük. Lúcia nagyon egyszerű és szerény szavakkal írja le a feledhetetlen élményt és megjegyzi, ahhoz, hogy mindent helyesen írjon le, nem találna megfelelő emberi szavakat.

A Nap mellett a Szent Család tűnt fel Józseffel, a gyermek Jézussal és a Szűzanyával, aki fehér ruhában és kék köpenyben mutatkozott. Szent József a gyermek Jézussal kereszt formájában megáldotta a világot. Ezt a képet úgy értelmezhetjük, hogy a család intézménye az éppen beköszöntött évszázadban súlyos megpróbáltatásoknak lesz kitéve. Fatima itt utat mutat, hogyan tudnak a családok kilábalni a válságból: szeretettel, összetartással, egymásnak való szolgálattal, alázattal, türelemmel és szerénységgel. Ez az, amiben a Szent Család Szent Józseffel örökérvényű példát mutatott, mely persze épp az ellenpólusa a mai családképnek, melyben mindenki csak a saját jogaira, szabadságára, saját céljaira és véleményére hivatkozik, írmagjában kitörölve szívékből azt a harmóniát, melynek örömeiben az „igenjüket” kimondták.

De folytatva a záró jelenéseket, amint a Szent Család eltűnt, a mi Urunk Jézus és a Fájdalmas Anya vált láthatóvá és Jézus is megáldotta a világot, majd változott a kép. A Kármelhegyi Boldogasszony jelent meg, karján a Kisjézussal. És ezzel zárult a csodás látomás.

Hirtelen a három kicsi nagyon is a földön találta magát.

Amikor a rendkívüli jelenségek megszűntek, a tömeg lelkesedése leírhatatlan módon fokozódott. Mindenki a látnokokhoz törtetett, akikről most kiderült, hogy igazat mondtak. Mindenki látni, érinteni, kérdezni akarta őket...

Jácinta a félelemtől és az élmények hatására sírni kezdett. Egy derék katona a karjába vette és a szüleihez vitte. Lúcia a figyelem középpontjába került és azon vette észre magát, hogy valakinek a vállán ül, ám az illető nem látva hova lép, megbotlott és elesett, ám a kislányt máris más karok kapták fel.

És kedves Testvérek, itt jön az egyenjogúság abszolút cáfolata: Ferenc, a fiú nem variált sokat, vidáman „illa berek, nádak, erek” futva átverekedte magát a népeken.

Végre valahogy hazakerültek. *„Jól emlékszem – írta Lúcia –, aznap hosszú copfom nélkül értem haza, amiért anyám haragos volt,*

látva, hogy rövidebb a hajam, mint Ferencé, plusz a kendőm is eltűnt.”

Százak zaklatták őket a következő napokban, még éjfélt után is. A kéréseknek és kérdéseknek nem akart vége szakadni. Ez így ment hetekig, hónapokig.

Folytatva az utolsó fatimai jelenés záró képeivel, könnyen feltételezhető, hogy a világ jövőbeni eseményeinek 3 szakaszos állapotát is szemlélteti.

1. A Szent Család mutatkozása a családokat ért vagy érő válságokra utalhatott, melyet elkerülni csak a hűséggel és a szentségi étellel lehet, szüntelenül kérve Szent József közbenjárását, aki a Családok Védője.

2. A Fájdalmas Anya feltűnése egy majdani nagy veszélyhelyzetet sejtet, amelyben Jézus csak Édesanyjára való tekintettel nyújt segítséget azoknak, akik az Istenanyát hívják segítségül, Szent Fia irgalmának elnyeréséért.

3. A harmadik kép elgondolkodtató, hiszen a Kármelhegyi Szűzanya, vagy a reá való utalás több Mária-jelenésben is „végső” hangsúlyt kap.

Így például Lourdes-ban július 16-án kármel ünnepén volt az utolsó jelenés. A Szeretetláng üzenetében 1982-ben azt kérte a Szűzanya Erzsébet asszonytól, hogy újuljon meg a Kármelita Rend Magyarországon, mert akkor – az Egyház elnyomása miatt – a Kármel egyelőre a harmadrendi formájában valósulhatott meg.

Nagyon úgy néz ki, hogy a végidőkben a Kármelhegyi Miasszonyunknak kulcsfontosságú szerepe lesz.

De térjünk vissza a napjainkban megjelent problémához, a családok széteséséhez, melyről a Szeretetláng Napló így ír: „*A családok, ó, a magyar családok szétszórva, mintha lelkiük nem volna halhatatlan, úgy élnek. Én Szeretetlángommal fel akarom melegíteni a családi tűzhelyeket, össze akarom tartani a szétszórt családokat.*

Legyetek minél többen, hogy terjedjen, mint a futótűz. Legyetek áldozatos lelkek minél többen, mert ezáltal sok-sok lélek fog csatlakozni Szeretetlángomhoz. Segítsetek Nekem, hisz rajtatok múlik, hogy a láng kigyúljon már! A magyar családok imádságos lélekkel könyörögjenek, hogy Szent Fiam büntető kezét így közös erővel viszatartsuk.” (SZL I/92)

Kedves Testvérek! Visszatérve a napsoda visszhangjára, természetesen, hogy az Egyház ellenségei, ha már letagadni nem tudták, akkor erőltetett tudományos magyarázatokat próbáltak adni a rendkívüli jelenségre. Persze, akárhogy csúrték-csavarták, maguk ellen dolgoztak, hiszen világméretű publicitást adtak az 1917. október 13-i nagy csoda eseményének.

A Fatimai jelenések megdöbbentő égi igazolása volt a több tízezer ember – köztük fotósok, újságírók, kétkedők, szocialisták, ateisták – szeme láttára történt napsoda. Az eseményről számos tudósítás jelent meg a korabeli világi lapokban. *„Az emberek döbbenet nézték, hogy a Nap megrázkódik, majd gyors, hihetetlen mozgásba kezd, a kozmikus törvényeknek ellentmondó módon”* – írta Portugália akkori legnagyobb – kormánypárti és egyházellenes – újságjában, az 'O Séculó'-ban Avelino de Almeida, aki korábban gúnyolódó cikkeket írt a fatimai eseményekről.

„A Nap, melyet hol bíbor, hol sárga vagy mélyvörös láng övezett, mintha hihetetlen gyors, forgó mozgást végzett volna, s közben időnként úgy látszott, mintha leesne az égről és a Föld felé zuhanna, hatalmas hőséget sugározva” – tudósított Dr. Domingos Pinto Coelho az Ordem című lapban. Hasonlóan írta le az eseményt Dr. Almeida Garrett, a Coimbrai Egyetem természettudós professzora.

Mint minden csodánál, természetesen itt sem maradtak el az eseményt kizárólag természetes okokkal magyarázó vagy eljelentékteleníteni próbáló, „tudományos” ellenvetések.

Talán csak akkor fogadták volna el a kétségen kívüli tényeket, ha a 70 ezer ember egybehangzóan UFO-jelenést említett volna.

(Megjegyzem, hogy a napsodát általában nem látta mindenki ugyanúgy. Fatimában is voltak, akik csupán ragyogó színeket láttak.)

Előre kell bocsátani, hogy a tömegpszichózis lehetősége kizárt, a napsodának a Cova da Iriától 18 km-re is voltak szemtanúi! Másrészt kizárható a szoláris vagy meteorológiai jelenség is, mert ez esetben az egész ország területén mutatkozott volna, mi több, hogyan kerülte el számtalan obszervatórium és csillagász figyelmét?

Nem állja meg a helyét a szemészeti retinális káprázat magyarázata sem, hiszen ez egyszerre több tízezer ember esetében és azonos tünetekkel, teljesen kizártnak mondható!

Ráadásul a szemtanúk egyöntetűen kiemelték, hogy a Nap fénye nem volt erős. A leírások szerint is „*bágyadtan világított és nem bántotta a szemet, halványszürkés fény ölelte körül, és különféle színű fénycsóvákat lövellt*”.

Márpedig káprázatot és retinális utóképeket csak az erős fényhatás idéz elő, de az sem mindenkinél ugyanazt! Az előzőknél vadabb teória volt a „*szaharai eredetű porfelhő*” magyarázata, amely érdekesmód sehol máshol, csak ott mutatkozott volna meg.

„*Az egyszerűen lehetetlen, hogy megannyi csillagász, sőt az egész félteke összes lakójának figyelmét elkerülte volna, ha az egész napcsoda csupán egy csillagászati vagy meteorológiai jelenség lett volna... Ebből következően vagy mind a 70 ezer fatimai szemtanú tévedett, vagy természetfeletti beavatkozásra kell gondolnunk*” – írta John De Marchi olasz pap, kutató (*The Immaculate Heart, 1952b:282*).

Ellenvetés: Joe Nickell feltevése szerint a szemtanúk valójában melléknapot láttak. A melléknapokat (parhelion) a levegőben levő jégkristályokon megtörő fény hozza létre. A légköri fénytűnemény a napkorongtól két oldalon elhelyezkedő fényes foltok formájában jelentkezik. A foltok lehetnek fehérek vagy színesek, gyakran csak az egyik oldalon lévő látható belőlük. A melléknap statikus jelenség, nem magyarázza meg a Nap „táncoló” mozgását, ezért Nickell több optikai és meteorológiai tényező együttállását feltételezi. Úgy véli, a Nap egy vékony felhőréteg miatt tűnhetett ezüstös korongnak; az elvonuló felhőréteg vastagsága változó lehetett, ezért látszott hol fényesebbnek, hol halványabbnak, és a szemlélők ezt érzékelték közeledésként, illetve távolodásként; a színeket légköri por és pára okozta stb.

Válasz: A melléknap viszonylag gyakori jelenség. Nem magában a Napban látható, hanem jóval távolabb, jobbra vagy balra, olykor fölötte. A fatimai szemtanúk azonban magának a Napnak az elváltozásáról számoltak be, nem arról, hogy mellette megjelent valami. A melléknap, mint említettük, statikus jelenség: fényes visszatükröződés, amely kicsi, függőleges szivárványhoz hasonlít, ám azzal, ahogyan a napcsodát leírták, lehetetlen összetéveszteni (vö. *Magyar Kurír*).

A többi belemagyarázás is üres találgatás! Sok kételkedő talán azt

remélte, hogy a többféle összehordott magyarázat majd elbizonytalanítja a nem gondolkodókat. Ennél azonban illet volna többet feltételezni ilyen nagyszámú szemtanúról, beleértve azokat a természet-tudósokat is, akik jelen voltak a fatimai eseménynél.

Arról nem is beszélve, hogy miként jósolhatták meg erre a dátumra az egyértelmű csodát.

Ellenvetés: Paul Simons a Times-ban megjelent cikkében úgy véli, a fatimai optikai jelenségeket száharai eredetű porfelhő okozhatta (*Weather Secrets of Miracle at Fátima, Paul Simons, The Times, 2005. február 17.*).

Válasz: Az már fel sem tűnt neki bizonyára, hogy egyetlen jelenlévő sem számolt be még véletlenül sem porfelhőről. Epp ellenkezőleg: a szakadó eső bizonyára elég hamar eláztatta volna a homokvihart.

Ellenvetés: Kevin McClure elmélete szerint a tömeg azért ment a Cova da Iriára, hogy csodát lásson, hiszen az október 13-át megelőző hetekben is terjedtek már hírek hasonló jelenségekről; így szerinte azt látták, amit látni akartak.

Válasz: Az efféle feltételezés természetesen nem magyarázza meg azok beszámolóit, akik sok kilométer távolságból figyeltek fel a csodás jelenségre, miként azt sem, hogy az esőben teljesen átázott ruhák hirtelen megszáradtak.

Az már csak „*hab volt a tortán*”, hogy a magyar Jáki Szaniszló bencés tudós, a New Jersey-i Seton Hall University professzora évtizedekkel később úgy fogalmazott, hogy a jelenség meteorológiai – tehát természetes volt – ám az, hogy az előre jelzett időpontban következett be, az csoda (*Jaki, Stanley L. /1999/. God and the Sun at Fátima. Real View Books, ASIN B0006R7UJ6*).

Na ez aztán a „*róka fogta csuka*” magyarázat, merthogy a csoda nem zárja ki a természet működését, márpedig egy csoda attól csoda, hogy valamely mozzanata nem magyarázható tudományos alapon, csak természetfeletti eredettel.

Azt is hitelesítő érvek kell tartanunk, hogy a csoda egy adott pillanatban mindenki számára határozottan véget ért. A szemtanúk kiemelték, hogy a Nap fénye nem volt erős. „*Bágyadtan világított, nem bántotta a szememet, halványszürkés fény ölelte körül, és külféle színű fénycsóvákat lövellt*”.

Megjegyzendő, hogy napfogyatkozáskor vagy sűrű felhőzet mögött is bele lehet tekinteni a Napba, mert ilyenkor takarásban van, de a szem mégis súlyosan károsodhat.

De halljunk a pozitív szemtanúk tanúságaiból is!

„Nem vagyok képes leírni, amit akkor láttam és átéltem. A Napra meredtem; sápadtnak tűnt a megszokott vakító fénye nélkül; olyan volt, mint egy forgó hógömb; majd hirtelen úgy látszott, hogy cikkcakkban lefelé tart és azzal fenyeget, hogy a Földre zuhan. Rémületemben futva el akartam bújni az emberek mögött. Mindenki sírt és a világ végét várta! Mellettem egy ateista állt, aki délelőtt még gúnyolta azokat az embereket, akik azért mennek Fatimába, hogy három gyermeket lássanak. Amikor a csoda alatt ránéztem: mereven, tágra nyílt, csodálkozó szemmel figyelte a Napot; azután láttam, hogy tetőtől talpig reszket; végül karját az ég felé tárva térdre borult, mit sem törődve a sárral és felkiáltott: A Madonna! A Madonna! Mást nem tudott mondani, mert fohászokat nem ismert. Közben az emberek tovább kiabáltak és siratták bűneiket... A napjelenség hosszú percei alatt a tárgyak a szivárvány színeiben tündököltek... Ahogy láttuk egymást, mindenkinek más színe volt: kék, sárga, piros és így tovább. Mindezek a különös események fokozták a nép félelmét. Kb. 10 perc múlva a Nap visszatért helyére úgy, ahogy elhagyta azt, sápadtan és ragyogás nélkül. Amikor az emberek felfogták, hogy elmúlt a veszély, ragyogtak az örömtől. Egy szívvel és egy lélekkel kiabáltak: Csoda, csoda! Dicsértessék a Mi-asszonyunk, Szent Fiával!” (Mangalore, Szent József Szeminárium Ignacio Lourenro Pereira szemtanú 1931. július 13.)

A korabeli liberális sajtó hosszas cikkeken foglalkozott a fatimai csoda részleteivel reális tudósításokban.

Többen fényképeket is közöltek az eseményről, az imádkozó tömegről, jóllehet néhány tanúságtevő újságíró és főszerkesztő az állását veszítette ezért.

Néhány beszámoló részlet a korabeli újságokból:

„Az emberek döbbenet nézték, hogy a Nap megrázkódik, majd gyors és hihetetlen mozgásba kezdett, a kozmikus törvényeknek elmentmondó módon egyszerre csak a Nap zuhanni kezdett a Föld felé, úgyhogy néhány pillanatig ijedtség lett úrrá a tömegen – írta az O Sécoloban Avelino de Almeida, az az újságíró, aki Portugália akkori

legnagyobb kormánypárti és egyházellenes újságjában addig gúnyolódó cikkeket írt a fatimai eseményekről. Majd így folytatja: „Az eső elállt. Legalább 70 ezren voltak tanúi az eseménynek. A Nap forgása, színeváltozása, zuhanása megdöbbenetette az embereket és a hatalmas tömeg a csodálatos esemény láttára térdre esett és a katolikus imádságokat mondta mindenki. Az öröm, a hála és a bűnbánat könnyei folytak a szemekből. A tömeg döbbenetesen észlelte, hogy ruházatuk, amely addig vizes és sáros volt, teljesen száraz lett és a szárnyomok is eltűntek róla.”

Idézet az Ordem című lapból:

„A Nap, amelyet hol bíbor, hol sárga vagy mélyvörös láng övezett, hihetetlen gyors, forgó mozgást végzett, s közben időnként úgy látszott, mintha leesne az égről és a Föld felé zuhanna, hatalmas hősséget sugározva” – tudósított a lapban Dr. Domingos Pinto Coelho. És ami nyomatékos súllyal bírt, hasonlóképp írta le az eseményt Dr. Almeida Garrett, a Coimbrai Egyetem természettudós professzora is.

És lám, értekezni, nyilatkozni, vitatkozni úgy látszik könnyebb, mint a tényeket elhinni, mi több, megszívelni.

A fatimai plébános hozzáállása

Manuel Marques Ferreira fatimai plébánost a kis látnokok ellen tett feljelentések rossz irányba befolyásolták.

A gyermekeket azzal vádolták ugyanis, hogy udvariatlanok a kérdezősködőkkel szemben *(mivel az emberek nem tudták megérteni, hogy a három kis pásztor miért menekül előlük)*.

A plébános atya is azt kívánta tőlük, hogy lankadatlan türelemmel mondják el mindenkinek a történeteket, különösen, ha papok kérdezik őket.

Ferreira atyának, amióta a jelenések megkezdődtek, egy pillanatnyi nyugta nem volt. A hívek nem tudták megérteni semleges magatartását, sőt egyesek azzal vádolták, hogy a szabadkőművesekkel paktál. Ez a rágalom különösen a szomorú augusztus 13-a után terjedt el. A kerületi alkormányzó ugyanis azzal csalta fel a kocsijára a három gyermeket, hogy a plébános akar velük beszélni.

Az elfogatás híre villámgyorsan terjedt és persze arról suttogtak, hogy a plébános úr részese az akciónak. Manuel Marques Ferreira

azonban jónak látta kimenteni magát. Az Ordem című lisszaboni lapban 1917. augusztus 15-én nyílt levelet tett közzé, melyben elmondja, hogy augusztus 13-án őt is zaklatták a hatóságok, és az élete is veszélyben forgott.

A gyermekek elfogatása és a rágalmak mélyen felkavarták a lelkét. A cikkben kifejtette továbbá, hogy miért is nem megy ki minden hónap 13-án Cova da Iriába. Szerinte ugyanis, ha a jelenések természetfelettek, akkor az ő részvételére nincs semmi szükség; ha pedig nem azok, jelenléte fegyver lenne az Egyház ellenségei kezében.

Az „életveszély” említése a plébános részéről nem volt alaptalan, mivel több papot is elhurcoltak ismeretlen „civilék” és miután agyba föbe verték őket, valamely elhagyatott helyen kilökték az autójukból.

Ferreira atya kétségkívül lelkiismeretesen megtartotta a lisszaboni bíboros által az egyházmegye papjai számára kiadott rendeletét, miszerint: „*A fatimai eseményekkel kapcsolatban, nem szabad részt venni semmiféle vallásos megmozduláson!*” Legjobb barátai is csak nagy nehézségekkel tudták rávenni, hogy október 13-án, a nagy jelenés napján, megfigyelőként kimenjen Cova da Iriába.

Két nappal az utolsó jelenés után hivatalos jelentést terjesztett fel az egyházmegyei hatósághoz, hogy előljáróit értesítse a történetekről. Leírása gondos és tárgyilagos volt.

Sajnos az Egyház ellenségeinek sikerült elmozdítaniuk az egyházmegyéből António Mendes Belo bíborost, aki ismerte az eseményeket. És persze, mire Róma kinevezte az új apostoli kormányzót, idő telt el, ráadásul ez a püspök teljesen új és részletes jelentést kért az egész fatimai történeusről.

Ferreira plébános alapos munkát végzett, magához hívatta a gyermekeket szüleikkel együtt, valamint a főbb tanúkat, és a vallomásukat írásba foglalta. Feladatát oly lelkiismeretesen végezte, hogy a jelentést csak 18 hónappal később, 1919. április 28-án tudta főpásztorának átadni.

Mindez késleltette az egyházi hatóság döntését, és egyben az egész fatimai üzenet teljesítésének kibontakozását. Márpedig utólag már tudjuk, **ezen múlt a világ sorsa!** Bizonyára kevesen imádkoztak a világban, mert tudnunk kell, hogy sokszor egyetlen rózsafüzér ima

is befolyásolhatja a „világ folyását”!

A tények azonban letagadhatatlanok: Isten október 13-án igazolta a látnokokat. A fatimai történesek nyomot hagytak a világban. Az események, a Fatimai Szűzanya kérései és ígéretei, valamint a napcsoda rendkívüli látványa a hit felelőseit és a hívő közönséget egyaránt gondolkodóba ejthette, esetleg meg is győzhette, ám sajnálatosan az emberek ennek ellenére felülbírálták a Szent Szület és éveken keresztül halogatták aprócska kéréseinek teljesítését. Ez sem maradt következmények nélkül.

Az pedig egyenesen megrendítő, hogy a Szent Szűz az emberi üdvösség és a világ jobb sorsa érdekében egészen kis dolgokat kér csupán, s ennek fejében olyan ígéretekkel ajándékoz meg, amelyek minden képzeletet felülmúlnak.

Kedves Testvérek!

A második fatimai titok világtörténelmi fontosságát nyomatékozza az **1925. december 10-i** jelenés Pontevedrában, ahol Lúcia a dorottvás nővérek körében élt Spanyolországban.

December 10-én megjelent a Szűzanya és mellette fénylő felhőben egy gyermek.

A Szűzanya Lúcia vállára tette a kezét, és egy tövisekkel körülvelt szívet mutatott neki, amelyet másik kezében tartott. A gyermek ezt mondta: *„Szánd meg Szűzanyád tövisekkel körülvelt Szívét. A hálátlan emberek állandóan megsebzik és senki sincs, aki engesztelné és a töviseket kihúzná.”*

Ezután a Szűzanya folytatta: *„Leányom, nézd tövisekkel körülvelt Szívemet. A hálátlan emberek káromlásukkal és hálátlanságukkal állandóan megsebzik. Legalább te vigasztalj, és hozd tudomásukra ígéretemet, hogy a halál órájában mellettük állok az üdvösségre szükséges kegyelmekkel, akik öt hónapon keresztül minden első szombaton meggyónnak, megáldoznak, a rózsafüzért elimádkozzák és 15 percet a rózsafüzér titkairól elmélkedve velem töltenek, hogy ezáltal engeszteljenek.”*

1926. február 15-én ismét megjelent Lúcia nővérnek a gyermek Jézus. Megkérdezte tőle, hogy elterjesztette-e már Anyjának tiszteletét?

Lúcia megemlítette a gyóntató részéről felhozott nehézségeket. Beszámolt arról, hogy bár a főnöknő kész terjeszteni a tiszteletet, a gyóntató azt mondta, hogy a főnöknő egyedül nem sokra megy.

Jézus azt válaszolta:

– Az igaz, hogy főnöknőd egyedül nem sokra megy, de kegyelem segítségével mindent megtehet.

Lúcia nővér előterjesztette Jézusnak egyesek nehézségeit a szombati gyónással kapcsolatban és azt kérte, hogy a gyónás legyen érvényes nyolc napig. Jézus ezt válaszolta:

– Igen, sőt hosszabb ideig is lehetséges. Feltéve, hogy a kegyelem állapotában vannak, amikor lelkükbe fogadnak és megvan az a szándékuk, hogy Mária Szepőlötelen Szívét engeszteljék.

Lúcia megkérdezte: Jézusom, ha valaki elfelejti felindítani ezt a szándékot?

Jézus ezt válaszolta:

– Ezt megtehetik a következő gyónásnál, amennyiben kihasználják az első gyónási alkalmat.

Gyönyörű kiegészítés ez az 1917-es második jelenés alkalmával elhangzott ígérethez: „*Jézus... meg akarja alapítani a földön Szepőlötelen Szívem tiszteletét.*

Aki gyakorolja ezt, annak megígérem az üdvösséget, és ezeket a lelkeket Isten úgy fogja szeretni, mint a virágokat, amelyeket én állítok oda, hogy trónját díszítsék.”

A második titok további kifejtése az 1929. június 13-i jelenés során Tuyban

Rendkívüli jelentőségű az 1929. június 13-i jelenés (Tuy) mondanivalója és ígérete. Lúcia ezt így írja le könyvében: Engedélyt kértem és kaptam főnöknőtől és gyóntatómtól, hogy minden csütörtökről péntekre virradó éjjel 11 órától éjfélig szentórárt tartsak.

Egyik éjjel egyedül voltam. A kápolna közepén a rácshoz térdeltem, hogy az angyal imáját elimádkozzam. Mivel fáradtnak éreztem magam, fölkeltem és kitárt karral imádkoztam. Csak az örökmécs égett. Hirtelen természetfölötti fény világította be az egész kápolnát és az oltáron megjelent egy fényből való kereszt, amely a mennyezetig ért. Jól kivehetően lehetett látni a kereszt felső részén egy em-

ber arcát és felsőtestét, mellén egy galambot, szintén fényből és keresztre szegezve egy másik ember testét. Kissé a dereka alatt, a levegőben lebegve egy kehely látszott és egy nagy ostya, amelyre a Megfeszített arcáról és mellsebéből néhány csepp vér hullott. Az ostyáról legördülve aztán ezek a cseppek a kehelybe estek. A kereszt jobb szára alatt állt a Szűzanya. A fatimai Szűzanya volt ez Szeplőtelen Szívével, bal kezében nem tör és rózsza volt, hanem töviskoszorú és lángok... A kereszt bal szára alatt néhány nagybetű képződött, amelyek az oltár felé haladtak, mintha kristálytisza vízből lettek volna. A betűk e szavakat alkották: »*Kegyelem és irgalom*«.

Megértettem, hogy a Szentháromság titkát szemlélhettem, s megvilágosításokat kaptam erről a titokról, de ezeket nem szabad nyilvánosságra hoznom. Ezután így szólt a Szűzanya:

– Elérkezett a pillanat, amelyben Isten fölszólítja a Szentatyát, hogy a világ valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szeplőtelen Szívemnek. Megígéri, hogy ezáltal megmenti. Oly sok lélek kárhozik el Isten igazságossága folytán azon bűnök miatt, amelyeket ellenem elkövetnek. Jövök, hogy engesztelést kérjek: áldozd fel magad erre a szándéokra és imádkozzál!

Beszámoltam erről gyóntatómnak. Megbízott, hogy írjam le, mit kíván a Szűzanya. A jelenés szomorúan panaszkolta Lúciának, hogy kérését nem, illetve késedelmesen fogják teljesíteni:

„Nem akartak kérésemre hallgatni!... meg fogják bánni s majd teljesítik is, de már késő lesz. Oroszország akkorra már elterjeszti tévtanait a világon, háborúkat és egyházüldözést idéz elő...” Szó szerint így történt! A látnok gyóntatóján keresztül ismételtelten kérte ezt. Lúcia nővér még 1940-ben is így ír XII. Piusznak:

„A mi Urunk továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy Szentséged a világot Mária Szeplőtelen Szívének ajánlja Oroszország külön megemlékezésével, és ezenkívül úgy rendeli, hogy a világ valamennyi püspöke Szentségeddel együtt teljesítse ezt a felajánlást.”

A dolgok lassú intézése vagy egyéb okok miatt a kérés teljesítése elkésett. XII. Piusz pápa csak 1942. október 31-én végezte el a felajánlást. De ekkor már valóban késő volt. Az eredmény pedig a negyvenéves bolsevizmus, és annak minden következménye...

A 'Fatimáról beszél Lúcia nővér' c. könyvben lábjegyzetként találhatjuk a következőket: Alaouce Szent Margit 1689-ben – vagyis halála előtt egy évvel – többször is megkísérelte, hogy eljuttassa a napkirályhoz, XIV. Lajoshoz Jézus Szent Szívének üzenetét, amely a következő négy kérést tartalmazta: a királyi zászlókat díszíttesse fel Jézus Szentséges Szívének képével; építtessen egy templomot tiszteletére, hogy ott az udvar hódolatát fogadhassa; a király ajánlja fel saját magát a Szentséges Szívnek és használja fel tekintélyét arra, hogy a Szentszéknél kieszközölje a misét Jézus Szíve tiszteletére.

Sikertelen volt minden igyekezete, és úgy látszik, hogy az üzenet el sem jutott a királyhoz.

Néhány évvel később a királyi család, a körülményeknek megfelelően teljesíteni kezdte a kéréseket.

XVI. Lajos 1792-ben elkészítette ugyan a felajánlást Jézus Szívének, de már csak a Templombörtönben tudta megvalósítani. Azt is megígérte, hogy kiszabadulása után teljesíti a többi kérést is, amelyeket Szent Margit közvetített számára. Ez azonban túl későn volt az isteni gondviselés számára: XVI. Lajost 1793. január 21-én kivégezték.

XI. Piusz pápa, bár a fatimai események kivizsgálását pozitív hozzáállással elrendelte, a világfelajánlást nem tette meg!

Utódja, az 1939-ben megválasztott XII. Piusz gyermekkorától kezdve a Szűzanya áhítatos tisztelője volt és egészen különös módon kötődött Fatimához.

Püspökké szentelése is 1917. május 13-án, a Szűzanya első fatimai jelenésének napján történt XV. Benedek pápa részéről.

1940-ben ő adta meg a fatimai jelenések pápai jóváhagyását, és Lúcia nővér – mint említettem – még 1940-ben is írt XII. Piusz pápának, kérve a világ és Oroszország felajánlását Mária Szeplőtelen Szívének.

És ahogy Lúcia nővér nyilvánosságra hozott leveleiben felfedte, maga az Úr tudatta vele, hogy Oroszország nem fog e felajánlás előtt, illetve e nélkül megtérni, **„mert azt akarom, hogy egész Egyházam ezt a felajánlást Mária Szeplőtelen Szívének diadalaként ismerje el, és hogy az isteni Szívem iránti ájtatosság mellett az ő**

Szeplőtelen Szívéhez szóló ájtatosság is helyet kapjon”.

XII. Piusz 1942-es világfelajánlása Mária Szeplőtelen Szívének, nemcsak Oroszország külön megemlézése nélkül, hanem a világ összes püspökeinek hiányában történt meg!

Ez bár messzemenően nem a Fatimai Szűzanya pontos kérése szerint való volt, ám ennek ellenére, látványos módon megfordult a háború sora, mely persze meg se indult volna, ha 1917-et követően, de legalább 1937 előtt teljesítik a Szeplőtelen Szív kérését.

Húsz év volt rá!

A Szűzanya által kért felajánlást II. János Pál pápa 1982. május 13-án a világ püspökeivel együtt megtette Fatimában, de Oroszország külön említése nélkül. Végül a világfelajánlást megismételte a Szentatya 1984. március 25-én Rómában. Lúcia nővér szerint a Szent Szűz ez utóbbit fogadta el, mert ekkor végre megemléttette Oroszországot is.

Hogy mennyire hatásos a Szűzanya kéréseinek teljesítése, kiviláglik abból, hogy az 1984-es felajánlást követően nagy iramban elkezdődött a Szovjet birodalom felbomlása. Csak megjegyzem, hogy sajnós az elhintett tévtanok azért még jó darabig megmaradnak!

Kedves Testvérek! Egy kissé előrehaladtam, a korabeli fatimai történetet korántsem merítettem még ki.

Amikor 1917-ben a fatimai események lezajlottak, még nem lehetett sejteni, hogy a helyszín a világ egyik legnagyobb szentélye lesz, annak ellenére, hogy a hatóságok mindenféle módon, tüzzel-vassal, katonasággal, tűzparanccsal és robbantással is próbálták megakadályozni.

A szabadgondolkodást és demokráciát hangoztató portugál liberális államhatalom – költséget nem kímélve –, 1920. május 13-án katonaságot, tűzértséget és lovasságot vezényelt Cova da Iriába és tömegbelövetés fenyegetésével próbálta elzavarni a zarándokokat.

Kifejezetten szembetűnő, hogy az „összeesküvés-elméletbe” illő háttérerőknek mindig a fatimai üzenet volt a legérzékenyebb pontja, hiszen világosan és keményen meg van jövendölve benne a pusztulásuk.

Fáradatlanul igyekeztek tehát elpusztítani, megakadályozni mindent, mely jövőre sorsukra emlékeztetheti őket, és ez már kezdetől fogva így volt Fatimával kapcsolatosan.

1917. október 22-én elvitték az egyszerű állványt, amely a jelenés pontos helyére figyelmeztette a zarándokokat. Ennek ellenére, hamarosan ezután 1918. augusztus 6-án a plébános engedélyével elkezdtek a kis kápolna építését, amiként a Szűzanya kívánta utolsó jelenése alkalmával.

És lám, az elkészültét követően 1919-ben ismeretlenek dinamittal felrobbantották a kicsinyke kápolnát, ám az öt bomba közül csak négy robbant fel és a hívek égi kegynek tulajdonították, hogy pont az mondott csütörtököt, amely a jelenési tölgyfa gyökerei közé volt rejtve.

Már 1919-ben igen hiányolták a szobrot, hogy a Jelenés alakjára emlékeztesse a zarándokokat, de erre csak egy jó év múlva került sor. Gilberto F. Santos, Torres Novas-i lakos rendelte meg a szobrot José Ferreira Thedim faragótól. Habár nincs e szobornak művészi értéke, mégis ebben összponosul a zarándokok minden öröme és boldogsága. Ez eleveníti meg a lelkekben a Szent Szűz vonásait, aki a fönséges események alatt a kis tölgyfa bokrot használta zsámolyául.

A kész fatimai szobor pár nappal 1920. május 13-a előtt érkezett meg Torres Novasba. Mindenki megcsodálta és továbbadta a hírt szépségéről. Valódi zarándoklat lett a látogatásból. Ám a Novas-i körzet vezetője magához hívatta az ajándékozót, s megtiltotta neki, hogy a szobrot Fatimába vigye. Katonasággal záratta körül a házat, ahol a szobor volt. A szobor mégis Fatimába került.

Az ajándékozó apja látva fiának nehéz helyzetét, kiment az udvarra és a kocsi elé fogta őket. A szobrot a kocsi fenekére helyezte egy ládában, fölélé rakta a gazdasági eszközöket s kihajtott a kapun, mint aki a mezőre indul.

Amikor elhagyta a katonai őrizetet, a szobrot másik kocsira tették, s minden nehézség nélkül megérkezett a fatimai plébániára. A plébános azonnal meg is áldotta.

Kedves Testvérek! A Szűzanya egyetlen hiteles jelenésében sem kért teljesíthetetlen dolgokat, így Fatimában sem tette! De, mint az

előzőkben láttuk, bizony olykor leleményességre és bátorságra is szükségünk lehet, hogy segítsük a lélekmentést!

És gondoljuk csak át, hogy a Szűzanya fatimai kéréseinek teljesítése meghaladja-e egy gyakorló katolikus hívő szokásos vallásgyakorlatát, vagy elvárható napirendjét, imaéletét?

Miután ezen elgondolkodtunk, vegyük számba, hogy csekélyke áldozatainkért a Szűzanya milyen rendkívüli, akár az egész világ békéjét érintő kegyelmi ígéretekkel ajánl cserébe. Ráadásul Szíve Szeretelángjának többlet kegyelmével megpróbálja segíteni és hatékonyabbá tenni azt a keveset, amit övéi mégis teljesítenek. Ezért mondhatjuk, hogy a Szereteláng üzenete a Fatimai kérések megvalósítását segítik elő.

Az önmaga és embertársai üdvösségéért felelős ember tennivalóit világosabban már nem lehet megfogalmazni, mint ahogyan Jézus nyilatkozott a Szereteláng Lelki Naplóban: *„Akarjatok részt venni az én megváltó munkámban! Ez legyen életetek legfőbb célja, legfőbb értéke, melyet elém hozhattok. Ragadjatok meg minden alkalmat és módot a lelkek megmentésére! Ezért fáradozzatok!”*

(SZL III/144)

Ez a gondolat csendül ki a magánkinyilatkoztatások valamennyi üzenetéből és minden cselekedetéből. A Szeretelángnak is ez a „mozgósítás” a célja. Ezért figyelmezteti Jézus Erzsébet asszonyt: *„add át szavaimat az illetékeseknek, és kérd őket az Én nevemben, hogy cselekedjenek, és ne hátráltassák ezt a világra szóló kegyelmi kiáradást, melyet Anyám Szeretelángja által akar a Földre árasztani!”* *(SZL II/109)*

Bár a fatimai jelenések mélyen belevésődtek a katolikus világ emlékezetébe, a nagy nyilvánosság mégis lassan elfelejtette az események részleteit, a titkokat és ígéretekkel, annak ellenére, hogy a fatimai próféciaák sorra megvalósulnak. Igaz, pápák látogattak el a zarándokhelyre, s évente sok millióan felkeresik a kegyhelyet, de még ma sem teljeseedett minden a Szent Szűz elvárásai szerint.

Napjainkban a világot az egyre nagyobb zűrzavar állapota jellemzi és nagyon úgy néz ki, hogy ebből a mi földi erőnkkel kilábalni már nem tudunk.

Ebből csak egyetlen kiút van, a segítő és mindent átható isteni kegyelem.

Egy ilyen – ha épp nem a végső – Mária Szíve Szeretetlángjának megígért kiáradása az emberiség szívébe. Enélkül talán el sem képzelhető, hogy megvalósuljon az Egyház Anyjának Fatimai jövőndőlése, miszerint a végén az ő Szeplőtelen Szíve fog győzedelmeskedni.

Nos, kedves Testvérek, ehhez a győzelemhez kéri a Szűzanya a közreműködésünket, s így végül részünk lehet ebben a győzelemben, amiként megvalósulhat az az ígélet is, amit az Úr Jézus mondott Erzsébet asszonynak: megújul a föld színe „*És anyám mosolya beragyogja a földet*” (SZL. szóbeli feljegyzés 1971. 7. 26).

De addig, kedves Testvéreim, harcban állunk!

A világnak a katolikus Egyház igazságaival szemben folytatott harcai fél évezred óta mindig súlyosabb és veszedelmesebb tévtanokhoz, illetve forradalmakhoz vezettek. Érdekes látni, hogy az újkor legalapvetőbb történései három évszámmal jellemezhetőek, melyek valamiképp az antikrisztusi terep előkészítői.

Ezek: az 1517-es (*a protestantizmus kezdete*), KRISZTUS IGEN, DE EGYHÁZ NEM!

Az 1717-es (*a szabadkőművesség megalakulása*), ISTEN IGEN, DE KRISZTUS NEM!

És az 1917-es év (*a kommunizmus kirobbanása*), SE ISTEN, SE EGYHÁZ!

Ebben a három dátumban kifejeződik az Isten igazságától való elszakadás szisztematikus lépcsője. Az ijesztő az, hogy már 2017-et írunk és csak remélhetjük, hogy ez a „17-es” nem egy újabb lépcsőfok az antikrisztusi globalizáció felé, melynek akadályja az erkölcsös család – a család egyház.

Lúcia nővér egy levelében – melyet Carlo Caffarra bíborosnak írt – említi, hogy a végső összecsapás célpontja a család és a házasság lesz. Ez a bíboros 1981-ben kapott megbízatást II. János Pál pápától, hogy vegye át a Szentszék által alapított, a házasság és a család tanulmányozásával foglalkozó intézet vezetését.

Caffarra bíborossal ezzel kapcsolatban riportot készített a Voce di Padre Pio című folyóirat, amelyben a főpap elmondta, hogy mielőtt nekifogott a munkának, levelet írt az egykori fatimai látnok Lúcia nővérnek.

A néhány nap múlva kapott válaszevélben – amire valójában nem

is számított – , ezt állt:

„Az Úr és a sátán birodalma közti végső összecsapás célpontja a család és a házasság lesz. Ne lepődjön meg – tette hozzá Lúcia –, mert aki a házasság és a család szentségéért dolgozik, mindig szembenállással és különféle támadásokkal fog találkozni, mivel ez a sorsdöntő kérdés. Ám ne féljen, mert a Szűzanya már eltiporta a sátán fejét.” (christianae.wordpress.com)

Mi, kedves Testvéreim, napi tanúi és elszenvedői vagyunk ennek a harcnak, és nem engedhetjük, hogy vágóhídi állatként tereljenek bennünket az erkölcsi pusztulás felé! Fel kell vennünk a harcot imában és engesztelésben a Fatimai Szűzanya zászlaja alatt! Ez annál is fontosabb, mert nem csak szűkebb környezetünkért tesszük, tehetjük ezt, hanem édes magyar hazánkért, mert bizony a liberalizmus rákfenéje sorra szedi az áldozatait körülöttünk.

A 40 éves kommunizmus nem okozott akkora maradandó kárt a lelkekben és a családokban, mint a 20 évnyi liberalizmus. A kommunisták legfeljebb munkára kényszerítették a családanyákat, bebörtönözték vagy fel is akasztották a családapákat, de ezzel növelték a velük szembeni ellenállást, a hazafiasságot.

Ezzel szemben a liberalizmus már nem fizikailag támadja az embert, hanem gondolkodásában, lelkeségében és fogyasztói terrorjában. Így alakulhatott ki az a „végtermék”, amely egy nemzeti ünnepen kifütyüli a lengyel vendéget nemzeti himnuszával, miként a verset szavaló kisgyermeket is! Na, **ez az a lélektorulás**, amelynek nem érték sem az istenhit, sem a haza, sem a család.

Micsoda dolog, hogy írásbeli beadványokkal, aláírásgyűjtéssel kell harcolnunk az EU-nál azért, hogy a házasság fogalma alatt egy férfi és egy nő szövetségét értsék?!

Fatima azon kevés Mária-jelenés közé tartozik, amely az egész emberiséget kívánja megszólítani és önnön érdekében az Istennel való kibékülésre szólítani.

Ne vegyék tőlem elfogultságnak, de ilyen nagyságrendű magánki nyilatkoztatást csupán a Szereteláng üzenete képez. Ez utóbbi is az egész emberiséget kívánja felrázni és megerősíteni hitbeli bágyatagságából, és miért?

Azért, hogy végre legyen a lelkeknek ereje teljesíteni a fatimai kéréseket!

Hogyan is fogalmazott Antalóczi prelátus a 'Jelenések, üzenetek és a jövő' c. könyvében?

„A Szeretetláng kegyelmi adomány. Mégpedig erő, amely átjárja a szívet és az akaratot. Erő, amely helyreállítja bennünk az értékrendet; erő, amely átformál, szeretni tanít, készségesé tesz bennünket Jézussal együtt és Jézussal teljesen azonosulva, hatékonyan és kitartóan részt vállalni a lélekmentő munkában. A Szeretetláng segít megérteni a Szent Szűz szándékát. Segít tárgyilagosan felismerni valós helyzetünket. Másként fogalmazva: a Szeretetláng az a kegyelmi adomány, eszköz, amely hozzásegít bennünket a Boldogasszony tevékenységének értelmezéséhez, és erőt ad kérésének, az engesztelésnek következetes megvalósításához és az apostolkodáshoz. Ennek pedig kizárólagos célja, hogy egyetlen lélek se kárhozzék el. A Szeretetláng a bennünk és általunk szabadon működő Jézus Krisztus.”

„Mondom neked, leánykám, ilyen hatalmas kegyelmi erőt még nem bocsátottam rendelkezésekre, mint most: Szívem szeretetének lángját. Mióta az Ige testté lett, ily nagy megmozdulás még nem történt részemről, mely így tört volna felétek, mint Szívem szeretetének lángja. Ilyen még nem volt, mely a sátánt így megvakítaná... (I/84) Ezt az erőt mindenki érezni fogja, akihez csak eljut. Mert nemcsak a nekem ajánlott országokban, hanem az egész földkerekségen ki fog gyúlni, és az egész világon el fog terjedni. Még a legmegközelíthetlenebb helyeken is, mert a sátán előtt sincs megközelíthetlenség...” (SZL I/85)

Testvéreim! Ezt az erőt, ezt az ajándékot csak az nyerheti el, aki kinyújtja érte a kezét és tesz is valamit érte.

A Szent Szűz célkitűzése világos: *„azt akarom, hogy egyetlen lélek se kárhozzék el. Akarjátok ti is velem együtt! Azért adom kezeitekbe a fénycsóvét, mely Szívem Szeretetlángja.” (SZL III/144)*

„Szeretetlángom el nem képzelhető fényességgel és jótékony melegséggel fogja elárasztani a földkerekséget. Leánykám, ehhez kell nekem az áldozat..., hogy a pokoli gyűlölettől égő elmék és szívek szeretetlángom szelíd fényét átvegyék.” (SZL III/203)

Ebben a gondolatban a tennivaló is kifejezésre jut: bűnbánat, áldozat, imádság. A heti engesztelő szentóra megtartása közösségben, a családi közös ima szorgalmazása, a böjt ajánlása képezik azt az

eszköztárat, amit a Szent Szűz ajánl azoknak, akik figyelnek rá.

Tehát, kedves Testvérek, a Szereteláng egy hathatós készséget – vagyis „*kegyelmi hatást*” – ad a Szent Szűzanya fatimái kéréseinek megvalósításához.

A fatimái titok második részében a Szent Szűz rámutat a pokoltól való megmenekülés leghatékonyabb módjára, az emberi lélek „*biztonságba helyezésével*”, Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlása által, egyben megjövendölte Szeplőtelen Szívének győzelmét, mely esetleg azután jön el, miután Isten megbüntette a világot gonoszságaiért. Ebben a dokumentumban Lúcia nővér a világnak Istenhez való „nagy visszatéréséről” beszél.

Hogy mikor fog ez bekövetkezni? Nos, már említettem Grignon Szent Lajost, aki így válaszol a Tökéletes Máriatisztelet c. művében: „*Ez az idő csak akkor fog felvirradni, ha azt a Máriatiszteletet, melyet én tanítok, megismerik és gyakorolják!*”

A Szereteláng Lelki Naplóban olvashatjuk: „*Minden fohász és ima, melyet bárhol bárki intézett hozzá az egész világon, Szeretelángjának kigyúlása napján, mint egygyé olvadt segélykérés lesz, s így fog az emberiség leborulni istenanyai lábaihoz, és ad hálát az Ő határtalan anyai szeretetéért. (SZL II/109) Megújul a föld színe és Anyám mosolya beragyogja a földet!*” (SZL. szóbeli feljegyz. 1971. VII. 26.) (Elgondolkodtató!)

Egyértelmű, hogy az Anyaszentegyház és a keresztény kultúra újra felvirágzásának ígéretéről szól a fatimái üzenet, melynek kérései – kedves Testvérek – ma is aktuálisak!

Az üzenet értelmezése, teljesítése és megvalósulása

1. Azokat a látomásokat, amelyekben Lúciának, Ferencnek és Jácinának része volt és azokat az üzeneteket, amelyeket kaptak, csak akkor értjük meg, ha szemünk előtt tartjuk a szentek közösségéről szóló katolikus tanítást.

Minden egyén kéri imái és érdemei ugyanis mások javát szolgálhatják. Így válhatnak a három gyermek imái és áldozatai – akik egész életüket odaadták – nagyon sok lélek, sőt egész népek javára, különösen azután, hogy a Mindenszentek Királynőjétől oly gazdagon részesültek kegyelmekben. A Szűzanya ezért kérte a három gyermeket, hogy „*imádkozzanak sokat, nagyon sokat, és hozzanak*

áldozatokat a bűnösökért”.

Jácintától és Ferencről ezen kívül azt kérte, hogy ajánlják fel saját életüket engesztelésül az emberek bűneiért. Lúciától pedig azt kérte, hogy ezen a világon tovább élve küldetést töltsön be.

2. A Szűzanya úgy látta helyesnek, hogy nem a mennyországot, hanem a kárhozatot mutatta meg a látnokoknak, rajtuk keresztül nekünk. Ennek is üzenetjellege van, hogy ezáltal az emberiséget még nyomatékosabban üzenetének elfogadására készítse. A látnokok olyan megrázóan beszéltek a pokol képének tragédiájáról, hogy ezzel még a legmegrögzöttebb bűnösöket is sikerült az erény útjára visszavezetni. A pokol sötét látomása egyértelműen azt mutatja, hogy tévedésben vagyunk, ha azt gondoljuk, hogy a III. évezred emberét nem kell szembesíteni az örök szenvedés lehetőségével.

3. A fatimai események megértéséhez nélkülözhetetlen, hogy az Istenanya egyetemes közvetítő szerepét szem előtt tartsuk. A legnagyobb és Isten szabad elhatározásából szükséges közvetítőként működik közre mindenben a megbántott Megváltó és a bűnös emberiség között. Közvetítőként döntően befolyásolja az eseményeket. Mint a Világ Királynője, közvetítőként anyai Szíve győzedelmeskedni fog.

4. Amikor a Szűzanya három pásztorgyermekhez fordult, általuk az egész világhoz szólt. Minden embert arra szólított fel, hogy imádkozzon, tartson bűnbánatot és változtasson gondolkodásmódjában. Különös módon üzent a pápának és általa a püspököknek, hogy ajánlják fel Oroszországot Legtisztább Szívének.

5. Az Istenanya kéréseit könnyű megérteni annak a vallási helyzetnek a tükrében, amely a jelenések idején, azaz 1917-ben jellemezte a világot. A Szűzanya rámutatott arra, hogy a világ meglehetősen vészterhes helyzetben van.

Az istentelenség és a tisztátalanság annyira elburjánzott a földön, hogy egy valódi pusztításra, a második világháborúra volt ahhoz szükség, hogy az embereket újra egymáshoz vezesse. A bűnösök újra meg újra időt kapnak arra, hogy a fatimai felszólításra megtérjenek. Amennyiben erre a felszólításra hallgat az emberiség, béke lesz. Ha nem hallgat rá, egy újabb, még szörnyűbb háború lesz. Ha a Szent Szűz hangja még azután is süket fülekre talál a világban,

akkor ideológiai eredetű, egyetemes jellegű pusztítás fog bekövetkezni, melyet súlyos vallásüldözés fog kísérni, és minden ember kárt szenved.

A pápa is nagy megpróbáltatások előtt áll: „*Oroszország tévtanait az egész világon el fogja terjeszteni, háborúkat és egyházüldözést fog előidézni... a Szentatya sokat fog szenvedni.*”

6. Amikor a bajok egész sora után végre megtörik a mai emberiség kemény ellenállása, az emberek nagyon sokan megtérnek, mely Mária Legtisztább Szívének különös győzelme lesz Szívének szeretete által: „*végül Szeplőtelen Szívem diadalmaskodni fog...*”. Mária uralma jön el.

7. Azt, hogy Mária uralma miben áll, M. Grignon Szent Lajos írja *'Tökéletes Máriatisztelet'* c. művében (amiként a Szeretetláng üzenete is említi): „*Mikor jön el a boldog idő – Mária aranykorszaka –, amikor azok a lelkek, akiket az Istenanya kiválasztott és saját számára kiesdett, teljesen beléje temetkeznek, hogy az Ő hasonmásává váljanak Jézus Krisztus szeretetében és megdicsőítésében? Ez az idő csak akkor fog felvirradni, ha azt a Máriatiszteletet, melyet én tanítok, megismerik és gyakorolják! Azért, hogy eljőjön az Úr országa, jöjjön el hozzánk Szűz Mária országa!*” (217.) – Na, ez lesz a fatimai Szűzanya végső győzelme!

A fatimai jelenések és a Napcsoda hiteles voltának elismerése nyolc évet vett igénybe és ennek során Lúcia nővért többször kihallgatták. Az Egyház részéről alakult héttagú vizsgálóbizottság 1929. április 14-ére fejezte be munkáját.

Végeredményként a jelenéseket hitelesnek fogadták el.

Az is jellemző, hogy a Szovjetunióban például ki sem lehetett ejteni a Fatima szót, mint portugál kegyhely nevét. Ám ennek ellenére mégsem Sztálin szobra jutott el Cova da Iria főterére, hanem a fatimai Szent Szűz szobra a moszkvai Vörös térre 1996. december 7-én 15 órakor. Az ott sétálók rácsodálkoztak, majd, amikor megtudták, hogy Ő a fatimai Szűzanya, akinek mindent köszönhetnek, akkor többen térdet hajtottak és együtt imádkozták a rózsafüzért a szobrot odaszállító atyákkal.

Tudott dolog, hogy Isten ügyét nem lehet megakadályozni.

A leiriai püspök, D. José Alves Correia da Silva 1930. október 13-i pásztorlevelében a következőket tette közzé: „*Az itt bemutatott és*

további vizsgálatok tekintetében, melyekre itt hely szűke miatt tovább nem térünk ki, a Szentlélek segítségével hívásával és az Istenanya oltalmában bízva, valamint egyházmegyénk tiszteletreméltó tanácsadóinak meghallgatása után így határozunk:

a) hitelesnek nyilvánítjuk a gyermekek látomásait, melyek május 13. és október 13. között egyházmegyénk területén, Fatimában, a Cova da Iriában történtek;

b) hivatalosan jóváhagyjuk a fatimai Szűz tiszteletét.”

Csak halkán jegyzem meg, hogy a fatimai üzenetet nem csupán elismerni kellett volna, hanem rövid időn belül TELJESÍTENI!

Azért érdekes dolgok is történtek az „égi nyomaték kedvéért”. 1951. október 13-án Tedeschini bíboros, pápai legátus, milliányi zarándok előtt Fatimában bejelentette, hogy 1950. október 30-án, 31-én, valamint november 1-jén és 8-án XII. Piusz pápa maga is látta a napcsodát a vatikáni kertekben. *(Joseph Pelletier /1983/. The Sun Danced at Fátima. Doubleday, New York. pp. 147–151.)*

Kedves Testvéreim! A Boldogságos Szűz fatimai üzenete három különböző részből áll, melyet három különböző „titoknak” is nevezünk. Az első a pokol víziójával kapcsolatos, az üzenet második része pedig a Szent Szűz Szeplőtelen Szívének tiszteletére vonatkozik. A fatimai üzenet harmadik része – amit a köznyelv harmadik fatimai titoknak nevez.

Az I. Titok, a pokol látomása

A Boldogságos Szűz fatimai üzenetének első része a pokol látomásához fűződik. Ez a vízió 1917. július 13-án történt. *(A Szűzanya 1925. dec. 10-én kérte Lúciától az első titok felfedését Pontevedrában. A látnok erről értesítette is gyóntatóját, de a helyi püspök csak 1939. szeptember 13-án, tehát tizennégy évvel később hozta nyilvánosságra.)*

A Szűzanya megjelenése után rövid párbeszéd hangzott el, majd meglepő dolog történt. Idézzük Lúcia nővért: *„Ezen szavakat mondva újra kitérte karjait, mint az előző hónapokban. Mintha valami fénysáv hatolt volna belőlük a földre. Egyszerre hatalmas lángtengert pillantottunk meg. Tele volt ördögökkel és kárhozott lelkekkel. (...) A tűzben ideoda úszkáltak. Belsejükből füst és láng tört ki. (...) Közben fájdalmukban és reménytelenségükben sikoltoztak és*

nyögtek. Nagyon megrettentünk. (...)”

Amikor az Istenanya megmutatta a pokol vízióját a gyermekeknek, figyelmeztette az embert, hogy a legnagyobb tragédia a bűn és a bűnös élet, amely fokozatosan Isten teljes elvetéséhez, a pokolba vezet.

Tudatosítani kívánja, hogy sok lélek saját akaratából megy az örök kárhozatra, hagyja, hogy a bűn rabjává váljék, elutasítja a parancsokat, abbahagyja az imádságot és nem járul szentségekhez.

Az örök kárhozat egy olyan valóság, amely felé minden istentagadó ember sodródik, ha elutasítja Isten szeretetét, irgalmasságát, vagyis úgy él, mintha Ő nem létezne.

Az első fatimai titokra utal Szent Fausztina nővér leírása is a pokol valóságáról: *„Isten parancsára lent voltam a pokol mélységeiben (...), hogy elmondhassam és bizonyíthassam a lelkeknek, hogy a pokol valóban létezik. A legtöbb ottani lélek korábban szintén nem hitte, hogy a pokol létezik.”* (Napló 741.).

A II. Titok, a Szeplőtelen Szív ígérete

A fatimai titok második részében a Szent Szűz rámutat a pokoltól való megmenekülés leghatékonyabb módjára, az emberi lélek biztonságba helyezésére Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlása által.

A Mária Szeplőtelen Szívével kapcsolatos fatimai ígéret (*a felajánlás, az öt elsősombaton és Mária Szívének nagy ígérete*), melyet a Szűzanya 1925. december 10-én Pontevedrában történt jelenés alkalmával fejtett ki teljesen: *„Leányom, nézd tövisekkel körülvevett Szívemet. A hálátlan emberek káromlásukkal megsebzik. Legalább te vigasztalj és hozd tudomásukra ígéretemet, hogy a halál órájában mellettük állok az üdvösségre szükséges kegyelmekkel, akik öt hónapon keresztül minden elsősombaton meggyóznak, megáldoznak, a rózsafüzért elimádkozzák és 15 percet a rózsafüzér titkairól elmélkedve velem töltenek, hogy ezáltal engeszteljenek.”*

1926. február 15-én ismét megjelent Lúcia nővérnek a gyermek Jézus. Megkérdezte tőle, hogy elterjesztette-e már Anyjának tiszteletét.

A fatimai titok II. részében a Szűzanya megjövendölte Szeplőte-

len Szívének győzelmét, mely azután jön el, miután Isten megbüntette a világot gonoszságaiért. Ebben a dokumentumban Lúcia nővér a világnak Istenhez való „nagy visszatéréséről” beszél.

Mindez csodálatos módon kapcsolódik ahhoz, amit Grignon Szent Lajos *'A tökéletes Máriatiszelet'* című híres művében mondott azaz, hogy előre jelezte Szűz Mária királynői uralmát.

És itt újból idézem a biztató üzenetet: *„Minden fohász és ima, melyet bárhol bárki intézett hozzá az egész világon, Szeretelángjának kigyúléása napján, mint egygyé olvadt segélykérés lesz, s így fog az emberiség leborulni istenanyai lábaihoz, és ad hálát az Ő határtalan anyai szeretetért. (SZL II/109) Megújul a föld színe és Anyám mosolya beragyogja a földet!” (SZL szóbeli feljegyzés 1971. VII. 26.)*

Egyértelmű, hogy az Anyaszentegyház és a keresztény kultúra újra való felvirágzásának ígéretéről szól, a világnak Istenhez való „nagy visszatéréséről” a fatimai üzenet.

A második fatimai titok világtörténelmi fontosságát nyomatékozza az 1925. december 10-i jelenés Pontevedrában, ahol Lúcia a dorottyas nővérek körében élt Spanyolországban.

December 10-én megjelent a Szűzanya és mellette fénylő felhőben egy gyermek, és a Szűzanya megmutatta tövisekkel körülvett Szeplőtelen Szívét. *(Bővebben lásd a 43. oldalon!)*

Gyönyörű kiegészítés ezekhez a szavakhoz az 1917-es második jelenés alkalmával elhangzott ígéret: *„Jézus... meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét. Aki gyakorolja ezt, annak megígérem az üdvösséget...” (Lásd a 44. oldalon!)*

A Harmadik Fatimai Titok

II. János Pál pápa elküldte megbízottját, Mgr. Tarcisio Bertonét, a Hittani Kongregáció titkárát Lúcia nővérhez. A találkozó öexcellenciája Mgr. Serafim de Sousa Ferreira e Silva leiria- fatimai püspök jelenlétében történt Coimbrában, a Szent Terézről nevezett Kármelben, 2000. április 27-én.

Bemutatták Lúcia nővérnek az 1957 óta őrzött kéziratot, melyet saját kézírásaként ismert el. Az irat a bevezetőket követően az alábbiakat tartalmazza:

„Az 1917. július 13-án, a fatimai Békevölgyben kinyilatkoztatott

titok harmadik része: A két, már korábban elmondott rész után Miasszonyunk bal oldalán, egy kicsit magasabban láttunk egy angyalt, bal kezében lángpallossal; szikrázva lángokat bocsátott ki magából, mintha föl akarná gyújtani a világot; de a lángok kialudtak, amikor találtak a Miasszonyunk felénk nyújtott jobbójából áradó sugárzással.

Az Angyal jobb kezével a Földre mutatva hangos szóval így szólt: «Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!» Egy igen nagy fényességben, ami Isten, láttunk «valami olyasmit, mintha tükör előtt vonultak volna emberek», láttunk egy fehérbe öltözött püspököt, «akiről úgy éreztük, hogy a Szentatya». Sok más püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő ment föl egy meredek hegyre, melynek csúcsán nagy kereszt állt fatörzsekből, mintha hántolatlan paratölgy lett volna; a Szentatya, mielőtt odaért, egy félig lerombolt, félig dűledező városban ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve imádkozott az út mentén heverő holtak lelkéért; fölérve a hegy tetejére, térdre borult a nagy kereszt lábánál, és egy csoport katona löfegyverekkel és nyíllal tüzelve rá, megölte őt. Ugyanígy haltak meg egymás után csoportokban a püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők, különféle világi emberek, különböző társadalmi osztályokból és állásokból való férfiak és nők. A kereszt két szára alatt két angyal állt, mindegyiknél kristály öntözőkanna, melybe összegyűjtötték a vértanúk vérért, s öntözték vele az Istenhez közeledő lelküket.

Kelt Tuyban, 1944. január 3-án”.

Aki figyelmesen olvassa az úgynevezett III. fatimai titok szövegét, az a sok korábbi találgatás után valószínűleg csalódik vagy elcsodálkozik. Hiszen semmiféle „titok” nem lepleződött le; a függönyt nem vonták föl a jövő elől. Az elmúlt évszázad (és talán a jövő) vértanúinak Egyházát látjuk egy nehezen megfejthető, szimbolikus nyelven leírt jelenetben.

A fatimai titok harmadik része szimbolikusan Krisztus követőinek, papoknak, püspököknek, pápáknak a szenvedéseiről, üldözéseiről és vértanúságáról szól. A rombolásokat és üldözéseket az Isten ellen harcoló ateista ideológiák, különösen a kommunizmus hirdetői viszik végbe.

E drámai harcok színterét jelképesen idézi meg a látomás: a pápa, a püspökök, a papok, a szerzetesek és szerzetesnők egy meredek hegyre mennek föl, amelynek tetején áll egy hatalmas kereszt. Ezt olvassuk a titok harmadik részében: a gyermekek láttak egy fehérbe öltözött püspököt, akiről úgy gondolták, a szentatya. Botladozó léptekkel ment keresztül egy félig dűledező városban, fájdalommal és aggodalommal telve imádkozott az út mentén heverő holtak (püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők) lelki üdvéért; fölérve a hegy tetejére, egy csoport katona megölte őt, ugyanúgy, ahogy korábban tették ezt más püspökökkel, papokkal, szerzetesekkel, szerzetesnőkkel és különböző társadalmi osztályú és rangú világi személlyel.

Az évtizedek távlatából tekintve azt állíthatjuk, hogy a fatimai látomás harmadik részében fölismerhetőek a XX. század végének és akár napjainknak a drámai eseményei, amikor a hit súlyos krízisen megy keresztül, ateisták vezetik a nagybefolyású hatalmakat, ami elősegíti a globalizációt, és a társadalmak erkölcsi leépüléséhez, a kultúra hanyatlásához vezet. Az emberi jogok figyelmen kívül hagyása kiszolgáltatottságba, terrorizmusba és kategorikus emberirtásba torkollott.

Megkezdődött az Egyház valódi keresztútja. Már Ratzinger bíboros így fogalmazott: *„A múlt évszázad keresztútján a pápák különleges szerepet tölthettek be. A hegyre tartó fehér alakban több pápát is felfedezhetünk, akik X. Piusz pápától kezdve egészen a legutóbbi pápáig részt vállaltak az évszázad szenvedéseiben és a megpróbáltatások között igyekeztek fölfelé a kereszthez. A látomásban a szentatyát megölik a vértanúk között. Elképzelhető-e, hogy az 1981. május 13-i merénylet után, amikor II. János Pál magához kérte a jelenés pontos leírását, akkor a fehér alakban saját magát ismerte fel? Tény, hogy azon a napon nagyon közel került a halálhoz és maga is így magyarázta megmenekülését: a Szűzanya keze irányította a golyót, s a pápa haláltusájában megállt a halál küszöbén. Az a tény, hogy a Szűz képes volt a halálos golyót eltéríteni csak újabb bizonyítéka annak, hogy nem létezik visszafordíthatatlan, előre elrendelt sors, hogy a hit és az imádság hatalmas erőt jelentenek, befolyásolhatják a történelmet, és hogy az ima erősebb egy golyónál, a hit nagyobb minden hatalomnál”.*

Még egyszer hangsúlyozva!

A titok harmadik része a hitünkre vonatkozik, hiszen a hit és az erkölcs krízisének történelmi hatásairól szól, vagyis arról, hogy mik lehetnek a fatimai üzenet elutasításának következményei. Mivel a bűnbánatra és a megtérésre szóló felhívásnak nem tettünk eleget, sajnos tanúi lehettünk annak, hogy a látomás nagyrészt megvalósult. Ateisták kerültek hatalomra, akik a kommunista vagy fasiszta ideológiáik alapján hajtották végre az emberiség történelmének legnagyobb emberirtásait. Csak a XX. században több keresztény halt meg a hitéért, mint a történelem első tizenkilenc százada alatt. Itt kell megemlékezni a legvéresebb egyházüldözésekről: a Szovjetunióban (1917–1989), Mexikóban (1926–1930), ahol a gyűlölettől elvakult ateista szabadjárta kormány hívek és papok ezreit üldözte. Vagy gondoljunk Spanyolországra, ahol az 1936–1939 közötti polgárháborúban mintegy 1,2 millió ember vesztette életét. A „marxisták” által, kifejezetten a kereszténységükért gyilkoltak meg több mint HÉTEZER (7000) papot, női és férfi szerzetest. Az idő és az áldozatok számarányát tekintve a Szovjetunió kívül ez volt az egyháztörténelem egyik legvéresebb keresztényüldözése.

A katolikus egyházat mind a kommunisták, mind pedig a nácik elsőszámú ellenségnek tekintették, amelyet meg kell semmisíteni. Ezért kínoztak halálra és gyilkoltak meg papokat és híveket a szovjet és német lágerekben. A történelem példát adott arra, hogy amikor az emberek elutasítják Krisztust és az általa meghatározott értékrendet, akkor az mindig gyilkos diktatúrák keletkezését vonta maga után, és a társadalmak elkorcsosodásához vezetett, vagyis a földet pokollá változtatta.

Ugyanígy a hit jelenlegi krízise is Európában az általános erkölcsi romlásra és az élet helyett a halál kultúrájának népszerűsítéséhez vezetett.

Nyilvánvalóvá vált, hogy a keresztény értékrend elvetése mindig a hatalom önkényességéhez vezet, végül pedig a társadalom saját magát teszi tönkre.

Kedves Testvéreim!

Szent II. János Pál pápa 1982. május 12-i fatimai szentbeszédében

utalt arra, hogy a Szűzanya figyelmeztette az embert: a legnagyobb tragédia a bűn és a bűnös élet, amely fokozatosan Isten teljes elvetéséhez, így a pokolba vezet. Amikor a Szűzanya megmutatta a pokol vízióját a gyermekeknek, tudatosította bennünk, hogy sok lélek saját akaratából megy az örök kárhozatra, amikor a bűn rabjává válik, elutasítja a parancsolatokat, abbahagyja az imádságot, nem járul szentségekhez, és megtagadja saját hitét. Az örök kárhozat egy olyan valóság, amely felé minden istentagadó ember sodródik, ha elutasítja Isten szeretetét, irgalmasságát, vagyis úgy él, mintha ő nem létezne. Az első fatimai titokra utal a Szent Fausztina nővérnek kinyilatkoztatott igazság az isteni irgalomról: „*hogy elmondhassam és bizonyíthassam a lelkeknek, hogy a pokol valóban létezik. A legtöbb ottani lélek korábban szintén nem hitte, hogy a pokol létezik.*” (Napló 741). Az Úristen „*azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére*” (1Tim 2,4). Mint ahogy II. János Pál pápa is írja: a legnagyobb rossz Isten elvetése, melynek következménye az örök kárhozat, vagyis az ember Isten általi megtagadása. De vajon az az Isten, aki „*annyira szerette a világot*”, beleegezhet-e abba, hogy őt az ember elutasítsa és ezáltal örök kárhozatra jusson? Krisztus egyértelműen fogalmaz. Máté evangéliumában nyíltan beszél azokról, akik örök kárhozatra jutnak (vö. Mt 25,46).

A pokol Isten elutasításának végső következménye, egy olyan folyamat eredménye, amely az egész életet végigkíséri. Minden tudatosan és szándékosan elkövetett bűn mélyíti az emberben az önzést, és tönkreteszi a szeretetre való képességet. Ha a gonosz annyira eluralja az embert, hogy az már képtelen lesz befogadni Krisztus szeretetét, akkor ez az ember a halál pillanatában gyűlölettel utasítja el Isten megváltó szeretetét. Ez a pokol. Ezek az emberek biztosan nem nyernek bebocsátást Isten országába. „*Istent nem lehet kiját-szani. Mert amit az ember vet (földi életében), azt fogja aratni is (halála után); hiszen, aki testének vet, az testéből arat majd romlást, aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből arat majd örök életet*” (Gal 6,8).

Szent Pál így figyelmeztet: „*A test cselekedetei nyilvánvalók: párázinaság, tisztátalanság, bujaság, bálványimádás, mágia, ellenségeskedés, viszálykodás, versengés, harag, veszekedés, széthúzás, szakadás, irigykedés, részegeskedés, tobzódás és hasonlók. Ezekről*

előre mondom nektek, mint előbb is mondtam, hogy akik ilyen dolgokat tesznek, nem nyerik el Isten országát.” (Gal 5,19–21). Az ilyen emberekhez az utolsó ítéletkor így fog Krisztus szólni: „Távozzatok tőlem átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és az ő angyalainak készült.” (Mt 25,41) Az ilyen teljes elzárkózást Isten szeretetétől Jézus a Lélek ellen elkövetett bűnnek nevezi. Ezt a bűnt azért nem lehet megbocsátani, mert ilyenkor az ember saját maga zárkózik el a megtérés lehetőségétől (vö. Mt 12,31–33).

Az örök pokol tehát az ember életének rossz gyümölcse, azé, aki önként a gonosz hatalmába adta magát. „Isten Irgalmassága – írja Szent Fausztina – a bűnöst néha az utolsó pillanatban éri el különös és titokzatos módon. A lélek, amelyet Isten irgalmának sugara megvilágít, az utolsó pillanatban oly erős szeretettel fordul Istenhez, hogy egy pillanat alatt bocsánatot nyer Istentől minden bűnéért. Milyen kifürkészhetetlen Isten Irgalma! De jaj – vannak lelkek, akik saját akaratukból, tudatosan elutasítják ezt a kegyelmet. Bár az irgalmas Atya még a haláltusa pillanatában is följárja a léleknek ezt a belső világosságot, amellyel, ha akar, még visszatérhet Istenhez. De néha a lelkek olyan megkövültek, hogy tudatosan választják a poklot és ilyenkor sem mások imádsága, sem Isten sem tud segíteni.” (Napló 1698.)

Kedves Testvérek! A Szűzanya mindnyájunkat külön-külön arra kér, hogy csatlakozzunk a megváltás művéhez, hogy mentsük meg magunkat, hozzátartozóinkat, hazánkat és az egész világot. Tudjuk, hogy csak Krisztus szeretete tudja legyőzni a sok rosszat és gonoszt, amely felettünk és az egész föld felett uralkodni látszik. Krisztusnak viszont szüksége van a mi hozzájárulásunkra ahhoz, hogy általunk tevékenykedni tudjon, és rajtunk keresztül eljuthasson szeretetével a legnagyobb bűnösökhöz is.

Arra hív tehát minket, hogy egyesüljünk a Szent Szűzzel, hogy ő élő hitre, reményre taníthasson minket, amely a szentségi életben nyilvánul meg.

A III. Titok magyarázatairól

A titok leírásában figyelemre méltó az angyal lángpallosa, mellyel tüztengert bocsát a földre, a Szűzanya azonban közbelép és eléri

Istennél, hogy az angyal ne pusztítsa el a világot. Az angyal lángpallosának lángjai „kialudtak, amikor találkoztak a Miasszonyunk felénk nyújtott jobbjaiból áradó sugárzással” – írja Lúcia nővér.

Kondor Lajos atya személyes beszélgetésben továbbadta nekem, amit Lúcia nővér neki mondott: hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szívét tartotta az angyal lángpallosa elé. Ezt a részletet annak idején nem vélte fontosnak külön leírni, mivel Fatima ígérete, a lelkek megmentése, mindenben és mindenhol a Szeplőtelen Szív győzelmének van alárendelve.

A Szűzanya tehát segít, hogy Szent Fia irgalmasságterve megvalósuljon, és meg akarja adni a világnak a lehetőséget a megmenekülésre. Ehhez azonban az emberiségnek bünbánatot kell tartania. Ezért a jelenet végén „*az angyal jobb kezével a Földre mutatva hangos szóval mondta: bünbánat, bünbánat, bünbánat!*” Az a tény, hogy az angyal „*hangos szóval*” kiált és háromszor ismétli a felszólítást a bünbánatra, megint csak az emberiség eltávolodását mutatja Istentől. A Szeretláng Lelki Napló is így tanúskodik: „*Bünbánat! Bünbánat! Bünbánat! Ezt kérem tőletek. Ez az a szó, mely felhallatszik Mennyei Atyám trónja elé, és ez az a szó, mely visszatartja tőletek Atyám büntető kezét.*” (SZL III/198) Tehát nem felszínes bünbánatról van szó, hanem egészen komoly, szívet-lelket átjáró bünbánat és megtérés szükségességéről.

Az a profetikus kép, miszerint az angyal pallosának pusztító lángsugarát, a Szent Szűz szintén lángoló Szeplőtelen Szívével oltja ki, párhuzamot ébreszthet bennünk Mária Szíve Szeretlángjának szintén profetikus ígéretével: „*Tüzet tüzszel fogunk oltani: a gyűlölet (vagy harag) tüzét a Szeretet Tüzével. A sátán gyűlöletének tüze már oly magasra csap, hogy azt hiszi győzedelme sikerrel jár, /de/ az Én Szeretlángom megvakítja a sátánt. (...) Ehhez kell nekem az áldozat, a te /és/ a ti áldozatok, hogy a pokol gyűlöletétől égő elmék és szívek Szeretlángom szelíd fényét átvegyék. Szeretlángom el nem képzelhető fényességgel és jótékony melegséggel fogja elárasztani a földkerekséget. (SZL III/203) A sátán megvakítására törekedjétek, törekednetek kell, melyet az egész világ összefogó erejével fogunk megvalósítani. Ne hátráltassátok, mert egyszer felelni kell a tengernyi lélekért. Azt akarom, hogy egyetlen egy se kárhozzon el. (...) Az összefogáshoz csodálatos erővel és kegyelmekkel árasztalak*

el benneteket tömegesen és egyénenként is. A felelősség nagy, de munkátok eredménye nem lesz meddő.” (vö. SZL III/130)

Úr Jézus: „Ez szinte olyan lesz, mint az első pünkösöd, mely a földet elárasztja Szent Lelkével, Szent Lelkének erejével. Ez lesz a nagy csoda, melyre felfigyel az egész emberiség! (SZL II/93) Mindannyiótokat meghívatalak megváltó munkámhoz. Az apákat, anyákat, művelteket és tudatlanokat, egészségeseket és betegeket! Érttem mindenki dolgozhat: a szabad ember és a rabságban sínylődő, mert a lélek készsége a fontos. (SZL II/102)

Az, amit tesztek, égjen, mint az égő csipkebokor, mely ég, de el nem ég! Ilyen áldozat kell Nekem, melynek szeretettől égő tüze Hozzám ér!” (SZL II/108109)

Ezzel összecseng Lukács 12,49: *Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre. Mi mást akarnék, mint hogy lánggra lobbanjon! Az Üdvözítő szavai nem a pusztítás tüzére utalnak, hanem a Szeretet Tüzére, melyet Édesanyja Szíve által kíván a földre bocsátani, megmentésünkre.*

Szűz Mária a Szentlélekkel létrehozta a legnagyobbat, ami volt és ami lesz, vagyis az Istenembert, következőleg ő fogja létrehozni azokat a nagy dolgokat is, melyek az utolsó időkben történni fognak (TMT 35). Elmerülnek, elrejtőznek Szűzi Szívében, hogy ott a tiszta szeretet lángra gyúljon bennük és minden szeplőtől megtisztulva tökéletesen megtalálják Jézust (TMT 199). Hit, mellyel megvilágítható azokat, akik a sötétben és a halál árnyékában ülnek; hogy lánggra lobbantsd a lanyhákat, és akiknek szükségük van a szeretet izzó aranyára; hogy életre keljenek (TMT 214).

Ratzinger bíboros kommentárja Lúcia nővér III. Titokról való leírásához (részletek)

„A kereszt szárai alatt angyalok fogják fel a vértanúk vérét és az Istenhez igyekvő lelkekre öntözik. Krisztus vére és a vértanúk vére a látomásban eggyé válik: a vértanúk vére a kereszt száraiból folyik. Vértanúságuk összetartozik Krisztus szenvedéseivel, eggyé vált vele. Kiegészítik, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből az ő teste, az Egyház javára (vö. Kol 1,24). Életük Eucharisztia lett, belépett a meghalt búzaszem misztériumába és részesednek annak termékenységé-

ben. A vértanúk vére a kereszténység magvetése, mondta Tertullianus. Miként Krisztus halálából, az ő megnyitott oldalából fakadt az Egyház, úgy termékeny a vértanúk halála az egyház további életében. A riasztóan kezdődő titok tehát a remény képével fejeződik be: nincs hiábavaló szenvedés, s főként a szenvedő Egyház, a vértanúk Egyháza útmutató az Istent kereső emberek számára. Nemcsak az olyan szenvedők vannak Isten jóságos kezében, mint Lázár, aki igen nagy vigasztalást talált, és titokzatosan Krisztust jelképezi, aki értünk szegény Lázárrá lett, hanem a vértanúk szenvedéséből erő fakad a tisztuláshoz és a megújuláshoz, mert szenvedésük megjeleníti Krisztus szenvedését, és a jelenre is kiterjeszti üdvözítő hatását.”

Az igaz vértanúk vérével megtisztított és megújult földön élők Mária népe, melyről Grignon Szent Lajos „Értekezések a Szent Szűz igaz tiszteletéről” című híres könyvében a következőket írta: „Mikor jön el a boldog idő? (...) Ez az idő csak akkor fog felvirradni, ha azt a Mária-tiszteletet, melyet én tanítok, megismerik és gyakorolják!” (Bővebben lásd az 57. oldalon.)

Ezek a szavak csodálatos összhangot képeznek a fatimai titok második részének végén található éppen ennyire híressé vált szavakkal: „Végül azonban Szeplőtelen Szívem diadalmaskodni fog.”

Az emberek szívében vagy megvalósul Mária Szeplőtelen Szívének diadala – ahogyan Grignon Szent Lajos hangsúlyozza – vagy a harmadik titok egészében teljes értelmét veszíti. Ugyanis csak az emberiség Istenhez való visszatérése teszi lehetővé, hogy a világ elnyerje „Mária aranykorszakát”, ahogyan a Szűzanya megígérte. Ezt a visszatérést a nagy visszatérésnek nevezhetnénk, mely Franciaországban egy lelki mozgalmat jelöl, mely célul tűzte ki a lelkek nagy visszatérítését Mária által Jézushoz.

A titok három része így harmonikus egészet alkot, melynek a középpontja Isten dicsősége, az Anyaszentegyház dicsérete, valamint a lelkek evilági és túlvilági java. Mindez annak az eredménye, hogy Mária Szeplőtelen Szíve közbenjár Isten Fiának, Jézusnak a Szívénél.

Mindazáltal Joseph Ratzinger, XVI. Benedek pápáként 2010. május 13-i fatimai látogatása során így nyilatkozott: Tévedne az, aki azt hinné, hogy a III. Fatimai Titok történései már beteljesedtek.

Elkerülhető-e a büntetés?

Kérdésként merül fel, hogy a Szűzanya fatimai kérései teljesültek-e a megjövendőlt büntetés elkerülésére? Tegyük fel, hogy a Világfelajánlás a Szűzanya akaratával egyező módon teljesült. Ez esetben is maradt még egy második feltétel: az öt elsőszombati engesztelő szentáldozás gyakorlatának elterjesztése. Az a benyomásunk, hogy ez az ájtatossági gyakorlat nem terjedt el a Szűzanya által kívánt mértékben a katolikus világban.

De van még egy további implicit feltétel is, amely hasonlóképp elhagyhatatlan: a világ győzelme az istentelenség és tisztátalanság ezer fajtája felett, melyek a világot uralják. Mindennapi tapasztalat, hogy még egyáltalán nem értük el ezt a győzelmet.

Épp ellenkezőleg, ebben a tekintetben egyre erőtlenebbek vagyunk és nemcsak az emberiség megtérése látszik kilátástalannak, de egyre inkább körvonalazódik az általános elkárhozás veszélye. A szekularizáció, az elvilágiasodás már több mint száz éve, manapság pedig az erkölcsi liberalizmus hatalmas pusztítást végez a lelkekben. Az elmúlt hatvan esztendő során azonban – jóllehet különböző okok miatt – az egész világon (s valljuk meg: nemegyszer az egyházi berkekben is) az elvilágiasodás és az istenfogalom eltorzulása soha nem látott méreteket öltött. Az emberek tömegesen elveszítették képességüket az Isten Országáért hozott erőfeszítésre, pedig erőfeszítés nélkül senki nem üdvözülhet. Az Egyház Anyja erre a gyengeségre, erre az erőtlen keresztényi életre esedett ki számunkra többlet kegyelmet Istennél a Szeretláng ajándékával.

Antalóczi Lajos pápai prelátus ennek a Szűzanya által kiesdett kegyelemnek a mibenlétét igen érzékletesen fogalmazza meg, amiként ezt az előzőkben már ismertettem. A Szeretláng a bennünk és általunk szabadon működő Jézus Krisztus. *„Ahogy nevem ismert az egész világon, úgy legyen ismert Szívem Szeretlángja is, mely csodákat tesz a szívek mélyén.”* (SZL II/18) Rendkívül figyelemreméltó ez az ígéret, mert aligha nélkülözhetjük a szívünk mélyén munkálkodó kegyelmet. *„Soha nem látott csodákkal segítem munkáitokat, mely észrevétlenül, szelíden, csendben fog terjedni Szent Fiam engesztelésére.”* (SZL I/58) A Szűzanya maradéktalanul be akarja teljesíteni küldetését: *„Azt akarom, hogy egyetlen lélek se kárhozzon el! Akarjátok ti is velem együtt! Azért adom kezetekbe a*

fénycsóvát, mely Szívem Szeretellángja.” (SZL III/144)

A Fatimában megjövendőlt Szeplőtelen Szív győzelme nem lehet kétséges, ám az emberiség számára korántsem mindegy, hogy mikor jön el.

Függöny a jövő előtt

Ezek után az apokaliptikus állítások után szükséges megjegyeznünk a következőket. A mai világ tévedések és vétkek egész sorába bonyolódott. A humanizmus, a reneszánsz és a reformáció idején vette mindez kezdetét a vallás és a kultúra területén. A racionalizmus és a felvilágosodás következményeként ezek a tévedések még inkább súlyosbodtak, és a politika területén a francia forradalomhoz vezettek.

A 19. században az utópista szocializmussal, majd később az ún. tudományos szocializmussal a politika területe után társadalmi és gazdasági területeken jelentek meg. A kommunizmus oroszországi térhódítása magával hozta az addig felgyülemlett összes tévedés tényszerű megvalósulását, és létrejött a kommunista világbirodalom, mely bár azt hirdette, hogy legfőbb érték az ember, mégis százmilliónyi polgárát küldte a halálba.

Aki figyelmesen olvassa az úgynevezett III. fatimai titok szövegét, az a sok korábbi találgatás után valószínűleg csalódik vagy elcsodálkozik. Hiszen semmiféle „titok” nem lepleződött le; a függönyt nem vonták föl a jövő előtt. Az elmúlt évszázad (és talán a jövő) vértanúinak Egyházát látjuk egy nehezen megfeythető, szimbolikus nyelven leírt jelenetben.

Krisztussal és az Újszövetség könyveiben róla szóló tanúságtétellel az isteni kinyilatkoztatás lezárult. Ez a tény az Egyházat a történelem egyszeri szent eseményéhez köti, de ez nem jelenti azt, hogy az Egyház csak a múltba tekinthet és ismétlésekre van ítélve. A Katakizmus így szól erről:

„Jóllehet a kinyilatkoztatás lezárult, tartalmát tökéletesen nem mérítettük ki; a keresztény hit feladata, hogy századok folyamán lépésről lépésre fölfogja teljes tartalmát.” (66. p)

Ennek megértésében való előbbre jutás kettős szempontja nagyon szépen látható az Úr búcsúbeszédében, amikor a búcsúzó Krisztus tanítványainak mondja: *„Még sok mondanivalóm volna, de most*

nem tudjátok elviselni. Amikor azonban eljön az Igazság Lelke, bevezet titeket a teljes igazságba. Mert nem magától fog beszélni, hanem (...) megdicsőít engem, mert az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek.” (Jn 16,12–14)

Az idők folyamán – miként napjainkban is –, akadnak olyanok, akik (nem egyszer sátáni inspirációra) igyekeznek kiegészíteni az Úr és a Szent Szűz mondanivalóját – miként ez Fatima esetében is megtörtént.

A mai időkben felkapott számtalan (még pozitív gyümölcsöket is hozó) jelenésről feltételezhető azon ördögi ravaszság, hogy ezáltal terelje el az emberek figyelmét az Istenanya fatimai kéréseinek teljesítéséről és az elmaradás súlyos következményeire való istenanyai figyelmeztetésről – amiként már idéztem Marie Julie Jahenny, a 19. századi misztikust. *(Lásd a 5. oldalon!)*

Egy-egy magánkinyilatkoztatás hiteles voltáról és valós evangelizációs célját illetően is tiszta képet csak az egyházi tekintély adhat. Ilyen hiteles tájékozódási pont számunkra a fatimai üzenet is!

A kellő óvatosságot fontos hangsúlyoznunk akkor, amikor a hamis üzeneteket dömpingszerűen terjesztik, a valódiakat meg megpróbáltatják kétségbe vonatni! Ennek folytán nem csak a 2005-ben elhunyt Lúcia nővér egyszemélyi voltát *(alterego)* kérdőjelezik meg, de a közzétett III. Fatimai titok valódiságát is! Márpedig, ha a fatimai üzenetben manipuláció van, akkor a Szent Szűznek tulajdonított egész üzenet hamisnak tekinthető! Tehát ezekkel a vádakkal a Szentszékét támadják!

Nem lehet kétséges, hogy az antikrisztusi erőknek a bomlasztás a célja: elhinteni a kétkedést, és minden hiteles dolgot megkérdőjelezni, míg a zavarkeltőt és hamisat minden szinten terjeszteni!

Lehetnek-e kétségeink?

1. kérdés: Miért kellett ilyen sokat arra várni, hogy a Szentszék nyilvánosságra hozza a titkot, ha a titok „csupán” ennyiből áll?

Válasz: Ha valaki a nyilvánosságra hozott Harmadik Titkot nem tartja teljesnek, bizonyos lehet benne, hogy ő a metaforák mély és titkos értelmét nem fogta fel. Mi több, nem lát az orránál tovább! Ez nem meglepő, hiszen Ratzinger bíboros is hangsúlyozza Teoló-

giai Kommentárjának elején, hogy „*egy nehezen megfejthető, szimbolikus nyelven leírt jelenetről*” van szó, amit persze sokak meg-, vagy félreérthetnek! Mindenesetre a pápának és oly sok püspöknek, valamint különböző társadalmi osztályból és állásból származó embernek a titok harmadik részében megjövendőlt halála elég okot ad arra, hogy ezt a '*Damoklész kardot*' ne lengessük meg abban a világban, ahol túl ideologizált hatalmak már vagy megtették, vagy inspirációt kaptak volna a megjövendőlt események teljesítésére! Ezért döntöttek a titok zárolása mellett XXIII. János és VI. Pál pápák, mert nézetük szerint ezáltal a feszültség nyugat és kelet között csak erősödött volna a hidegháború alatt. Ez pedig az akkori vasfüggönnyel elzárt országokban az egyházüldözés további erősödését eredményezte volna, hiszen valamelyik fél magára értelmezte volna! (A Szeplőtelen Szív végső győzelmének ígérete nem csak a politikai, hanem a féltékeny vallási indulatokat is felfokozhatta volna, amiként napjainkban is tapasztalhatjuk.)

Ezen előrelátással gondolkozott Szent II. János Pál pápa is, amikor németországi tartózkodásakor tett interjújában ezt nyilatkozta: „*A közzététel esetén a vallásüldözés helyenként elállatiasodott volna*”! A pápa az említett interjúban még hozzá tette: A tudás felelősség, és felmutatta a rózsafüzérét, mint biztos védelmi fegyvert! És most, hogy a Titkot közzétette az Egyház, tán intenzívebben imádkozzuk a rózsafüzért? Azt a rózsafüzért, melynek imádkozását minden Mária-jelenésben hangsúlyozottan kérte az Istenanya – Ő tudja miért! – De már körvonalazódott a nélkülözhetetlensége, mert nagyon úgy néz ki, hogy valóban ajánlatos, hogy a szentolvasó körülölelje a földet!

Ebbéli meggyőződésünkhöz, természetesen ajánlatos jól értelmezni az „idők jeleit”. A Harmadik Fatimai Titok teljes értelmét csakis a történelmi fejlődés egy nyugvópontja teszi majd lehetővé, akkor ugyanis már higgadtan szemlélhetjük az eseményeket, anélkül, hogy heves és szenvedélyes vitákat váltanánk ki. Jelen időnkben pedig azok, akik az egyházi tisztségviselők állandó kritizálása folytán azt sem hiszik el, ami igaz, magukra vessenek! Mi több, magukra vettessék az első követ...! Ja, hogy a felajánlással késedelmeskedett az Egyház? Ugyan bizony a Misztikus Testet csak Krisztus és a földi Helytartója alkotja, vagy mi magunk is? A keresztény

világ maradéktalanul teljesítette – akár csak a rózsafüzér napi imádkozását is – vagy csak a Pápától várja el a Fatimai Üzenet MARADÉKTALAN teljesítését???

2. kérdés: A titok harmadik részében mi az, amely csak 1960 után vált „érthetőbbé”, hiszen Lúcia nővér is a nyilvánosságra hozatal dátumát 1960 utánra jelölte meg?

Válasz: Az 1956-tól 68-ig eltelt 12 esztendő olyan nagyságrendű választóvonal az emberiség történetében, mint a véres francia forradalom volt a lélekrombolás tekintetében! A 12 évnyi időszak egy döntési lehetőség volt a jó vagy rossz irányú kibontakozásra. És a hatalmon lévők a rosszat választották! Hagyták vérbe fojtani az 1956-os Magyar Szabadságharcot, hagyták a természeti törvények (mi több a tízparancsolat) lábbal tiprását, az erkölcsi szabadosság és a fogamzásgátlás korlátlan elburjánzását, és ezekkel párhuzamosan sorra levették a keresztet az iskolákban! Márpedig a Harmadik Fatimai Titok értelmezésének a kulcsa: az emberiség válasza a Szűzanya bűnbánatra és megtérésre való felszólítására.

Szemmel látható, hogy az emberiség a 60-as években egyre inkább eltávolodott az erény útjáról. Elég csupán az 1968-as kultúrforradalmakat megneveznünk, amely a Sorbonne egyetemről indult el, és az egész világon elterjedt. Ezt is Oroszország tévtanainak és hazugságainak a gyümölcsként értelmezhetjük, melyeket az 1956-os dicsőséges magyar forradalom irtóztatóan kegyetlen vérbe fojtásával „koronáztak meg” – végtére is saját kárukra – mert alapjaiban rendítették meg a marxizmus, a kommunizmus és a Szovjetunió iránti bizalmat. De ez akkor már nem volt elég, mert a „gyümölcsök” már szétszórták mérgező magvaikat, melyek önálló hajtásokat hoztak. Ezek, mind „táplálékául” szolgáltak az antihumánus, anarchikus, maoista és nihilista mozgalmak forradalmiságának, melyet aztán csak felfokozott a „drogkultúra”, a fogamzásgátlók és a „szexuális forradalom” berobbanása! A zsinat utáni Egyházon belüli átmenetbe súlyosan bezavart a pápák fogamzásgátlás és abortusz elleni állásfoglalása, mely a fenti liberális világszemlélet térhódításával a hit válságát eredményezte. Ez a terjedő közfelfogás a természetéből adódóan többé-kevésbé magába foglalta és foglalja Istennek, a kinyilatkoztatásnak és az Egyház tanításának az elutasítását. Sajnos, ez a válság a kereszténység nagy részét megkísértette

és érinti napjainkban is!

Nos, ez a zűrzavar vált általánossá a 60-as évek közepén, ami végső soron Lúcia nővér profétai felismerését igazolta.

Kedves Testvéreim!

Ez elmúlt alkalommal arról beszéltem, hogy az Egyház mivel indokolhatta a III. Fatimai Titok közzé nem tételét. Nos, ezt a gondolatmenetet folytatom!

A 60-as években a Titok szörnyű tartalmára való rámutatás korántsem lett volna üdvös hatással a világra, sőt az Istentől való totális eltávolodást eredményezte volna!

Ez akkor is így van, hogyha a korabeli hippik, akik mára már kioktató kozmopoliták lettek, csak egy laza vállrándítással gondolnak azokra az évekre.

Nos, Testvéreim, 1978-ban a németországi Wort und Werk Verlagnál megjelent, a „szocialista” országokban abszolút tiltott, könyv Rom-Moskau-Fatima, Dr. Bohr P. tollából.

Ennek a három „kulcsvárosnak” Rómának, Fatimának és Moszkvának az említése nem véletlen az igen kritikus hangvételű kiadványban! És ha most rákérdezzünk, hogy Washington, London, Párizs hol maradnak? Nos, az „ő” feladatuk lett volna a válaszáadás, Fatima vagy Róma felhívására! Ehelyett, segédkeztek Moszkvának /vagy tétlenkedtek/ '56-ban és '68-ban, miközben TUDVA ÉS AKARVA szabadjára engedték a felvilágosodás legsötétebb szellemét!

És itt folytatom a felmerülő kérdésekre a válaszáadást.

Kérdés: Miért nem említette meg az Egyház Oroszországot, az amúgy is késedelmes világfelajánlásaiban?

Válasz: Ugyan bizony az Egyházat, mint Krisztus Misztikus Testét csak a pápa személye és a világ püspökei alkotják? Mert bizony nem így van!

Az Egyház testrészei az alsópapság és a hívek tömegei is! Vajon a keresztény világ a maga részéről teljesítette a Szűzanya fatimai kéréseit? A papság felajánlotta-e egyházközségét, templomát a Szeplőtelen Szív oltalmába? Elsőszombatokon tesznek-e említést MINDENHOL Mária Szeplőtelen Szívéről, pláne a Szűzanya fatimai ígéreteiről?

A hívek felajánlották-e napi áldozataikat, gondjaikat, bajaikat, betegségeiket Jézus és Mária Szívének engesztelésül? Felajánlották-e magukat és családjaikat Mária Szeplőtelen Szívének oltalmába? Imádkozzák-e naponta a rózsafüzért és teljesítették-e akár csak egyszer is az öt elsőszombati szentgyónást, szentáldozást, 15 percet eltöltve a mise után, Mária Szeplőtelen Szívéről elmélkedve?

Pláne, papjaik felhívására?

Nos, kedves hallgatóim, ha így lett volna – a pápai felajánlás is még időben megtörténhetett volna! Pedig a hívek engesztelő imádságai lettek volna a lelki háttér ahhoz, hogy a pápákat és egyházunk tisztségviselőit a Lélek által hatékonyan indítsa a világfelajánlás mihamarabbi megvalósítására!

Az pedig, hogy a felajánlások többségében kihagyták Oroszország megemléztetését, ez súlyos politikai veszélyek miatt történt! Lényegében minél később történt, annál nagyobb veszélyeket jelentett a világkatolicizmus számára! Ne feledjük Sztálin híres mondását: *„Hány hadosztály van a pápának?”*

Nem beszélve arról, hogy egyedül a 20. században több keresztény ölték meg a hitéért, mint a megelőző tizenkilenc évszázadban összesen, és ebben a „dicső” oroszországi kommunizmus élenjár! És lám, a téveszméi más és más címkék alatt, mára évente 120 ezer keresztény vértanút eredményeznek!

Tudott, hogy Fatima mindig érzékeny pontja volt az istentelen hatalmaknak, akik görcsösen uralták a médiákat, és papokat vertek meg és ítélték hosszú börtönbüntetésre, csak azért, mert foglalkoztak az ifjúsággal!

Nos, milyenek a kilátásaink?

Kedves Testvéreim! Azért jövünk össze rendszeresen, hogy lévén a Fatimai jelenések jubileuma, beszéljünk a végső idők reménycsillagáról! És itt most a reménycsillag kifejezésre gondolok, mely nem csak egy sokat sejtető szóhasználat, de ténylegesen az emberiség jövőjének a kulcsa, reménye! Egy kulcs, amely az egyetlen lehetséges biztonságot nyithatná meg előttünk, ám mi nem élünk vele!

Hogyan értem ezt? Az Istenanya Fatimában nem csak a félelmetes jövő lehetőségét mutatta meg, hanem az elkerülésének a lehetséges

módját is, és mi oda sem figyelünk! Nem csak figyelmen kívül hagyjuk Égi Anyánk fatimai szavait, hanem minduntalan újabb dolgok felé fordulunk – és azokat a kéréseket teljesítgetjük – holott a legkézenfekvőbbet, a Szűzanya sorsfordító fatimai kéréseit figyelmen kívül hagyjuk, **pedig ezek máig aktuálisak!** Persze felmerül, hogy miért kéne nekünk egy magánkinyilatkoztatás üzeneteit követnünk? – Na, miért is? – Azért, mert huzamos időn át elhanyagoltuk, vagy tudatosan nem tartottuk szem előtt az Evangélium tanítását!

Krisztus és az Apostolok halálával az isteni kinyilatkoztatás lezárult. Ez a tény az Egyházat a történelem egyszeri szent időszakához, eseményéhez köti, de ez nem jelenti azt, hogy az Egyház csak a múltba tekinthet és ismétlésekre van ítélve. Maga a Katekizmus így szól erről: „*Jóllehet a kinyilatkoztatás lezárult, tartalmát tökéletesen nem merítettük ki; a keresztény hit feladata, hogy századok folyamán lépésről-lépésre fölfogja teljes tartalmát.*” (66.p)

A hiteles üzenetek pedig épp erre mutatnak rá, vagyis az Evangélium tanításának megértésében, követésében segítenek!

Szépen látható az Úr búcsúbeszédében, amikor a búcsúzó Krisztus tanítványainak mondja: „*Még sok mondanivalóm volna, de most nem tudjátok elviselni. Amikor azonban eljön az igazság Lelke, bevezet titeket a teljes igazságba. Mert nem magától fog beszélni, hanem ... megdicsőít engem, mert az enyémről kapja, amit majd hirdet nektek.*” (Jn 16,1214)

E sorokat alaposan félreértve, sajnos sokan igyekeznek kiegészíteni az Úr „mondanivalóját” és valamilyen „lélekre” hivatkozva szaporítják a megtévesztő üzenetek sorát. Az Evangéliumban ugyanis az is benne foglaltatik, hogy „vizsgáljátok meg a lelkeket!” Márpedig a „megvizsgálás” az Egyház feladata, és nem az ilyen-olyan látnoké!

Tehát itt arra szeretnék rámutatni, hogy a népek sorra teljesítgetik a sokszor hamis üzenetek kéréseit anélkül, hogy az Istenanya az Egyház által is hitelesített fatimai kérései már teljesültek volna! És ez nem maradhat következmények nélkül, amiként tapasztalhatjuk!

Az idők folyamán – miként napjainkban is – akadnak olyanok, akik (nemegyszer rejtett sátáni inspirációra) igyekeznek kiegészíteni az Úr és a Szent Szűz „mondanivalóját” – az üzenetek folytatását mímelve – amiként ez még Fatima és a Szeretetláng esetében

is megtörtént!

A mai időkben felkapott számtalan (még látszatra pozitív gyümölcsöket is hozó) jelenésről és üzenetről óhatatlanul feltételezhető azon ördögi ravaszság, hogy ezáltal akarja elterelni az emberek figyelmét az Istenanya fatimai kéréseinek teljesítéséről, és az elmaradás súlyos következményeire való istenanyai figyelmeztetésről! Ezért kell a szellemek megkülönböztetésével bíró Egyház jóváhagyása szerint cselekednünk.

Mert megtérésünk és a világ globális megváltozásának kulcsa a fatimai kérések teljesítése, nem pedig az újabb és újabb üzenetek elvárásainak követése!

Óvatosnak kell tehát lennünk, mert sokan jönnek az Úr és Édesanya nevében, hogy fel ne üljünk – a mégoly szép – híreszteléseknek!

Már említettem, de megismétlem: Marie Julie Jahenny, a 19. századi misztikus is így figyelmeztet erre: „*Számtalan hamis jelenés (...) kísérlet arra, hogy a sátán elfojtsa és lerombolja a hitet az igazi jelenésekben a maga hamis jelenései által.*” (Lásd a 5. oldalon!)

Egy-egy magánkinyilatkoztatás hiteles voltáról és valós evangelizációs célját illetően tiszta képet csak az egyházi tekintély általi elismerés adhat, és ilyen hiteles tájékozási pont számunkra a fatimai üzenet is!

Na, de mit kért a Szűzanya tőlünk, az Egyháztól Fatimában?

Először is, imádkozzuk naponta a rózsafüzért!

Másodszor: „Imádkozzunk sokat, nagyon sokat és hozunk áldozatot a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük!” És itt már elhangzott az áldozathozatal, vagyis az engesztelés!

Harmadszor: Egyénileg és közösségileg szervezzük meg az Engesztelést a Fatimai Angyal tanítása és a Szűzanya kérései nyomán!

Negyedszer: Ajánljuk fel magunkat, szereteteinket, egyházközségünket és hazánkat Mária Szeplőtelen Szívének!

Ötödször: Végezzük el az öt elsőszombatot szentmisével, szentáldozással, kegyelmi állapotban, és a mise után töltsünk el 15 percet a Szűzanya Szeplőtelen Szívéről, vagy a Rózsafüzér titkairól elmélkedve!

Mert kedves Testvérek, a Szűzanya nem azt kérte, hogy utazzunk

15 órát egy kegyhelyre, hanem csak azt, hogy 15 percet töltsünk el a leges-legnagyobb kegyhelyen, a Tabernákulum előtt!

Hatodszor: Amit az egyházfőtől kért a Szűzanya, hogy ajánlja fel a világot Szeplőtelen Szívének a világ püspökeivel, Oroszország külön megemlítésével!

És itt felmerül a kérdés, hogy miért épp Oroszország felajánlását kérte a Szűzanya?

Nos, mert Istennek ez az akarata! Lúcia nővér e kérdésre ezt válaszolta: *„Oroszország lesz a világ büntetésének eszköze, ha nem érjük el előbb e szegény ország megtérését. Ugyanakkor szeretett Anyánk arra figyelmeztetett, hogyha a felajánlás nem Isten akarata szerint történik meg, akkor Oroszország elterjeszti tévedéseit az egész világon, és ez háborúhoz és az Egyház üldözéséhez fog vezetni. A jókat megkínózzák, a Szentatyának sokat kell szenvednie, több nemzet eltűnik a föld színéről.”*

Márpedig az egyenesen megrendítő, hogy a Szent Szűz az emberi üdvösség és a világ jobb sorsa érdekében egészen kis dolgokat kér csupán, s ennek fejében olyan ígéretekkel ajándékoz meg, amelyek minden képzeletet felülmúlnak.

Hát, rajtunk is a felelősség!

Hogy látható-e az eredményessége? Nos, a fatimai üzenet teljesítése – legalább is Portugáliának – meghozta az isteni irgalmat, és kimaradhatott a II. Világháború öldöklő borzalmaiból!

Hogyan? Úgy, hogy a nép egyként imádkozta a rózsafüzért és 1931. május 13-án a **teljes püspöki kar** elzarándokolt Fatimába és följajánlották az országot Mária Szeplőtelen Szívének.

A portugál püspökök 1936 májusában is ígéretet tettek arra Fatimában, hogy ezen a helyen újra ülést tartanak, ha az ország megmenekül a fenyegetően közeli marxizmus-leninizmus-sztálinizmus bolsevista veszélyétől, amely Spanyolországban akkoriban megpróbált hatalomra jutni, amellet, hogy ez 1,2 millió ember halálával, a legkeményebb keresztényüldözéssel sem érte el a célját!

Spanyolország a megélt „szocialista reformok” következményeként gazdaságilag teljesen tönkrement. Dolores Ibarruri, a „La Passionaria”, 500 tonna (!) aranyat küldött Sztálinnak fegyverekért cserébe – melyért persze első világháborús arzenált kapott – azt is úgy, hogy még további követelése volt a véreskező diktátornak.

Így lett a dél-amerikai indiánoktól elrabolt sátáni arany semmivé, hiszen sem a „conquistádorok országa”, sem a „munkásosztály paradicsoma” nem lett tőle gazdagabb.

Az események okkal rendíthették meg a portugál egyházi vezetést, hiszen már ismerték az Istenanya Oroszország felajánlására vonatkozó hangsúlyos kérését, melyben épp azt kérte, hogy azért kéri Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívének, mert különben elterjeszti tévtanait az egész világon. És ők látták a példát!

Nyilvánvaló, hogy ezekben a szörnyű időkben a portugál püspöki kar minden szinten a bensőséges katolikus hit munkálását helyezte előtérbe. Természetesen a nagy veszély közepette nem törekedtek „liturgikus reformokra”, és valamennyiüknek megszűntek fenntartásaik a fatimai jelenés hitelét illetően. Sőt! Tudatosult bennük, hogy a sátán személyes hatalom, amely nyílt és titkos támadást indított országok, a népek és a Világegyház ellen.

A Portugál állam, szoros egységben a Portugál Püspöki Karral, megtudta védeni országuk békéjét azzal, hogy „*nem azt hajtogatták, hogy ez, meg az, most nem aktuális!*” Hanem maradéktalanul teljesítették a Szűzanya reájuk vonatkozó kéréseit.

És hogyan? Úgy, hogy összefogtak – kedves Testvéreim – és **együtt imádkozták népükkel a rózsafüzért!** És az nem is maradt kétséges senki előtt, hogy mindez a Szűzanya Szeplőtelen Szívének volt köszönhető!

Mert az egész nemzet készült a fatimai zarándoklatra, hogy kifejezze háláját az Egek Királynőjének. Húsz érsek és püspök, élükön a bíboros pátriárkával, EZER pap és félmillió hívő az egész nemzet felajánlotta Szűz Mária Szeplőtelen Szívének. Azok, akik nem tudtak Fatimába zarándokolni, a felajánlást saját plébániájukon tették meg, és így az egész nemzet leróta háláját és kinyilvánította szeretetét az Égi Édesanya iránt. *(Magyarországon is így kellene hálát adnunk a Magyarok Nagyasszonyának, a Világ Királynőjének, aki szüntelenül munkálkodik gyermekei megmentésén!)*

A portugál püspökök 1938. május 13-án összejöttek Cova da Iriában, és teljesítették ígéretüket, ünnepélyes hálaadó szentmisét tartottak, ezáltal kifejezetten elismerték, hogy hazájuk megmenekülését a Szent Szűz csodálatos védelmének köszönhetik.

E felajánlás a Szűzanya különleges oltalmának köszönhetően

megmentette Portugáliát a II. világháború borzalmaitól. Hálából 1942-ben a portugáliai Actio Catholica női csoportja meghirdette, hogy készíttessenek arany koronát a Fatimai Szűzanya szobornak. Elég volt azonban néhány sor az újságokban, és özönlöttek az adományok. A gazdagok aranyat vagy pénzt küldtek, de nem hiányoztak „a bibliai özvegy fillérjei” sem, a szegények ajándékai, akik annyit adtak, amennyiük volt, vagy amennyit adhattak.

Megszámlálhatatlan mennyiségű gyűrű, lánc, családi emléktárgy és más ajándék gyűlt össze. Méltán jelentette ki a Szentanya, hogy a korona bár aranyból és drágakövekből készült, az anyaga valójában a Szűzanya iránti tiszta szeretet és nagylelkű áldozat.

A koronát Lisszabonban a legjobb aranyművesek készítették. 12 iparművész három hónapon át dolgozott a remekművön. Az egyedülálló ékszer 1200 grammos, 313 igazgyöngy és 2650 féldrágakő díszíti.

A koronázás eseménye 1946. május 13-a, amely Portugália 800 éves fennállásának egyik legjelentősebb napjává vált, amikor XII. Pius pápa 1946-ban Masella bíboros-legátus által megkoronázta a kegyszobrot és elrendelte Máriának, mint a Világ Királynőjének ünnepét.

Az országos ünnepségen az egész nemzet képviselői részt vettek. Az egyszerű nép, a polgári és egyházi hatóságok olyan összhangban dolgoztak, mint még soha. És ennek köszönhető, hogy megépülhetett a hatalmas Fatimai Bazilika, mely kétszer akkora téren áll, mint a római Szent Péter Bazilika előtti!

Amikor 1920-ban José Correia da Silva lett a leiriai egyházmegye új püspöke, korábbi tartózkodása ellenére kötelességének érezte, hogy tanulmányozza a fatimai eseményeket. Napról napra világosabbá vált számára, hogy az események mögött Isten áll.

Mindenekelőtt Cova da Iriában vetetett egy nagy, 125 000 négyzetméteres területet és elrendelte az első tervrajzok elkészítését.

1921 októberében megengedte, hogy misét celebráljanak a szabad ég alatt. Addig Fatima falu templomában tartották a szentmiséket, ahonnan a zarándokok aztán átvonultak Cova da Iriába.

Először is az időjárás viszontagságai ellen építtetett egy ideiglenes kápolnát.

A legnagyobb gondot a vízszegény sziklás vidék okozta. Az építkezéshez biztosítani tudták volna az elegendő vizet, annál inkább gondba ejtette a tervezőket a majdani feltételezett hatalmas zarándoktömegek ivóvízellátása. Ezért a püspök javaslatára egy óriási esővíztárolót kezdtek kialakítani a területen.

Ám 1921. november 9-én egy forrás keletkezett, mely rendkívül bővizűvé alakult. A geológusok szerint ez ott képtelenség volt. Az emberek a forrást a Fatimai Madonna ajándékának tartották.

Így oldotta meg a Szűzanya Fatima létfontosságú kérdését.

Hiszen hogyan fogadhatta volna Cova da Iria a zarándokok tíz és százezreit a forró nyári hónapok alatt, ha nem lett volna ivóvíz? Fatima azóta sem szűkölködik vízben. A forrás fölé építettek egy ivócsarnokot Jézus Szíve szoborral, melyet később lebontottak, de a Jézus szobor a helyén maradt, és a forrás ma is ott csörgedezik. Csodatevőnek tartják.

1928. május 13-án az addigi leghatalmasabb zarándoksereg jelenlétében Msgr. Manuel da Conceicao Santos évorai érsek tette le a bazilika alapkövét, mely 25 év alatt épült fel, mint Portugália legnagyobb temploma. Végül, 1953. október 6-án és 7-én 15 portugáliai püspök jelenlétében Lisszabon bíboros-pátriárkája felszentelte a bazilikát.

A templomhajó felső négy sarkában a világ négy legnagyobb Máriatisztelőjének szobra áll, köztük, a Magyar Szent István király.

Ha már felmerült gondolatokra válaszoljatok, van egy nyilvánvaló kérdés is, miszerint a Szűzanya fatimai kérései teljesültek-e a megjövendölt büntetés elkerülésére?

A Világfelajánlás a Szűzanya akaratával egyező módon teljesült ugyan, de maradt egy második feltétel is, az öt elsőszebati engesztelő szentáldozás gyakorlatának elterjesztése és megvalósítása.

Nem túlzó az a keserű vélekedés, hogy ez az ajtatossági gyakorlat sajnos nem terjedt el a Szűzanya által kívánt mértékben a katolikus világban, és ez nem a mindenkori pápák mulasztása, hanem az alópapság és az istenadta népé!

De van még egy további közvetett feltétel is, amely hasonlóképp elhagyhatatlan: a világ győzelme az istentelenség és tisztátalanság ezer fajtája felett, melyek a világot uralják, és ennek kivitelezéséhez fegyvert kaptunk a kezünkbe, a Szent Rózsafüzért.

Ezzel szemben, mindennapi tapasztalat, hogy még messze állunk a győzelemtől, sőt egyre erőtlenebbek vagyunk és az emberiség megtérése egyre inkább kilátástalannak látszik, miáltal az általános kárhozat veszélye fokozódik.

Tudom, hogy súlyos kijelentés ez utóbbi, de gondoljunk a szekularizáció, az elvilágiasodás már több, mint százéves sikerére, és a napjainkban pusztító erkölcsi liberalizmus eluralkodására az általános közgondolkodásban.

Az emberek tömegesen elveszítették képességüket az Isten Országáért hozott erőfeszítésre, pedig erőfeszítés nélkül senki sem üdvözülhet. Az Egyház Anyja erre a gyengeségre, erre az erőtlen keresztényi életre esedett ki számunkra többlet „segítő kegyelmi hatást” Istennél, a Szeretláng ajándékával.

Megeshet, sőt most már valószínű, hogy a világ nagy pusztulás előtt áll, melynek esélyét egyre többen fel fogják ismerni. És amikor már mindenki úgy érzi, hogy elérkezett a vég, az Istenanyához fog fordulni esdeklően az egész emberiség! Erre vonatkozóan, szintén a Szeretláng Naplóban van utalás: *(lásd az 55. oldalon!)*

Na, ez az a győzelem, melyet a Szűzanya Fatimában megígért, és ehhez lenne szükséges a fatimai kérések teljesítése, az engesztelés világméretű megszervezése!

A „*hogyan engeszteljünk*” kérdésre a fatimai gyermekek életáldozata a legszebb példa.

Az égiek hallatlan pedagógiáról tanúskodó útmutatását összefoglalva, a következőket mondhatjuk:

1) A rózsafüzér napi imádkozása.

2) A keresztiek türelmes elfogadása.

3) Áldozattá alakítani mindent, amire képesek vagyunk. (A megengedett jókról való lemondásnak gazdag lehetőségei vannak.) A Szent Szűz a harmadik jelenés alkalmával figyelmeztetett: „*Gyakran, különösen, ha áldozatot hoztok, így imádkozzatok: Ó Jézusom! Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért s a Szűzanya Szep-lőtelen Szívén tett sérelmek jóvátételéért.*” Végül pedig – mint ismeretes – Mária kérte önmagunk, családunk, közösségünk, nemzetünk felajánlását is az ő Szeplőtelen Szívének.

Említettük, hogy az önmegszentelődés szolgálata egyénileg is lehetséges, de sokkal eredményesebb, ha társakat keresünk ehhez a

munkához.

Röviden szólva: kis közösségekben nagyon eredményesen tudunk a Szent Szűz munkatársaiként az önmegszentelődésre és a lelkek megmentésére törekedni. A társ, a közösség ebben a munkában rendkívül fontos, de elsődlegesen lényeges a nyitott szív, a készséges akarat, az elszántság, a meghatározott program és a hozzáértő vezető.

Azt a munkát, amit az ember az önmegszentelődésen túl mások lelki üdvösségére fordít, más szóval, amikor áldozatot, imádságot vállal, hogy másoknak a hit ajándékát kikönyörögje, engesztelésnek nevezzük.

Az engesztelő áldozat olyan cselekedet, amely helyreállítja az életközösséget Isten és az ember között. Tágabb értelemben olyan áldozat, amely a bűnt eltörli.

Az emberiség bűneiért Jézus Krisztus engesztelte ki az Istent. „*ő engesztelő áldozat bűneinkért, de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűneiért is*” (1Jn 2,2).

Amikor az ember – Jézushoz hasonlóan – lemondását, szenvedését és akár testét az „*élő, szent, Istennek tetsző áldozatul*” adja (Róm 12,1) önmagáért és embertársaiért, engesztelő munkát végez.

Kedves Testvérek!

Az emberi élet legnagyobb értéke nem a vagyon, nem a siker, még csak nem is az egészség, hanem az IDŐ! Ugyanis, csak az idő adhat esélyt számunkra a megtérésre, hitünk és lélekmentő igyekezetünk megvalósítására, és a mi Urunk által **az üdvösségre!**

Az idő oly könnyen elszáll, pedig minden perce végtelen érték lehet számunkra!

Az, hogy immáron száz éve történt a Szent Szűz fatimai megjelenése, azt még tudja értelmezni az agyam, de azt, hogy már 36 éve történt a pápa elleni merénylet, na az egy kissé hihetetlen nekem, és talán többségünk számára is, hiszen még emlékezünk a megrázó eseményre! Vagyis a merénylet 1981. május 13-án történt, a Szűzanya első jelenésének 64. évfordulóján. A történészek és a jelenéseket vizsgáló szakemberek szerint még az óra és a perc is megegyezik a jelenés idejével.

Sodano bíboros is a Titok leírását szó szerint értelmezte: „*láttak*

egy fehérbe öltözött püspököt, akiről úgy gondolták, ő a szentatya, aki botladozó léptekkel félig düledező városon ment keresztül, fájdalommal és aggodalommal telve, imádkozva az út mentén heverő holtak (püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők) lelkéért, amikor pedig fölért a hegy tetejére, egy csoport katona megölte őt.”

A Gemelli klinikán a pápa megkérte Hnilica püspököt, hogy készítsen elő neki minden fellelhető iratot Fatimával kapcsolatban. A szentatya tüzetesen átvizsgálta az egész dokumentációt, és amikor elhagyta a klinikát, ezt mondta Hnilica püspöknek: **megértettem, hogy a világot csakis megtéréssel, a fatimai üzenet alapján lehet megmenteni a háborútól és az ateizmustól.** – Hallották Testvéreim? – A világot csakis a fatimai üzenet alapján lehet megmenteni! Ugyan bizony, nem ezt tolmácsolta a kis Jácinta is rövid kis élete végén? *„Isten a kegyelmeket Mária Szepőlötelen Szívén keresztül adja nekünk. Az embereknek Őáltala kell kérniük ezeket. Jézus Szíve azt akarja, hogy Vele együtt égi Anyánk Szívét is tiszteljék. A békét égi Anyánktól kell kérni, mert Isten Őrá bízta ezt. Bárcsak minden szívnek átadhatnám azt a lángot, amely a szívemben ég, amellyel Jézus és Mária Szívét annyira szeretem!”* – De figyeljük csak! Sem a Szűzanya, sem a „kis tolmácsa” nem azt mondta, hogy *figyeljétek az újabb jelenéseket és üzeneteket, és mindig azt kövessétek!* Tehát Testvéreim, aggódo szemeketek Fatimára vessétek!

De folytatva a pápa elleni merényletet, öt hónappal a merénylet után, 1981. augusztus 15-én találkozott először a szentatya a híveivel a Szent Péter téren. Ez alkalommal így nyilatkozott: *„Újból a Szent Szűz és a szentek adósává váltam. Hogyan is felejtethném el, hogy a Szent Péter téri esemény éppen azon a napon, és pont abban az órában történt, amikor arra emlékeztünk, hogy Krisztus Anyja a portugáliai Fatimában falusi gyermekeknek megjelent? Mindenben, ami aznap történt velem, éreztem azt a rendkívüli anyai szeretetet és gondoskodást, amely erősebbnek bizonyult a halálos golyónál.”*

Nagyon érdekes vallomást hallhattunk Ali Agca szájából is, amikor a sikertelen merényletről beszélt. II. János Pál pápa meglátogatta őt a római Rebibbia börtönben. Beszélgetésükkor a merénylő csodálkozott azon, hogy miként is menekülhetett meg a szentatya. Mint mondta: biztos volt abban, hogy jól célzott. Tudta, hogy a lövése halálos... a gyilkosság mégsem sikerült. Miért? Agca folyvást azt

kérdezte látogatójától, hogy „*mi az a Fatima, amiről mindenki beszél?*”.

Szent II. János Pál így emlékezett vissza: „*1983 karácsonyán meglátogattam a merénylőt börtönében. Sokáig beszélgettünk. Ali Agca állítólag egy tapasztalt bérgyilkos. Ez azt jelenti, hogy a merénylet nem az ő kezdeményezése volt, hanem valaki más fölbérelte őt. Az egész beszélgetés közben Ali Agca végig azon morfondírozott, hogy miért volt sikertelen a merénylet. Hiszen mindent megtett a sikeréért, a legapróbb részletekig megtervezett mindent. Áldozata mégis megmenekült. Hogyan történhetett ez? És ami még érdekesebb, hogy sok kérdése a vallás felé fordította a figyelmét. Arra volt kíváncsi, hogy mi is az a fatimai titok. Mi a lényege? Ez volt neki a legérdekesebb az egész beszélgetésben, erről szeretett volna többet megtudni. Sok kérdése talán annak volt a jele, hogy lassan-lassan tudatára ébredt annak, hogy valójában mi is a kulcsfontosságú ebben az egész történetben. Ali Agca – szerintem – megértette, hogy az ő hatalma fölött, a lövés és gyilkolás hatalma fölött van egy magasabb Erő. Elkezdte tehát ezt a hatalmasabb erőt kutatni. Szívből kívánom neki, hogy rátaláljon*”.

A Szentatya elleni merényletet éppen a Szűzanya első 1917. május 13-i fatimai jelenése évfordulóján követték el. A Szűzanya akkor üzenté meg az emberiségnek:

„Azért jöttem, hogy figyelmeztessem az embereket, hogy térjenek meg és tartsanak bünbánatot”. A fatimai üzenet tehát világos és egyértelmű: ahhoz, hogy az emberiség megmeneküljön, feltétlenül meg kell térnie, vissza kell térnie Istenhez.

A merénylet első évfordulóján, 1982. május 13-án a szentatya Fatimába látogatott, hogy hálát adjon csodálatos megmeneküléséért. Akkor e szavakat mondta: „*A dátumok MÁJUS 13 annyira összefüggnek egymással, hogy éreztem, emiatt valamit tennem kell. És most megérkeztem ide. Megérkeztem, hogy hálát adjak az Isteni Gondviselésnek... Egy kéz a pisztolyt fogta, egy másik pedig a golyót vezette*”.

A Szentatya átélmélkedte a Szűzanya 65 évvel korábbi, a világ jövője miatt aggódó üzenetét. **Ma ez az üzenet, ha lehet, még időszerűbb és sürgetőbb, mint valaha.** Mint mondta beszédében: „*Hogyan is hagyhatnánk figyelmen kívül a szekularizmus hullámát,*

*amely az alapvető keresztény erkölcsi értékeket fenyegeti?” Majd a pápa drámai szavakkal fejezte ki afelett érzett fájdalmát, **hogy nem halljuk meg a bűnbánatra, megtérésre, imára való felszólítást! Ó, Szeplőtelen Szent Szív, segíts legyőznünk a gonoszságot, amely az emberiségre telepszik és elzárja a jövőbe vezető utat.***

Częstochowában 1983. június 9-én II. János Pál így imádkozott: „Május 13-án telt el két év azóta, hogy megmentetted az életemet, a Szent Péter téren történt. Az általános kihallgatáson valaki rám lőtt. Tavaly május 13-án Fatimában voltam, hogy köszönetet mondjak ezért és följajánljam neked az életemet. Ma, Jasna Górán, szeretném itt hagyni látható bizonyítékként az átlőtt reverenda selyemövét. Tisztelőd, Hlond bíboros, Lengyelország primása, halálos ágyán ezeket a szavakat mondta: »A győzelem – ha megérkezik – Márián keresztül érkezik« Totus Tuus! Mást nem mondhatok”.

Az *Átlépni a remény küszöbét* c. könyvében Szent II. János Pál így ír: „És mit is mondhatnánk a három fatimai kisgyermekről, akik egyszer csak, az orosz októberi forradalom kirobbanásának előestéjén, azt hallják, hogy »Oroszország meg fog térni«, hogy »Szent Szívem végül győzedelmeskedik«?... Ezt ők nem találhatták ki maguktól. Nem ismerték sem a történelmet, sem Oroszországot, és még kevésbé voltak tájékozottak társadalmi mozgalmak és szellemi irányzatok terén. És mégis, az történt, amit ők előre láttak.

Talán éppen erre volt hivatott a »távoli országból érkezett pápa«, talán ezért volt szükség a Szent Péter téren elkövetett merényletre éppen 1981. május 13-án, hogy mindez még nyilvánvalóbb és érthetőbb legyen, hogy Isten szava, amely az emberiség történelme során »az idők jelein keresztül« szól hozzánk, könnyebben hallhatóvá és érthetővé váljon. Az az Atya, aki állandóan jelen van és tevékenykedik, és az a Fiú, aki ugyancsak tevékeny és az a láthatatlan Szentlélek, aki a Szeretetet, az állandóan teremtő, megváltó, megszentelő és életet adó Szeretetet.” (108)

A Szent Szűz Fatimában azt kérte, hogy a Szentanya ajánlja az ő oltalmába az egész világot, Oroszország külön megemlítésével. Kérését megismételte 1929. június 13-án, amikor megjelent Lúcia nővérnek Tuyban: „Eljött az a pillanat, amikor Isten arra kéri a szentatyát, hogy a világ összes püspökével együtt Szeplőtelen Szívemnek ajánlja Oroszországot, hogy ezáltal próbálja megmenteni!”

II. János Pál teljes szívéből teljesíteni akarta Krisztus Anyjának a kérését. Ezért az összes püspökkel együtt, megkezdte az előkészületeket, hogy 1984. március 25-én az egész világot és Oroszországot ünnepélyesen a Szűzanya Szeplőtelen Szívének ajánlja. Azon az emlékezetes napon Rómában, a Szent Péter téren egy külön erre az alkalomra felállított Fatimai Szűzanya szobor jelenlétében megtörtént a Szűzanya által kért följajlás. Ugyanezen a napon megtették ezt a világ összes egyházmegegyében a püspökök, papjaikkal és híveikkel együtt. A hívek ösztönösen megéreztek, hogy ez az esemény megváltoztatja a világ történelmét.

Szent II. János Pál azért ajánlotta föl a világot a Szűzanyának, hogy legyőzze az egész világot fenyegető gonosz hatalmát: *„E följajlás ereje – mondta a szentatyja – időtlen időkig tart, vonatkozik minden emberre, népre és nemzetre, legyőz minden gonoszságot, amellyel a sötétség szelleme az ember lelkét és cselekedeteit be tudja árnyékolni: ahogy teszi ezt a mi időnkben... Följajánlom Neked Anyám a világot, az embereket és a népeket (...) anyai szívedre bízom őket. Ó, Szeplőtelen Szent Szív! Segíts legyőznünk a gonoszt, mely oly könnyen a modern ember lelkébe költözik – azt a gonoszt, mely kiszámíthatatlan következményeivel már ránk telepedni látszik, hogy elzárja előlünk a jövőbe vezető utat”.*

Miután a szentatyja megtette a felajánlást, egy különleges ajándékot adott át Fatima püspökének e szavakkal:

„Ezt a golyót a testemből vették ki 1981. május 13-án. A másik elveszett valahol a Szent Péter téren. Nem tarthatom meg, hiszen nem hozzám tartozik. Ez a golyó az Ővé, aki megvédett és megmentett engem. Püspök atya, vidd el ezt a golyót Fatimába, és helyezd el a kegyhelyen a Szűzanya iránt érzett hálám, és Isten nagy tettei jeléül.”

A lövedéket a Fatimai Szűzanya koronájába illesztették. A világ és Oroszország följajlásának napja megváltoztatta a történelem folyását. Rövid időn belül összeomlott a Szovjetunió, a történelem első ateista birodalma, mely mindenáron tönkre akarta tenni a kereszténységet, a kommunista rendszer megbukott és a Szovjetunió széthullott. Az általa leigázott országok visszanyerték a függetlenségüket, a hívők pedig újból szabadon gyakorolhatták a vallásukat. A Szűzanya csodájának tanúivá válhattunk, annak a csodának, amit

Fatimában előre jelzett.

Ha a szovjet rezsim meg is bukott, az általa hetven évig terjesztett tévtanok – melyre a Szűzanya figyelmeztetett – továbbra is fennmaradtak a világban és tovább működnek! Az egyházellenes támadások, a keresztényüldözések máig tartanak.

Tehát a Szűzanya szavai, amelyekkel a huszadik század elején megtérésre és bűnbánatra szólított fel, ma is aktuálisak, **sőt meg inkább aktuálisak!**

A Fatimai Üzenet különösen jól és pontosan értelmezte az idők jeleit, a mi idők jeleit. Bűnbánatra szólító felhívása nem más, mint anyai szeretetének és az emberiség nagy családja iránt érzett aggodalmának a jele, melynek megtérésre és Istennel és az embertársakkal való megbékélésre van szüksége.

Ideje lenne tehát országos méretekben, de legalább egyházközségi kereteken belül megszervezni az engesztelést, melyet az Istenanya annyiszor kért! Mert egyedül az engesztelő áldozat és a bensőséges imádság az a cselekedet, amely helyreállíthatja az életközösséget Isten és az ember között. Az emberiség bűneiért Jézus Krisztus engesztelte ki az Atyát „*bűneinkért, és az egész világ bűneiért*” (vö. *IJn 2,2*), viszont ennek érvényre jutását, mi magunk segíthetjük elő! Amikor az ember Jézushoz hasonlóan testét „*élő, szent, Istennek tetsző áldozatul*” adja (*Róm 12,1*) önmagáért és embertársaiért, engesztelő munkát végez.

Magyarországon az engesztelés ügye kezdett kibontakozni a két világháború között, melynek Erdey Ferenc (1895-1966), a Budapesti Hittudományi Akadémia lelki igazgatója volt az első apostola, és Natália nővér magánkinyilatkoztatásai alapjaiban meghatároztak.

Hatásukra Mindszenty József hercegprímás buzgón támogatta az engesztelő templom felépítését, s az engesztelő rend felállítását. A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1947. aug. 14-én (*Püspökkari Jegyzőkönyv 6. o.*) az engesztelés ügyében megadta az approbációt dr. Erdey Ferencnek. A magyar bíboros jóváhagyta az Engesztelés Műve Hitbuzgalmi Egyesületet és az Engesztelés Műve Szolgálóinak szerzetesi életet követő társaságát.

Mindszenty hercegprímás nagy reményeket fűzött az engeszteléshez.

Bizakodva jelentette ki: „*Ha van egymillió imádkozó magyar, nem*

félek a jövőtől.” Erdey atya nagyszerű munkát végzett. Kiadványainak egész sora járta be az országot, s rövid idő alatt egymást követően jöttek létre az engesztelő imaközösségek. A csakhamar bekövetkező nehéz idők azonban megakadályozták az engesztelés művének kibontakozását és az oroszországi tévtanok – amelyekre a Szűzanya figyelmeztetett – súlyos rombolást végeztek a lelkekben!

A hitet próbáló négy évtized után Magyarországon napról-napra nyilvánvalóbbá válik: az engesztelés istenáldotta eszköz az új evangelizációban, és ehhez jelentős segítséget nyújthat a Szeretetláng lelkesége, mely többletkegyelmet, pontosabban többlet lelkesedést ad áldozatainknak, imáinknak!

Meggyőződésem, hogy a Szeretetláng lelkesége segíti a fatimai kérések megvalósulását és a Szeretetláng teljes kiáradása a Szeplőtelen Szív végső győzelmeként, mint Fatima Fénye fogja beragyogni a világot, melyben felismerjük az idők jeleit, üdvtörténetünk egyedülálló eseményeként. Márpedig **„az idők jeleit a hit fényében értelmezni azt jelenti, hogy fölismerjük az adott időben Krisztus jelenlétét”** – írta Josef Ratzinger, melyről a Napló mondja több helyen: *„ilyen még nem volt, mióta az Ige testté lett!”* (lásd: SZL I/84; II/18; II/93; III/129; III/140)!

Tudnunk kell, hogy „a Szűzanya fatimai jelenései úgy értelmezhetők, mint a Magasságos Isten közbeavatkozása azért, hogy a hívők megbizonyosodjanak afelől, hogy Isten szíve nem közömbös, hanem sebezhető!

Szeretetét és fájdalmit kiáltja a bűn rombolása, a világ és az Egyház szenvedése miatt... Láthatóan a fatimai üzenetben sem hagyja a bűn és szerencsétlenség közönyösen Istent, és Ráchel tovább siratja gyermekeit (vö. *Mt 2,18*). Az üzenet tulajdonképpen sürgető buzdítás arra, hogy a keresztény élet és a világ közepébe visszahelyezzük Istennek, a történelem Urának imáadását, kiválóságának és elsőségének felismerését. Csatlakozzunk az Ő megváltó akaratához, **gyűjtsuk fel az istenszeretet vágyát és bátorítsunk mindenkit a megbocsátó szeretet gyakorlására.**” (*Boldog Marto Ferenc és Jácinta fatimai fi. 2004. áprilisi-júniusi száma nyomán*)

Tudomásul kell tehát vennünk – az idézett sorokból is kitűnik –, hogy nem csak saját örök sorsunkért vagyunk felelősek, de felelős-

séggel tartozunk embertársaink üdvösségéért is! Fel kell gyűjtanunk másokban is az isteni szeretet vágyát, ezáltal személyesen is befolyásolhatjuk az üdvözültek és az elkárhozottak számát. Az Égi Anya azért jön, hogy figyelmeztetéseivel – Isten akaratából és erejéből – leleplezze a bűn szerzőjét, és munkatársak seregét gyűjtse össze Szent Fia zászlaja alá a lélekmentésre, akik számára maga esd ki hatékony kegyelmi eszközöket a Mennyei Atyától.

Ezek közül valók a szentolvasó, a skapuláré, a csodásérem, az öt elsőszombat és Szeplőtelen Szíve Szeretetlángja is.

A szeretet parancsa révén minden kereszténynek kötelessége az apostoli tevékenység a hitben, reményben és szeretetben „s ezeket az erényeket a Szentlélek árasztja szét az Egyház minden tagjának szívébe.” (AA 3)

A mai kor embere szívről-szívre áradó új kegyelmi eszközként a Szeretetláng adományában kaphatja meg az engesztelésre készséges lelkületet. És most idézek a 'Boldog Marto Ferenc és Jácinta' c. fatimai folyóirat 2007. július-szeptemberi számából: „*Korunk jó teológiája Mária Szeplőtelen Szívében látja – mint ahogy Jézus Szívében is –, az emberi lét középpontját, mely teljes egészében az Istennel való benső egyesüléshez vezet. (...) Amikor /a Szűzanya/ az utolsó szavakat mondta 'Isten kegyelme lesz majd a ti erőtök', első alkalommal tárta ki kezeit, és erős fénnel árasztott el bennünket... Mindez szívünkbe és lelkünk mélyére hatolt, s magában a jó Istenben láttuk magunkat, aki maga volt ez a **Fény**.*”

És mit ír a Szeretetláng Napló: „*Izzó szeretettel töltött el a Szent Szűz Szeretetlángja nyomán kigyúló **fény**.*” (SZL II/75)

Ha belegondolunk, lehetséges-e, hogy a „felvilágosodás” léleksötétítő korszaka után, az emberiség történelmében – Égi Anyánk közbenjárására – a Fényben való „megvilágosodás” új korszaka közeleg?

Az idők végének – amikor nem lesz több haladék (Jel 10,6) – közeledtével, a Mária-korszak betetőzése is közeleg, amikor is egyre inkább kiviláglik számunkra a Mária Szeplőtelen Szívéből áradó isteni Fény szerepe!

„*Röviden összefoglalva ez azt jelenti, hogy Fatima eszkatológiája, a pokol látomása, Oroszország megtérése, a bűn titka, attól a fénytől van átjárva, mely a Szűzanya Szívétől jön. Elsősorban tehát*

Mária Szeplőtelen Szívének végső győzelméről van szó.” (A fent említett folyóirat szerint.)

Lúcia nővér visszaemlékezéseiben számos példát olvashatunk arról a benső átalakulásról, melyet már az emmauszi tanítványok is megtapasztaltak „lángolt a szívük” (ld. Lk 24,32). És itt nem a Szereteláng szinonimája a lényeg, hanem az a fáradszón többlet lelkesedés, mely hasonló vagy azonos a Szűzanya Szeretelángjának kegyelmi hatásához! Alább párhuzamba állítom Lúcia nővér és Erzsébet asszony írásait! (Fatimáról beszél Lúcia nővér; III. kiadás, 2002. A továbbiakban LN-nel, míg a Szereteláng Lelki Naplót SZL-lel jellemezzem!)

SZL: Oly leírhatatlan, eddig előttem ismeretlen, csodálatos szeretet áramlott át Óbelőle (Jézusból) lelkembe, hogy remegtem. Ez a rendkívüli, csodálatos érzés hosszú időn át átjárta egész testemet és lelkemet. (SZL I/4546)

LN: 1917. június 13-án kitérte kezeit. Fényes sugarak áradtak ki ezekből, amelyek szívünkbe hatoltak. Azt hiszem, ezen a napon a fénynek főleg az volt a célja, hogy Mária Szeplőtelen Szívének ismeretét és szeretetét belénk öntse. (LN 122)

Jácinta, röviddel kórházba menetele előtt így szölt hozzám: – Mondd el mindenkinek, hogy Isten a kegyelmeket Mária Szeplőtelen Szívén keresztül adja nekünk. Az embereknek általa kell kérniök ezeket. Jézus Szíve azt akarja, hogy vele együtt égi Anyánk Szívét is tiszteljék. A békét égi Anyántól kell kérni, mert Isten rábízta ezt. Bárcsak minden szívnek átadhatnám azt a lángot, amely a szívemben ég, amellyel Jézus és Mária Szívét annyira szeretem! (LN 127128)

Ez a jelenés békét és közlékeny örömet hagyott hátra. (...) De, ami a fény sugarat illeti, amelyet a Szűzanya kezével felénk árasztott és mindazt, ami ezzel összefüggött, úgy éreztük bensőleg, hogy erről hallgatnunk kell. (LN 138)

Legszébbnek azonban az Üdvözítőt láttam abban a fényben, amelyet a Szűzanya sugárzott szívünkbe. (LN 139)

Ferenc, aki a Szűzanya fatimai jelenésében mindent látott, de semmit nem hallott, megkérdezte unokanővérét:

– Miért tartott a Szűzanya egy szívet a kezében, és miért árasztotta ki a világra azt a nagy fényt, amely Istent sugározta? (LN 141)

Jácinta látva az emberek kíváncsiságát, néha így szólt:

– *Mi lenne, ha tudnák, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szívében megmutatta nekünk Istent abban a nagy fényben? De ez titok, nem mondjuk el nekik. (LN 141)*

– *Égtünk abban a fényben, amely Isten, és mégsem égtünk el. Milyen is hát az Isten!?... Ezt nem lehet kimondani! Igen. Ezt senki nem tudja megmondani soha! De milyen kár, hogy olyan szomorú! Bárcsak meg tudnám vigasztalni!... (LN 142)*

Az angyal szavai fénysugárként hatoltak lelkünkbe. A fényben felismertük, hogy ki az Isten, mennyire szeret bennünket, és azt akarja, hogy viszonszeressük. Felismertük az áldozat értékét és azt, hogy mennyire tetszik ez Istennek. (LN 165)

Amikor (a Szűzanya), első alkalommal tárta ki kezeit, olyan erős fényvel árasztott el bennünket, (mely) mintha visszfénye lett volna annak a fénynek, amely kezeiből áradt. Mindez szívünkbe és lelkünk mélyére hatolt, és magában a jó Istenben láttuk magunkat, aki maga volt ez a fény, sokkal világosabban, mint amikor tükörbe tekintünk. Belső indításra térdre estünk, és bensőségesen ismételtük: Ó legszentebb Szentháromság, imádlak. Istenem, Istenem, szeretlek a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. (LN 169)

SZL: Mint titokzatos lángokat, eddig előttem ismeretlen fényben és színekben láttam most az Üdvözítő óhaját. Lelkem és ajkam tele van szünet nélkül az Ő végtelen jósága iránti hálával és szeretettel. Ó, irgalmas, ó, kegyelmes Jézusom, újra érzem, hogy az én szeretetem csak kis szikra, és ha Tőled nem kapna fényességet, csak kis szürke porszem lenne. (LN IV/9)

LN: (Szűzanya) Hozzatok áldozatot a bűnösökért, és mondjátok gyakran, különösen akkor, ha áldozatot hoztok:

Ó, Jézusom, irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréséért és azoknak a bűnöknek engesztelésére, amelyeket Szűz Mária Szeplőtelen Szíve ellen elkövetnek. Ezeknél az utolsó szavaknál ismét kitérte kezeit, mint a két előző hónapban. Úgy látszott, hogy a fénysugár áthatol a földön. Egyszerre csak egy lángtengert láttunk és a lángtengerbe merülve láttuk az ördögöket és a kárhozott lelkeket. (...) Ijedten és segélykérően emeltük a Szűzanya felé tekintetünket. Jóságosan, de szomorúan így szólt hozzánk:

– *A poklot láttátok. Ide kerülnek a szegény bűnösök lelkei. Isten*

meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét, hogy megmentsse őket. Ha teljesítik kérésemet, sokan megmenekülnek, és béke lesz. (LN 171)

SZL: A sátán gyűlöletének tüze már oly magasra csap, hogy azt hiszi, győzelme sikerrel jár. (De) az én Szeretelángom megvakítja a sátánt! A szeretetemből kicsapó lángok oltják a pokol tüzét, és el nem képzelhető fényességgel és jótékony melegséggel fogják el-árasztani a földkerekséget. Ehhez kell nekem az áldozat, a te, a ti áldozatotok, hogy a lelkekben uralkodó, a pokol gyűlöletétől égő elmék és szívek Szeretelángom szelíd fényét átvegyék. (SZL III/203) Ne hagyj soha szenvedéseid nélkül és segítsd a bűnösök megtérését. (...) Erősítő kegyelmemet szüntelenül reád árasztom és a Szentlélek erőssége veled lesz. (SZL I/17) Hirdesd Szívem Irgalmát, mely majd elég a bűnösök utáni vágyakozástól. A te egész életed is vágyakozás legyen, az áldozat, az imádság és megváltó munkámban való segíteni vágyás. (SZL I/60)

LN: Szeplőtelen Szívem lesz menedéked és Istenhez vezető utad. Abban a pillanatban, amikor ezeket a szavakat mondta, kitérta kezét és másodszor árasztott el bennünket ennek a mérhetetlen fénynek visszfényével. Ebben a fényben Istenbe merülve láttuk magunkat. (LN 170)

Lúcia nővér egy eddig még ismeretlen körülményt fűzött a próféta látomás híres leírásához: *A látomás alatt a Szűzanya fényt sugárzott ki, jobb kezében egy lángoló szívet, a bal kezében pedig egy rózsafüzért tartott.*

Részlet a III. Fatimai Titokból: *Láttunk egy angyalt, bal kezében lángpallossal; szikrázva lángokat bocsátott ki magából, mintha föl akarná gyűjtani a világot, de a lángok kialudtak, amikor találtak a Miasszonyunk felénk nyújtott jobbójából áradó sugárzással. (LN 209)*

A szerkesztő magyarázata: *P. Kondor Lajos SVD atyának Lúcia nővér elmondta, hogy a Szent Szűz kezében egy lángoló szívet tartott, amilyen a fent említett angyali tűzpallos sugara megtört!*

Kedves Testvéreim!

A magyarság fatimai kötődéseiről szeretnék szólni a következőkben, de most is van egy kis kitérőm! A portugál nép és a történelem

számára nem Fatima magyar nevezetességei teszik ismertté a magyarságot, hanem egyik legnagyobb királynőjük, PORTUGÁLIAI SZENT ERZSÉBET emléke.

Nos, ez az Árpád-házi királyné, Szent Erzsébetünk unokahúga volt, nevét is tőle kapta. 1271-ben született Aragóniában, királyi családból, anyja Jolánta, II. Endre magyar király leánya volt. Hazájában Izabellának nevezik.

Már születése békét szerzett: az öröme kibékült a királyi család több egymással háborúzó tagja!

13 évesen megházasították, két gyermeke született.

Férje, Dénes király nem csak erősen iszákos volt, de a végtelenségig hűtlenkedő. Erzsébet azonban még a törvénytelen gyermekeket is szeretettel nevelte.

Hősies volt a nehézségek elviselésében: folyvást imádkozott és jót cselekedett. Férje hűtlenségét és iszákosságát türelemmel viselte. A jámborság és emberszeretet mintaképe lett: betegeket gondozott, szegényeket ruházott, táplálta őket, gyakran szegény lányokat kiházasított, csakhogy megvédje őket a zülléstől. Férjét közben csendben annyira megváltoztatta, hogy a király a néptől végül az „igazságos” jelzőt kapta.

Tehát a király „igazságos” volt, a felesége Erzsébet pedig „békeszerző”! Az ő imái és közvetítő működése hozta a legáldásosabb eredményeket. Közvetített Portugália, Kasztília, Aragónia között, békét szerzett Nápoly és Szicília között is. Okossága és személyes varázsa hatásosabb volt minden hadszíntéri taktikánál.

Férje halála után javait a szegényekre hagyta és ferences harmadrendi lett.

1336. július 4-én Estremosban hunyt el menyé és fia karjaiban. A coimbrai klarissza zárdában temették el. 1612-ben sírját felbontották és testét teljes épségben találták. 1625-ben avatta szentté VIII. Orbán pápa. Ünnepe július 14-én van.

Nos, kedves Testvérek, miután érzékeltettem, hogy a magyarországi Árpád-ház milyen pozitív hatással volt Portugáliára, lássuk, hogy Portugália – nevezetesen – Fatima, milyen kedvező hatással volt édes magyar hazánkra!

Mindszenty hercegprímás 1947-ben Magyarországon meghirdette a fatimai üzenet teljesítésére az Engesztelő Mozgalmat (többek közt, ennek nyomtatékként is akarta felépíteni a Budapest-Normafai Engesztelő Kápolnát a Szent Anna réten)! Ezen szándéka nemzetközi hírű is lett.

A második világháború végén, 1945-ben hazájából elmenekült több ezer magyar között volt a Csanádi Egyházmegyéből való Kardos Illés atya is, aki Spanyolországban talált otthonra.

Kardos atya az 1950-es évek elején elzarándokolt Fatimába, s erről az élményéről a következőket nyilatkozta:

„A jelenési kápolnában imádkozva világosodott meg előttem, hogy Magyarország feltámadásának és a világ megmentésének útja a fatimai üzenet teljesítése. Amikor láttam azt a szánalmas, primitív, a kegyhelyhez méltatlan kálváriát, felvillant bennem, hogy mi magyarok építsünk egy szépet, impozánsat, mely méltó lesz a szent helyhez.”

Kardos atya el is kezdte ennek megszervezését. Saját elnöklétével 1953-ban, Szent István ünnepén Barcelonában megalakult a Mindszenty bíborosról elnevezett Fatimai Magyar Kálvária bizottság és Keresztút Mozgalom.

Az alapítólevelet külföldi magyar emigráns papok írták alá, és felkértek minden igaz magyart, hogy *„áldozzon tiszta lélekkel, bármily csekély összeget is, hogy a nemzetünk megmentéséért felajánlandó fogadalmi oltár és kálvária a lélekben megújuló magyarság műve legyen. Nekünk kell megépítenünk a kálvária tizennégy stációját, és ugyanott fogadalmi oltárt is kell emelnünk a Boldogságos Szűznek, akinek közbenjárását, anyai oltalmát kérjük és reméljük”.*

A keresztút megépítést és a Mozgalmat 1956. július 10-én engedélyezte João leiria-fatimai megyéspüspök.

A monumentális keresztutat Marek László magyar mérnök a pásztorok útjára, a főbb jelenési helyek érintésével tervezte meg, melyet Lúcia nővér a püspök kérésére még 1946-ban azonosított.

A VII. és a VIII. állomás között van a Szűzanya 1917. évi augusztus 19-i jelenésének helye: Valinhos. Az itt álló jelenési kápolnát is magyarok építették.

Szobrának talpazatába a következő szöveget vésték: *„Hogy minél*

előbb diadalmaskodjon Szeplőtelen Szíved, e szoborban Neked szenteli magát Szent István Országa. – Fatima, 1956. június 23.”

Kondor Lajos atya elbeszélése szerint az alapkövébe el van helyezve a Szűzanyának való szentistváni felajánlás eredeti szövege!

A XI. stációtól 100 méterre található a Loca da Cabeco, a harmadik angyaljelenés helye.

Az állomások domborműveit 1960-61 között készítette Amélia Carvalheira, aki – megbízói tanácsára – Boldog Emmerich Katalin látomásait is felhasználta a passió egyes jeleneteinek ábrázolásánál.

A hatalmas területen megépült egyes részeket 1956. augusztusától folyamatosan szentelték fel, mígnem teljes elkészültét a Golgotával és a Szent István kápolnával 1964. május 12-én több száz, emigrációban élő magyar jelenlétében szentelte fel a leiriai püspök. Beszédéből a magyarok iránti elismerés hangja csendült ki. A *„magyarság példája lehet az emberiségnek hite megvallásában és hősi magatartásában. Hitvallás a ti ittléteket is, és az a nagy áldozat, amellyel a mai napon felszentelt keresztutat és templomot létrehoztátok. Imádkozom értetek magyar testvéreim és hazátokért, Mária Országáért*” – fogalmazott a püspök.

A kálvária létrejöttének legfőbb segítői közt Györfy Albert plébános mellett, Kondor Lajos verbita atyát kell megemlítenünk, aki felbecsülhetetlen szolgálatot tett a Keresztút megvalósulásáért, a fatimai üzenet terjesztéséért, valamint Ferenc és Jácinta boldoggá avatásának ügyéért, amiként fél évszázadon át a magyar zarándokokért is sokat tett.

Napjainkban évente hárommillió zarándok látogatja a Fatimai Magyar Engesztelő Keresztutat és a Szent István kápolnát.

A Magyar Keresztút portugál neve: „Calvario Hungaro”, a Fatimába látogató külföldiekből kérdést vált ki, hogy miért pont a magyarok létesíthettek keresztutat Fatimában, hiszen számtalan gazdag nép felajánlotta volna a megépítését!

Ám, alig lehet kétséges bárki számára is, hogy ennek eldöntésében a fatimai Szent Szűz, a Magyarok Nagyműve áldott keze volt.

Mi sem nagyobb bizonyossága ennek, minthogy a Kálvária Kápolna baloldali Rózsafüzér Királynéja mellékoltárán a Kisjézusos Magyarok Nagyműve fehérmárvány szobra áll, fején a Magyar Szent

Koronával, lábai előtt az ősi magyar címerpajzzsal. A Kisjézus pedig Édesanyjára nézve, kezével a címerre mutat! Ez a rendkívül szép szobor is kérdéseket vet fel más nemzetekben, hiszen miért a Magyar Korona van a Madonna fején? Nos el kell mondani, hogy a Hittani Kongregáció által meghatározott kánonjogi rendelkezések szerint, a Máriaképek és szobrok minden esetben csak szimbolikus koronával ábrázolhatók, kivéve a Magyarok Szent Koronáját! – Érti a kedves Olvasó? – A világ uralkodóházainak koronái közül, nemzeti koronaként, egyedül csak a szentistváni Magyar Szent Korona méltó az Istenanya fejére a Katolikus Anyaszentegyház kánonjoga szerint!

Sokáig csak 14 stáció létezett, de Asztalos József lajosmizsei plébánosban felmerült a kezdeményezés, hogy az ország felszabadulása emlékére Fatimában ténylegesen meg kellene valósítani a Kardos Illés és Kondor Lajos atyák által megálmodott 15. – *Feltámadás* – stációt. Kardos Illés atya ugyanis eredetileg úgy tervezte, hogy ez majd csak akkor épülhet fel, ha Magyarország felszabadult a kommunista uralom alól. Így, a jelenések 75. évfordulójára Isten segítségével el is készült, rajta a lajosmizsei hívekre utaló táblával: – *Hálából Magyarország feltámadásáért!* –

Mindezen történések csupán láncszemek egy ezeréves láncolatban, melynek folytatódnia kell!

A magyar szentek, boldogreményű Mindszenty primásunk, Kardos Illés és Kondor Lajos atyák és milliónyi magyar vértanú már az égben engesztel és könyörög édes magyar hazánkért, Isten irgalmát kérve!

Nekünk pedig – Mária küzdő népének – folytatnunk kell, és ki terjesztenünk az egész Kárpátmedencére a Nagyasszonyunk által kért Nagy Magyar Engesztelés megvalósítását!

Az elmúlt 100 esztendő folyamán kristálytisztán megmutatkozott, hogy a két világháború utáni békék nem Krisztus békéi voltak, hanem a világ fejedelmének csalárd szemfényvesztő fricskája a nemzet és Örökös Királynőnk felé. Ne bízzunk tehát földi hatalmasságokban, hanem csak Istenben – Égi Anyánk és a magyar szentek állandó közbenjárását kérve!

Ennek a magyar küldetésnek a megvalósítását segíti elő a fatimai

engesztelés buzgó megvalósítása, melyhez többlet erőt ad a Szeretláng kegyelmi hatása!

Kedves Testvérek! A következőkben röviden megpróbálom bemutatni Mindszenty József a „száműzött bíboros” 1972. október 12-i hatalmas ünnepi fogadtatását Fatimában és máig aktuális prófétai beszédét, Mária szentélyében.

A Leiriai Egyházmegye püspöke így üdvözölte hercegprímásunkat a fatimai szentély előtt:

»Nagy kitüntetés ez számunkra, s örömben rebeg hálát a szívünk, hogy ebben a pillanatban s ezen a szent helyen köszönhetjük eminenciás urunk, hitvallónk és vértanúnk tiszteletreméltó személyét, aki Krisztus szenvedésének sebeit viseli testén és lelkén.

Elkísértük valamennyien fájdalommal telt szívvel, az elmúlt évek folyamán, gyötrelmes és véres keresztútján s soha el nem felejtjük Isten szaváért vállalt élő hitvallását, meggyőződéséhez való hűségét saját magával való azonosságát, Krisztus, a Szentatya és az Anyaszentegyház iránti nagy szeretetét. „Megmosta ruháját a Bárány vérében” (Jel 14,7), s mint Jézus Krisztusnak, minden vértanúság forrásának és példaképének hűséges tanítványa, szerette mindvégig.

Az itt összegyűlt egyház pásztorai és hívői mély meghatottsággal mondanak köszönetet Magyarország és az egész KözépEurópa pásztorainak és híveinek a hűség hősiességéért. Ez mossa majd tisztára és engeszteli ki, annyi nyugatinak a bűnét; a hitvallásban és a keresztényi élethez való hűtlenségét.

Eminenciás úr fatimai zarándoklata számunkra és az egész világ számára profétai jellegű. Szívből kívánjuk és kérjük az Urat, ébreszse fel a mi híveink szívében is keleteurópai testvéreink öntudatos lángoló és hősiességét, különösen a vértanú Magyarorszáéért, amely ma is, mint régebben, igazi szenteket nevel, hogy ne maradjon terméketlen a kiontott vértanú vér!

Mi is őrizni akarjuk, érintetlenül és szeplőtelenül közös hitünket és mindhalálig ki akarunk benne tartani.

Bíboros úr! A Magyar Kálvária mintegy jelképe és örök márványemléke Magyarország fájdalmának, könnyének, vérének és primása hősiességének; itt marad köztünk mint jel, mely minket is hűségre és szeretetre kötelez!

Egyesülünk eminenciás úr imájával és kérjük az Urat, Szent Anyja

Szeplőtelen Szíve közbenjárásáért gyorsítsa meg Isten gyermekeinek szabadulását és a fatimai üzenetnek az óráját, hogy minél többen megismerjék és éljék a mai modern társadalmak ezen üdvösségi zálogát, s mihamarabb béke és egyetértés uralkodjon az emberek között.»

Válaszában Mindszenty bíboros utalt Portugália és Magyarország kapcsolatára, és hangsúlyozta, hogy a felfedezések alatt, amikor Portugália világhatalommá vált, Magyarország a keresztény nyugati tért vészelt a törökök ellen.

A gyertyás körmenet, az éjszakai szentségimádás még jobban előkészítette a zarándokokat a másnapi koncelebrációs nagymisére. A lisszaboni főpap Mindszenty bíborossal mutatta be a szentmisét, további 14 püspök és 70 különböző nemzetiségű pap koncelebrálásával.

Alább részleteket közlök vértanú bíborosunk magyar nyelven tartott szentbeszédéből:

„Olyan lelki megrendüléssel lépek Fatima földjére, mint amilyen megrendüléssel álltam 48 évvel ezelőtt Lourdes keresztútján a 10. állomás előtt, amely az Üdvözítőt, a fájdalmak férfiát ábrázolja, amint ruháitól megfosztják, epével, ecettel itatják.

Ezt a Lourdesi kálváriát az első világháború előtt a világ népei állították, és a 10. állomást éppen az én hazám, az én nemzetem állította akkor, amikor még ép és egész volt ugyan a Kárpátok koszorújában, de mintha csak előre érezte volna, hogy mihamarább rááll a keresztútra, s jön a nagy megfosztás, az epe és ecet keserű világa. Sajnos, a népek és országok eltűnéséről szóló fatimai jóvendülés az én hazámat is érintette.

A Szűz Anya 1917-ben az egyre borzalmasabbá váló első világháború alatt az egész emberiséget figyelmeztette itt Fatima földjén: az emberiség térjen vissza Istenhez, törvényeihez. A Szűzanya ígéretei szerint a nagy kereszteteket, sebeket, bajokat, az emberi nem mind elkerülheti, nevezetesen a keleti istentelenséget és embertelenséget is. Bejelentette az első világháború végét, de a második jöttét is. Megígérte Oroszország megtérését, ha megtörténik a Szeplőtelen Szívnek való felajánlás és jönnek az elsősombati szentáldozások. Ha nem, Oroszország más útra lép, ami a világromlással lesz azonos. Ezt a Szent Szűz az egész világnak meghirdette.

Ki méri fel a bekövetkezett iszonyatörvényeket? Két világháború, két ilyen világbéke talán százmillió halottal, csak keleten 20-25 millió szerencsétlen rab a kényszermunkatáborokban, a két göcből indított vallásüldözés emberek, templomok, iskolák, temetők és anyaméhek ellen, országok pusztulása és veszte.

Voltak hatalmas rétegek, amelyek megértették és követték az Irgalmasság Anyjának az üzenetét, a Szűz Anya által hozott fénysugarat, és szinte egész országok – mint Portugália is – a gyakorlati hitélet útjára léptek. De ez csak a kisebbség a három és fél milliárd emberből. A nemkeresztény tömegek ma talán messzebb vannak az Úr útjától, mint bármikor, hiszen a keresztények is – a közönyön át – inkább pogányosodnak. A misszionáriusok serege pedig megcsappan, nemcsak a nem keresztények közt, de az évszázados keresztény civilizált világban is. A bűnös és bűnbánó Ninive útját nem követik egyöntetűen se a keresztények, se a kereszténységtől távol élő hatalmas embertömegek.

A Szentírásból tudjuk, hogy Jónás próféta bejelenti a háromnapi járóföldre terjedő nagyváros, Ninive pusztulását és megmondja, hogy elpusztulnak mind: az előkelők és a kisebbek, a vérengzés, erőszakosság, bálványozás és erkölcstelenség miatt (Nahum 3,13). Ninive lakói hittek az Istenben, engesztelő bűjtöt kezdtek, szőrzsákot öltöttek. Így tett maga a király is, és még az állatokat is fölemelték a bűjtbe, hogy lelohadjon az Isten haragja, tüze, ami meg is történt (Jónás 3,110).

A pogány Ninive tehát bűnbánatában felemelte még az állatvilágot is. A 20. században az ember – nagyszabású, értékes technikai haladása mellett – erkölcsileg egyre inkább csúszik lefelé az emberi színvonalról. A 20. század embere törvényt hoz az anyaméhek ellen vívott gyilkos harcra.

Az a megtévedt, bűnös világ, melyben ezek a gondolatok és törekvések megszületnek, valóban rászolgál az Úr Jézus fenyegetésére, és a megtért niniveiek lesznek a világítéleten az ő bíráik (Mt 12,40; Lk 11,2932).

Portugálok, magyarok ápolják a népek szolidaritását szeretetben, megértésben, egymás segítésében, félretéve minden gyűlölködést, amit irányított propaganda szervez. Nekünk, Isten gyermekeinek arra kell törekednünk, hogy a Szűzanya fénysugara ragyogjon be

minden tisztos családot, mint ahogyan ez a fénysugár ott volt a három fatimai gyermeket nevelő családban is.

Nekünk, magyaroknak, Lourdes-ban az első világháború előtt csak egy állomásunk volt az ottani keresztúton. Ma itt Fatimában egész magyar kálváriánk van. Ez annak a jele, hogy keresztünk enyhülés helyett súlyosbodott; de Szűz Mária hazánk reménye!

Ti, portugálok, velünk együtt maradjatok Szűz Mária elsőszombatos, engesztelő népe! Tartsátok magatoktól távol a világ bűnös szellemét! Legyetek példa a világ minden népének! Szeressétek a Szűzanyát, az Anyaszentegyházat, a hazát – ezek is mind anyák. Szeressétek az édesanyákat, a családot és a halhatatlan gyermeki lelkeket!

Fac hoc et vives, Portugalia! Tedd ezt és élni fogsz (Lk 10,28) Portugália! Tedd ezt és élni fogsz, keresztény Magyarország, a világ eszeveszettsége idején, a fatimai látnokokkal együtt mindörökké. Amen.”

Mindszenty bíboros külön megköszönte Portugália imasegélyét és az 1956. november 18-i engesztelő nemzeti zarándoklatot Magyarországra szabadságharcáért.

Október 15-én reggel Hercegprímásunk zarándokkal végezte el a keresztúti ájtatosságot a Magyar Keresztúton, majd nyolc magyar pappal mutatta be a Szent István kápolnában a szentmisét.

Kedves Testvérek! Évszázadnyi áttekintésben a fatimai üzenet aktualitása nemhogy „lecsengőben” lenne, hanem egyre fájdalmasabb hangon szólítja lelkiismeretünket a kéréseinek maradéktalan teljesítésére, és az azonnali megtérésre!

Most szeretnék idézni Gobbi atya kék könyvéből. Az 1997. május 8-i bejegyzésben ezt olvashatjuk: „A fatimai üzenet most van beteljesedőben. (...) Mindenkit meghívtam, (...) és kértem a Szeplőtelen Szívemnek szóló följajnlást, mint biztos eszközt a szív és az élet megváltozásának elnyerésére, hogy az emberiséget végleg visszavezesse az Úrhoz. Kicsi gyermekeimből így tudtam kialakítani seregemet, amellyel véghez viszem legnagyobb győzelmemet. A fatimai üzenet az, ami az egész világon beteljesedik a cönákulumok elterjedésével, amit tőled kértem, hogy gyűljetek össze a velem és általam mondott imádságban.

Nagy örömmel fogadom (...) azt a hódolatot, melyek mindenütt megsokasodtak a papok és a hívek, a gyermekek, a fiatalok és főleg a

családok körében.

Ennek révén sok szegény bűnös számára nyerhetitek el a megtérést, különösen azok számára, akik legjobban rászorulnak az isteni irgalmasságra.

Ezzel a közbenjárás és a jóvátétel nagy erejét kínáljátok fel Égi Édesanyátoknak, aki rendkívüli módon már többször közbelépett, hogy a nagy tisztító megpróbáltatás fájdalmas idejét lerövidítse.

Ezzel a második pünkösöd ajándékát kéritek, ami immár közeledik, mert Szeplőtelen Szívem lett az új lelki cönákulum, amelyben megvalósul az Egyház és az egész emberiség számára ez az isteni csoda.

A fatimai üzenet valósul meg följajánlástok teljesítésében, amennyiben a pápát és a vele egyesült Egyházat szeretitek, imátokba foglaljátok és egységben maradtok velük.

A kis gyermekeknek, akiknek megjelentem, itt jövendöltem meg és mutattam meg látomásban a pápa szenvedéseit, a vele való szembeszögülést és véres megpróbáltatásait.

Az Egyházzal való egység által bizonyosak lehettek abban, hogy megmaradtok az igaz hitben az általam megjövendölt időkben, amikor sok fiam veszíti el a hitét a tévedések miatt, amelyeket tanítanak, és egyre inkább terjesztenek.

Az üzenet beteljesedésére nektek van szükségetek, veszélyben lévő és bántalmazott fiaim, hogy eljuthassatok az üdvösségre. Az üzenet beteljesedésére szüksége van a megsebzett és keresztrefeszített Egyháznak, hogy Égi Édesanyjához hasonlóan egészen szép, szeplő és ránc nélküli legyen, amikor véget ér fájdalmas és véres megpróbáltatása.

*Az üzenet beteljesedésére szüksége van az egész emberiségnek, hogy vissza tudjon térni Atyja karjába és megismerje az Istenével és Urával való teljes szeretet és életközösséget. E tervem immár megvalósulóban van Szeplőtelen Szívemnek a világban aratott diadala által. – a Gobbi idézet vége, de találtam egy másik remek forrást is, a szinte profetikus Kerekes Károly ciszter atya, 1991. február 13-án elhangzott beszédét, melyet a budai kapucinusok templomában mondott, A címe: **Mit ér a fatimai ájtatosságunk a mai világkatasztrófák közepette?** (részlet)*

„Hogy mit ér? Mindenekelőtt és mindenestre többet, mint a végtelenül elbizakodott nyugati világ és a féktelenül fatalista arab világ

minden ereje és hadi potenciálja együttvéve. (...)

A mai emberiségpusztító háborút sokan már úgy emlegetik, mint az európai és az arab népek, sőt még tovább menve, mint a kereszténység és a mohamedánság élethalál harcát. Most ne vitassuk, hogy ez túlzás-e vagy valóság. Hanem emlékezzünk arra, hogy a Portugáliában fekvő kis Fatima városka Mohamed leányának, Fatimának a nevét viseli. A keresztények millióinak meggyőződése szerint Krisztus Anyja, a Boldogságos Szűz Mária 74 (ma már 100) évvel ezelőtt itt szólott három gyermeklátónoknak egy elkövetkező nagy világkatasztrófa veszélyéről, ha meg nem térnek az emberek, első sorban a keresztények. Ha meg nem térnek annak a szentháromságos egy Istennek a szolgálatára, akit ki kell engesztelnünk a bűnt és az alamizsna gyakorlásával, hogy eljuthassunk hozzá, az Ő örök békességére és boldogságára.

Kiemelkedően történelmi, sőt kiemelkedően üdvösségtörténelmi időket élünk meg napjainkban, éppen ebben a nagy világégés veszélyben. Keresztények és mohamedánok millióinak, sőt százmillióinak szembenállásában. A vezetők csak a felületi buborékokat látják a közeledő özönvízen. (Ezek, mint mondtuk: a pénz, az érdek és a hatalom lidérces csillogásai.)” – idézet vége.

Kedves Testvérek, az előadásom elején említést tettem Portugáliai Szent Erzsébetről, aki a békeszerzéséről vált nevezetes szentté. Ugyanakkor a fatimai jelenés egyik legfőbb motívuma is a BÉKE szerzés, kibékülés Istennel, embertársainkkal, és háború vége! Már többször idéztem a kis Fatimai Jácintát, aki kicsiny gyermekfejével így fogalmazott: „A békét Égi Anyánktól kell kérni, mert Isten Órá bizta ezt. Bárcsak mindenkinek átadhatnám azt a lángot, mely a szívemben ég, mellyel Jézus és Mária Szívét annyira szeretem”!

Nos, ezzel a kör bezárult! Nézetem szerint a fatimai jelenéssel kapcsolatosan nem csak fizikai vonatkozásai vannak nemzetünknek (Keresztút, Kálváriakápolna), hanem – amiként Mindszenty primásunk említette – lelki kötődései is! Sőt, a Szűzanya fatimai kéréseit megvalósító kegyelmi többletet is mi kaptuk a Szűzanyától, a Szereteláng adományával!

A Szereteláng kegyelmi hatása az, mely hatékonyan segíti a fatimai

kérések megvalósulását, úgymint az engesztelést, az elsőszebato-
kat, a rózsafüzér rendszeres imádkozását és magunk felajánlását
Mária Szeplőtelen Szívének!

Imádkozzuk tehát, hogy mielőbb diadalmaskodjon a világon a Fa-
timai Szűzanya Szeplőtelen Szíve! Ez a mi magyar feladatunk!

Hűség az Egyházhoz, hűség a fatimai üzenethez, és a világ fényre
derül!

Kedves Testvérek!

Immáron a 12. részhez érkeztünk, s ez nemcsak nevezetes szám,
de 3 nappal ezelőtt volt május 13-a, a fatimai jelenés 100. évfordu-
lója.

A májusi jelenés eseménye sokat mondó és tanulságos, a később-
beikben azonban pontosan körvonalazódott az Ég emberiségmentő
cselekvési ütemterve. „*Imádkozzatok, imádkoztatok sokat! Jézus és
Mária Szentséges Szíve általatok akarják irgalmasságuk tervét
megvalósítani. Ajánljatok fel a Magasságbelinek állandóan imát és
áldozatot... Fogadjátok megadással a szenvedést, melyet az Úr fog
küldeni, és viseljétek türelmesen*” – halljuk a fatimai figyelmezte-
tést.

„*Imádkoztatok sokat, nagyon sokat, és hoztatok áldozatot a bűn-
sőkért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot
hozzon és imádkozzon értük*” – mondta a Szűzanya augusztus 19-
én a három pástorgyermeknek. Tulajdonképpen minden Mária-je-
lenésnek ez a lényege, isteni üzenete: imádság, engesztelés, megté-
rés, visszatérés az „atyai házba”.

A lelkipásztoroknak örülniük kellene, hogy sokmillió zarándokot
megragad valami, ami a hitéletüket elmélyíti, ennél fogva imádko-
zik, engesztel, megtér a búcsújáró helyeken, s így remélhetnének,
hogy Európa újra evangelizálása elindul, és Isten szándéka szerint
már folyamatban van. De nem így van!

Egyházunk sajnos kevésbé él még az elismert Mária-jelenések lel-
kesítő, mozgósító erejével is, amiként a lelkipásztorok is inkább
megosztottak az üzenetekkel kapcsolatban, holott csupán szervezni
és felügyelni kellene a nyáj buzgóságát!

Elmondható, hogy a Fatimai Üzenet az összes megelőző Mária-

jelenés elvárásait magába foglalja, és ha valami valóban életbevágóan fontos, az a Szűzanya fatimai kéréseinek a megvalósítása!

Az, hogy miként kell elvégezni az öt elsőszombati engesztelő szentáldozást, áldozataink felajánlását, azt, hogy hogyan imádkozzuk a rózsafüzért, nem kell magyaráznunk.

De azt, hogy hogyan engeszteljünk, nem árt összegeznünk, és még egyszer átvennünk Fatima ide vonatkozó eseményeit, melyek világos útmutatást adnak.

1916 tavaszán, a Mária-jelenéseket bevezető (előkészítő) első angyaljelenés alkalmával Portugália őrangyala imádságra tanítja és biztatja a gyermekeket. A második angyali jelenés 1916 nyarán váratlanul, játék közben érte a gyermekeket. Az angyal kissé megrója őket: „*Mit csináltok?*” – kérdezi tőlük. Mondanivalója végén az isteni küldött így szól: „*Imádkozzatok szakadatlanul, és vezekeljetek a sok bűnért, mellyel Istent megbántják, és kérjétek a bűnösök megtérését.*” Lúcia megkérdezi: „*Hogyan hozzunk áldozatot?* Az Angyal ezt válaszolja: „*Mindent alakítsatok áldozattá... Fogadjátok megadással a szenvedést, melyet az Úr fog küldeni, és viseljétek türelmesen.*”

A kis látnokok életét ettől kezdődően az imádság és a vezeklés töltötte ki. A gyermekek az imádság és áldozat révén rövid idő alatt komoly lelki előrehaladásról tettek tanúságot. Az 1916. októberi harmadik és egyben utolsó angyali jelenés alkalmával az angyal mindhárom gyermeket megáldoztatta. Az áldozás előtt az angyal arca borulva imádkozott. A Szentháromsághoz szóló imádságát így fejezte be: „*Jézus Szentséges Szíve és Mária Szeplőtelen Szíve által könyörgök hozzád a szegény bűnösök megtéréséért.*” Már az angyal buzdításai, imádságai is az engesztelésre utaltak.

Csodálatos a gyermekek lelki átalakulása és a felnőtteket is túlszárnyaló hősiessége. Arcra borulva ők is órákon át imádkozták az angyal imáját, s vezeklő életük napról napra közelebb vitte őket Istenhez.

A Szent Szűz már az első jelenés alkalmával lelkü(n)kre köti: „*Imádkozzatok mindennap a rózsafüzért.*” Nagyon feltűnő, hogy Mária mind a hat jelenése során kéri a rózsafüzér napi imádkozását. Már idéztem a negyedik jelenés (1917. aug. 19.) napján elhangzott

fontos kérést, miután a gyermekek a megelőző hónapban részesültek a kárhozat szörnyű látványában. A három gyermek szinte halálra vezekelte magát „a szegény bűnösök” megmentéséért. Még vezeklővet is hordtak, de ezt csak nappal teheték, mert éjszakai viselését a Szent Szűz megtiltotta nekik.

A „*hogyan engeszteljük*” kérdésre tehát a három fatimai gyermek életáldozata a legszebb példa.

Az égiek hallatlan pedagógiáról tanúskodó útmutatását összefoglalva, a következőket mondhatjuk:

- 1) A rózsafüzér napi imádkozása.
- 2) A keresztek türelmes elfogadása.
- 3) Áldozattá alakítani mindent, amire képesek vagyunk. (A megengedett jókról való lemondásnak gazdag lehetőségei vannak.)

A Szent Szűz a harmadik jelenés alkalmával figyelmeztetett: „*Gyakran, különösen, ha áldozatot hoztok, így imádkoztatok: Ó Jézusom! Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréséért s a Szűzanya Szeplőtelen Szívén esett sérelmek jóvátételéért.*”

Végül pedig – mint ismeretes – Mária kérte önmagunk, családjunk, közösségünk, nemzetünk felajánlását is az ő Szeplőtelen Szívének.

Kedves Testvérek! Bizonyára feltűnt, hogy még nem idéztem a Szeretetláng Lelki Naplóból. Most megteszem, hiszen már a Napló első oldalain erről van szó, és azért is, mert a Szeretetláng Lelkisége a fatimai engesztelést segíti elő, sőt egy helyen még a Fatima szó is olvasható benne! Idézem:

„*Kis idő múlva a Szent Szűz szólalt meg újra a lelkemben. Mintha sírást fojtott volna vissza, így szólt: „Imádd, engeszteld sokat megbántott Szent Fiamat!” (SZL I/12)*

„*Minden csütörtökön és pénteken kenyéren és vízen böjtölj, és ezt ajánld fel a tizenkét papi lélekért. Mind a két napon négy-négy óráig tölts el szent színiem előtt, és különösen engesztelj az Engem ért sok bántalomért. A pénteki napon tizenkét órától három óráig imádd szent Testemet és szent Véremet, mely kiontatott az egész világ bűneiért. A pénteki böjtöt úgy tartsd meg, hogy szent Testem keresztről való levétele idejéig – ez egy különös kegyelmekkel járó áldozatvállalás. Tedd meg ezt, leánykám /és úgy esdekelj felém!/ Vállald ezt magadra tizenkét héten át, azért a tizenkét papi lélekért, akik legalkalmassabbak lesznek terveim keresztülvitelére. A tizenkét papi lélek,*

akiket különös kegyelmeimmel akarok méltóvá tenni. (SZL I/2324)

Csütörtök. Az Oltáriszentség engesztelésére szenteld, és aznap négy órát tölts szent színem előtt. Különösen nagy áhítattal imádj és engesztelj az Engem ért sok megbántásért. A szigorú bűjtöt ajánld fel a tizenkét papi lélekért. Az éjszakai virrasztást is értük ajánld fel. Merülj el kínos haláltusám vérrel verejtékező szenvedéseibe. Sok lelki erőt fogsz ebből meríteni.

Péntek. Szíved egész szeretetével merülj el kinszenvedéseimben. A reggeli ébredésnél gondold át, hogy a borzalmas éjszakai kínok után mi várt Rám egész nap.

Munkád közben is szemléld végig az egész keresztutat, melyen nem volt megállás egy percre sem, a végletekig kimerülve hajtottak a Kálvária hegyére. Sok mindent szemlélhetsz, kis kármelitám. Én igazán a végletekig mentem értetek. Azért mondom, semmit sem vihetsz túlzásba Értem. 12 órától 3 óráig imádd szent Sebeimet.

A bűjtöt lehetőleg így tartsd meg szent Testem keresztről levétele idejéig. Ezen a napon is a virrasztó imádságot a tizenkét papi személyért ajánld fel. (SZL I/3536)

*Oly sok bűn van az országban. Segíts nekem, mentsük meg. Én fénycsóvát adok a kezedbe, ez Szívem Szeretelángja lesz. Az én Szívem Lángjához add a te szeretetedet is, és add tovább, kislányom! – **Édesanyám, miért nem teszel nagy csodákat, hogy higgyenek Neked úgy, mint Fatimában?** – Leánykám, minél nagyobb csodákat tennék, annál inkább nem hinnének nekem. Az első szombatot is azért kértem, és mégsem veszik figyelembe. Én jószágos, megértő Édesanyátok vagyok, és veletek összefogva megmentelek benneteket. Szent István nekem ajánlotta (országotokat), és én ígérettel biztositottam, hogy szívemen viselem az ő és a magyar szentek kérését. Egy új eszközt szeretnék kezetekbe adni. Nagyon kérlek, fogadjátok megértéssel, mert Szívem bánkódva néz le országomra. Leányom, vidd e lángot, melyet neked nyújtok először. Ez Szívem Szeretelángja. Gyűjtsd meg nála a tiédet, és add tovább! – És annyira zokogott, hogy alig értettem, mit is mond. Megkérdeztem tőle, mit is kell tennem. Én az egész ország nevében megígértem neki mindent, csak hogy fájdalmát enyhítsen. Mert a szívem úgy fáj, majd megszakadt. „Leányom, azt kérem tőled, hogy csütörtökön*

vagy pénteken különösen engeszteljétek Szent Fiamat. Az engesztelés módja a családokban történjen. Az egy órai idő, amit az engesztelésre fordítotok, legyen lelki olvasmánnyal kezdődő, áhítatos összeszedettséggel teljes ájtatosság, a szentolvasó vagy más módja az imádságnak. Az engesztelést ketten vagy hárman végezzétek. Ahol ketten vagy hárman összejöttök, ott az én Szent Fiam. Az ő kérésére ötszöri kereszttetéssel kezdjétek meg, mely közben ajánljátok magatokat Szent Fiam Sebei által az Örök Atyának. Az engesztelő ájtatosságot így is fejezzétek be.

Ezt az imát reggel és este is, és napközben is végezzétek, mert ez közelebb visz benneteket Szent Fiam által az Örök Atyához, és szívetek megtelik kegyelemmel. A kegyelemmel teljes lángot, melyet Szívemből adtam nektek, szívről-szívre járva gyűjtsátok meg az egész országban. Ez lesz a csoda, mely tüzet fog, és a Sátánt megvakítja. Ez az összetartó szeretet tüze, melyet Szent Fiam Sebeinek érdemei által kértek. ” (SZL I/3739)

Akiket kiválasztottam, legyenek Hozzám teljes bizalommal. Én, mint körültekintő édesanya, vezetem minden lépésüket. Ők csak tegyék alkalmassá lelküket, és nagy buzgósággal készüljenek az engesztelő munkára. Szomorúan látom, milyen szomorúságot és riadalmat kelt szívetekben az Én Szeretelángom. Szívetekben, lelketekben miért riadtok meg? Nem azért vagyok Én szerető Édesanyátok, hogy kétegyekben hagyjalak benneteket. Csak fogjátok össze minden erőtökkel, és készítsétek elő a lelkeket a szent Láng befogadására. A kegyhelyeken a zarándok lelkek alkalmasak lesznek.

Én, a kegyelmek Anyja, szüntelenül könyörgök Szent Fiamhoz, hogy még a legkisebb ragaszkodást is egyesítse az Ő érdemeivel. Ne féljétek a lángtól, mely észrevétlenül, szelíden fog kigyúlni, mint szelíd fény. Senki nem fog gyanút erre a szívekben végbement csodára, melyet Gyertyaszentelő napomon körmenet formájában adnak át az Én kedves fiaim, hogy az Én szeretetemnek lángja élő tüzet fogjon a szívekben, lelkekben. Úgy készítsenek elő mindent, hogy futótűzként terjedjen. És azok a lelkek, akiket kiszemeltem, mindent tegyék meg a nagy felkészülésre. ” (SZL I/5859)

Na, de nem folytatom tovább, hiszen akinek van füle a hallásra, az meghallja, és akinek van szeme az olvasásra, az kikeresheti a Szereteláng Naplóból! Inkább Antalóczi Lajos atya „Jelenések,

üzenetek és a jövő” c. könyvéből idézek:

Az engesztelés egyben önmegszentelődés is, ám ez sokkal eredményesebb, ha társakat keresünk ehhez a munkához. Röviden szólva: kis közösségekben nagyon eredményesen tudunk a Szent Szűz munkatársaiként az önmegszentelődésre és a lelkek megmentésére törekedni.

A társ, a közösség, ebben a munkában rendkívül fontos, de elsődlegesen lényeges a nyitott szív, a készséges akarat, az elszántság, a meghatározott program és a hozzáértő vezető. *(Lásd még a 80. old.!) Feltétlenül elgondolkodtató, hogy az engesztelő emberek természetfölötti indításnak engedve önként szerveződnek imaközösségekbe.*

Napról napra nyilvánvalóbbá válik: az engesztelés istenáldotta eszköz az új evangelizációban. A Mária-jelenések üzenete világossá teszi: ha nem vesszük komolyan egyénileg és intézményesen az engesztelést, ha az égiek által újra és újra felkínált lelkipásztori lehetőséget figyelmen kívül hagyjuk, sok lelket veszni hagyunk!

Ha a lelkipásztor az engesztelés megszervezésére törekszik – és ez lenne a nagyon kívánatos minden egyházközségben –, felhívhatja híveinek figyelmét egy nagyon fontos dologra: a hívő embernek nem lehet közömbös, hogy szerettei közül elkárhozik-e valaki, vagy sem.

Minden egyházközségben létezik egy kis mag, amelyik készséges, nyitott lelkű, és hajlik a hősies lelki életre; készségesen elindul az engesztelés útján, csak meg kell mutatni számára az utat, és a lelkesítésről sem szabad megfeledkezni.

Az engesztelésben részt vállalók törekszenek életük átformálására, hogy előbb-utóbb ők is elmondhassák Szent Pállal: *„Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem”* (Gal 2,20). A kitarítás, az egymás erősítése szempontjából azonban fontos hetente legalább egyszer közös imára is összejönni.

Hasznos ezt a napot engesztelő napnak kijelölni, amikor a böjt (kenyéren és vízen, vagy egyéb módon), a sok imádság mellett az engesztelők szerető találkozására is sor kerül. A közös ima programját változatosan lehet összeállítani, de szerepeljen benne mindig a rózsafüzér, az irgalmasság rózsafüzére, a szentírásolvasás, és ha lehet-

séges, a szentmise hallgatása és a szentáldozás. A résztvevőket biztassuk a rendszeres megjelenésre még akkor is, ha ez áldozatba kerül, hiszen erőfeszítés nélkül senki nem üdvözülhet (*Lk 16,16*). Praktikus megfontolásból az engesztelő nap lehet a csütörtök vagy péntek.

Az engesztelés színhelye lehet a templom, a plébánia, vagy akár magánlakás is, a helyi körülményektől és lehetőségektől függően. Természetesen, elsősorban a templomban ajánlatos engesztelésre összejönni, hiszen ez esetben az engesztelést az Oltáriszentség jelenlétében lehet végezni.

Rendkívül lényeges, hogy az engesztelő ember lassan-lassan megtanuljon állandóan kapcsolatban lenni Istennel, s az ő állandó jelenlétében élni az életét, hiszen benne élünk, mozgunk és vagyunk (*Ap-Csel 17,28*). A következetes munka és a kitaró ima eredményeként Krisztushoz hasonlóvá formálódik a lélek.

A már említett „szüntelen imádság” (*1Tessz 5,21*) felé vezető út annak gyakorlásával kezdődik, hogy az ember minden lehető ún. „darab idejét” (várakozás a sorban állásnál, séta közben, munkahelyre menet, autóvezetés közben stb.) együtt töltsse Istenével, tehát imádkozzon. Némi gyakorlat után ez egészen természetessé válhat életünkben. Amikor az imádságban előrehalad az ember, az Isten közvetlen örömforrás lesz számára, s úgy fog kötődni Teremtőjéhez, miként a gyermek atyjához. Az engesztelés kettős gyümölcse: az önmegszentelődés és a lelkek megmentése. Szent Pál írja: „*Értsd meg hát Isten jóságát és szigorúságát: szigorúságát a vétkesek iránt, irántad pedig Isten jóságát, föltéve, ha megmaradsz a jóban, különben téged is lenyesnek*” (*Róm 11,22*).

Aki komolyan részt akar vállalni az evangelizációban, ajánlja fel magát a Szűzanya Szeplőtelen Szívének, ajánlja életét és munkásságát az ő oltalmába, s kérje az ő segítségét.

Az engesztelésben részt vállalók természetesen egyházközségükben is példaadó életet élnek, és különös gondot fordítanak az apostolkodásra. Fontos, hogy időről időre lelkésszel is találkozzon a közösség még akkor is, ha a lelkipásztor az engesztelő órákon nem tud jelen lenni. Az engesztelés lelkületét állandóan frissen kell tartani, s a felmerülő kérdésekben eligazítást kell nyújtani.

Soha nem szabad látványos sikerre törekedni. Nem szabad görcsösen a normákhoz ragaszkodni. Első mindig a nyitott szív, a készséges akarat, a kitartó ima, az alázatosság, a mindenre kiterjedő szeretet. Böjtölni is kell persze, ennek módja is ismert, de akit egészségi okok akadályoznának, annak is számtalan egyéb lehetőség áll rendelkezésére. A létszám kérdését is az Istenre kell bízni. Ha szívünk nyitott, s akaratunk készséges, hasznosítani tud bennünket az Úr.

Ha érnek is bennünket kudarcok, mindig legyen erőnk mindent újra kezdeni. Erdey Ferenc atyát idézve: *„Ha azt érzem, hogy egész lelki életem odasodródik mindjobban Szűz Máriához, ha én is megélem, hogy szívemet mindjobban betölti az engesztelés szelleme és a vágy, hogy Mária Szívével mindig jobban egyesüljek, akkor ez nyilvánvaló jele annak, hogy a Szűzanya engem is magának választott! Nyissuk meg csak lelkünket egészen ennek a szent hivatásnak! Ne féljünk az áldozatoktól! Ne sajnáljuk magunkat egészen ennek a nagy célnak, az engesztelés művének szentelni!”*

Nos, kedves Testvérek, ma nagyon komolyra vettem az előadást. Enyhítő lelki futamként, miként az elmúlt alkalommal, ma is idézek Kerekes Károly ciszter atya 1991-ben elhangzott fatimai előadásából:

»A fatimai kis látnokok úgy vették az égi üzenetet, hogy sokat kell imádkozni, áldozatainkat felajánlani és böjtölni, hogy megmeneküljön az emberiség a fenyegető pusztulástól.

Mindenekelőtt tehát imádkozni. Az imádságok közül is kiemelkedően a szentolvasót ajánlotta a jelenés. Azt az imádságot, amelyet már a Lourdes-i üzenetben is kiemelkedő mennyei buzdításként vetünk több mint egy fél századdal előbb. Ez a csodálatos imádságfűzér magában foglalja hitünk legalapvetőbb igazságait.

És ha ezek megvallását Jézus Anyjának engesztelő imádságával egyesülve végezzük, lehetetlen, hogy meghallgatásra ne találjon a minket végtelenül szerető, irgalmas Isten előtt. Hiszen Szűz Mária a mi Krisztusba öltözésünk folytán a mi Anyánk is.

Itt hadd emlékeztessem a testvéreket egy középkori legendára, bizonyára ismerik.

Nagy veszélybe kerülén egy fiatalember a Boldogságos Szűz képe elé járult, és ismételte az Üdvözlégy, Tenger Csillaga (Ave Maris

Stella) himnusz egy sorát:

„Mutasd meg, hogy Anyám vagy, mutasd meg, hogy Anyám vagy!”

Egyszer csak hallja a Máriaszobor ajkáról:

„Mutasd

meg, hogy fiam vagy, mutasd meg, hogy fiam vagy!”

Ez a legenda arra figyelmeztessen minket, hogy minden erőnkkel mutassuk meg mindenekelőtt buzgó imádságunkkal, különösképpen a szentolvasó imádkozásával, hogy valóban Mária fiai, Mária leányai vagyunk. Akkor lehetetlen, hogy meg ne hallgasson minket az Úr! Természetesen az imádságon kívül nagyon komolyan kell vennünk a bűnt és az alamizsnálkodást is. A mai keresztények jórésze, sajnos, már leszokott a komoly bűntőléről. Igaz, a pénteki bűnt, mint hústól való megtartóztatást át lehet váltanunk imádságra és jó cselekedetekre.

De ne felejtjük, a bűnt nem egyedül a hústól való megtartóztatást jelenti. A bűnt a gyomrunkon való uralmat, az evésben való komoly önfegyelmet jelenti.

Bűntőlünk lehet és kell az édességekben, az élvezeti cikkek (kávé, tea, gyümölcs, dohány, szeszesital stb.) használatában is. Ugyanúgy nem szabad megfélekezni az (...) irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek gyakorlásáról. Jézus szavai szerint ez dönti majd el, hogy az utolsó ítéleten az ő jobbára kerülünk-e az örök boldogságra, vagy baljára, az örök gyötrelmekre a kárhozatba.

Végeredményben erről van szó!

Áldottak és boldogok, akik ezt megértik, szívükbe fogadják, és meg is tartják!» – idézet vége!

Kedves Testvérek!

Az egyetlen és üdvösséghez szükséges kinyilatkoztatás Jézus Krisztus Evangéliuma és az Anyaszentegyház hivatalos tanítása! Igenám, de az emberi szórakozottság, feledékenység és gyarlóság folytán idővel az isteni kinyilatkoztatás egy-két pontja elhomályosodik a köztudatban, és akkor még nem beszéltem az úgynevezett „modern” közgondolkodás és a protestantizmus fertőzéseiről.

Isten azonban gondoskodik arról, hogy újra és újra emlékezetünkbe hozza azokat a hitigazságokat, amelyek az üdvösségünk lehetséges útjai, annak ellenére, hogy némelyiket a kor mentalitása elavultnak tart, megvet – és ne csodálkozzunk ezen – ha egyes hitigazságot

vagy isteni parancsot maga az ördög ostromol és ki akar irtani.

Néha az Üdvözítő személyesen nyilatkoztat ki valamit, ami tulajdonképpen az Evangélium egy-egy pontjának ismétlése. Jó példa erre Jézus Szentséges Szívének kinyilatkoztatása Alacoque Szent Margit révén, amiként az Isteni Irgalmasság üzenete is Szent Fausztina által. Aztán a leggyakoribb, hogy Szent Anyját – a Boldogságos Szüzet – küldi a figyelmeztetésünkre. De az meg kifejezetten ritkaság az Egyház történelmében, hogy angyal jelenik meg az emberek figyelmeztetésére, vagy épp Fatima esetében azért, hogy előkészítse a Szent Szűz érkezését.

Így kapott a Fatimai esemény is különös felhangot azáltal, hogy az események közvetítőit, a kis pástorokat egy angyal helyezte természetfeletti légkörbe, mintegy előkészítve őket az Istenanyával komoly, az emberiség jövőjét érintő találkozásra.

Már az angyaljelenésből és tanításából is le lehetett vezetni a későbbi üzenet lényegét. A súlyosan megsértett Isten hangsúlyozza a bűnbánat és vezeklés szükségességét – mindezt a mi érdekünkben – mivel a bűnök szembeállították az emberiséget az isteni Törvénnyel, mely a biztos pusztulásba viheti a világot. Ezt azonban már a fatimai jelenés idejében sem értették meg teljesen, és csupán a proféciaik egymás utáni pontos beteljesedése nyomatékozta, hogy bizony a fatimai üzenet halálosan komoly dolog!

Furcsának tűnik, de a nagy ateista Nietzschét kell idéznem – más célzatú – de lényegileg igaz következtetésében, miszerint: *«Idő kell a fény sugarának és a villámnak, a csillagok fényének és a tetteknek is, hogy lássák és hallják őket.»*

Tehát sajnos idő kellett, hogy az emberiség megértse a Mária-jelenések célját, üzeneteinek és kéréseinek komolyan vételét. Mert íme, száz évre kell visszatekintenünk, hogy világosan megértsük az üzenet ijesztő valóságát, a mélységét és a jelentőségét. És ez a „lassú felfogás” bizony a magát oly logikusnak vélő emberiségnek róható fel!

Egy angol történész szerint a 20. század, melyet „rövid századnak” nevez, 1914-ben az első világháborúval kezdődött, és 1989-ben a berlini fal leomlásával ért véget. Nos **a fatimai üzenet épp ezt az időszakot fogja át!** Különösen a 20. századi történelem két nagy konfliktusa az, mely minden összefüggésével és borzalmával,

mintha a prizmája lenne mindannak a rossznak, ami ezt a századot jellemezi, és amely után nem következett be az egyetemes megtérés! A 21. században már csak rosszabb következhet a világ bűneinek következményeként.

Ebben a prizmában a bűn főbb tulajdonságait és hatásait figyelhetjük meg számos szemszögből és több lépcsőben. Elsőként említhetjük a megelőző századok új eszméinek és fogalmainak a „gyümölcsseit”, amelyekkel a hit pusztításának és az emberi élet elértéktelenedésének állomását is jelölhetjük.

A Mária-korszak kezdetétől, 1830-tól, tucatszámra születtek vagy erősödtek meg olyan fogalmak, amelyekkel a hit pusztításának állomásait is jelölhetjük. Így pl. a racionalizmus, a felvilágosodás, a modernizmus, a szekularizáció, az ateizmus és a liberalizmus. Az eszmék aztán az élet minden területén kifejtették a hatásukat.

A magánéletben, a közösségben, a képernyőn, a rockszínpadon, a politikában éppen úgy, mint az egyetemi katedrán, sőt az egyháziakat sem kerülték el. A megfelelő ismeretek és a megkülönböztetés hiánya azt is eredményezi, hogy az emberek jó szándékkal támogatnak káros eszméket. Keresztes Szent János szerint **„az ördögnek sokféle fufangja között, melyekkel igyekszik befogni a lelki embereket, a legközségesebb, hogy nem rosszat, hanem valami jót, vagy legalább jónak látszót ajánl nekik.”**

Ebből fakadóan, súlyos nehézség az értékrend átrendeződése a pénz és a szórakozás javára. Ez régi probléma. Veszélyükre már Jézus is figyelmeztet, a gazdag ifjú estén keresztül! (Mt 19,22-23).

És hol tartunk? A pénzközpontú életvitel és a médiák a test kívánóságának túlzott kiszolgálását propagálják, s ez lényegesen kiszélesítette az áldozatok körét.

Különös nehézséget jelent az evangelizációs munkában az is, hogy a sátáni gondolat sokszor tetszetős eszmék köpenyében jelenik meg, és emberi jogok címén, a felvilágosult ember nevében és érdekében kerül terjesztésre. (Ez is álcázás!)

Ezzel párhuzamosan generációk nőnek fel, akik nem, vagy alig ismerik a kinyilatkoztatást, s egyre-másra veszítik el hitüket, keresztényi és nemzeti identitásukat. Kellő ismeretek hiányában megfedkednek arról, hogy az Isten egyedül a Názáreti Jézust igazolta (ApCsel 2,22), és csak Jézus által remélhető az üdvösség (vö. Jn

14,6), hisz' „nincs üdvösség senki másban” (ApCsel 4,12).

Többen azt is feledik, hogy Jézus az egyetlen „közvetítő Isten és ember között” (1 Tim 2,5), mert Ő „az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6), és tanítói megbízatást és hatalmat adott az apostoloknak: „Aki titeket hallgat, engem hallgat” (Lk 10,16).

„A hit szent örökségét, a hitletéteményt (depositum fidei)”, az apostolok **az Egyház egészére bízták**, és az Egyház az Istenről szóló hiteles tanítás egyetlen birtokosa, „megbízott továbbadója és értelmezője” (KEK 85-87). Sokan megfélemednek ezen igazságokról, és gyarapszik azok száma, akik önjelölt tanítókra, ember alapította vallások hirdetőire hallgatnak, mások pedig mágikus, ezoterikus, démonikus eszközöket használnak boldogulásukhoz.

Az emberek tehát szélesedő körben fordulnak el az igazság meghallgatásától és mesékre hajlanak (vö. 2Tim 4,4).

A logikus következmény pedig: egyre nagyobb teret kap a sátáni tevékenység, s beérnek a bűn következményei, s lassan társadalmi, illetve világméretet öltenek – mint tapasztalhatjuk! A dolgok és események, nem véletlenül következnek be!

A negatív folyamat az utóbbi csaknem kétszáz évben felgyorsult a globalizáció fejlődése révén.

Sajnos, beszélhetünk az új evangelizációról, meg a szeretet civilizációjáról, meg akár a százéves fatimai eseményekről is, ha egyszerűen süket fülekre talál.

Nagyon úgy néz ki, hogy az Egyház a hagyományos lelkipásztori módszerekkel nem képes megállítani a veszélyes hanyatlást, mert az emberek elvakultak, a lelkek eltompultak! Erre kínáltak és kínálnak evangelizációs módszertant a Mária-jelenések, és legfőképp Fatima. Az emberiségnek lelkületi változáson kell átesnie, és bármily furcsán hangzik, a Szeretetlángban ígért „kegyelmi hatás” az, melynek ebben segítenie kellene, de az egyháziak és a hívek többsége csak besorolja a Mária-tisztelet egyik szép megnyilvánulása vagy módozata közé. Pedig többről van szó, és ugyan bizony száz évnek kell eltelnie, hogy rájövünk, milyen nagy lehetőséget mulasztott el az emberiség?!

Pedig a gonosz is hasonló nagyságrendben gondolkodik! Az előzőkben említett sátáni taktika, hogy nem valami látványosan rosszat ajánl az embernek, hanem szabadságot, egyenlőséget és mindenhez

való jogot!

A felvilágosodás általunk már jól ismert eszméi nyíltan hirdetik, hogy céljuk az ember, ember általi megváltása, mely persze az Isten totális tagadásával jár. Ezen eszmeiségeken alapul a marxizmus, mely azt verte a fejekbe, hogy Istennek meg kell halnia, hogy az ember éljen. Csakhogy ez az eszmeiség küldött halálba százmilliónyi embert is!

A szovjetunióbeli kommunisták áldozatainak száma a hivatalos, de alábecsült adat szerint: 61.911.000 fő, jöllehet az utolsó, 1910-es népszámláláshoz képest, a népszaporulatban több, mint 160 millió ember hiányzik! A Népi Kína marxistái 73.237.000 embert végeztek ki, és a gyermekáldás tiltásával és a kötelezően elvégzett abortuszokkal bizonyára messze túlszárnyalják a lenini-sztálini „szocialista humanizmust”! Sorolhatnám tovább, de túl borzalmas. És ez a démoni-marxi tévtanok fertőzése maradt örökségként a 20. századra, melyet az Istenanya a fatimai kéréseinek megvalósításával szeretett volna megfékezni, de az oda nem figyelésünk miatt a tévtanokat világméretben elterjeszthette az 1917-es bolsevizmus!

Szent II. János Pál pápa egy beszédében erről a világméretű elfertőződésről beszélt. Idézem: *„A felvilágosodás nevében az európai filozófia elfordult Istentől: úgy építette fel a gondolatmenetét, mintha Isten nem létezne, ezáltal a jó és rossz közötti különbségtétel alapvető viszonyítási pontjától szakadt el. Ha az ember nem számol Istennel, nem marad saját magán kívül álló erkölcsi mérőpontja, így maga dönti el, mi a jó és a rossz! Ennek veszélyeit épp a 20. századi totalitárius ideológiák mutatták meg! Ha az ember Isten nélkül dönthet, akkor úgy is határozhat, hogy az emberek egy bizonyos csoportját meg lehet semmisíteni, miként azt a kommunizmus és a náciizmus meg is tette. Sőt, ma is folytatódik a megfogant, de még meg nem született emberi lények kiirtása, ráadásul erről választott parlamentek döntenek – melyek paradox módon –, éppen az emberi haladás nevében teszik ezt!”* – idézet vége!

1517, 1717, 1789 és 1917 – a krisztusi Egyház leépítésének nevezetes évszámai.

Ezekhez köthetően alakulhattak ki azok a totalitáriánus politikai rendszerek, mint a sztálinizmus és a náciizmus helyi változatai, amelyek sorra megvalósították az addig elképzelhetetlen gaztetteket,

amiként újabban a muszlim áradat elősegítése is ezt az igyekezetet látszik totálisan beteljesíteni!

A totalitárius uralom elengedhetetlen eszköze pedig a szisztematikus hazugság. Ez az eszköz arra, hogy áligazságot barkácsoljanak és egészen hamis történelmet írjanak, vagy újrírjanak. Vlagyimir Iljics Lenin „bölcse” mondta, **„hogya a hazugságot sokat ismételtetjük, igazsággá válik”!** És lám, máig is ez a recept!

Ezt a receptet fűszerezte tovább a nyugalom a pénz, a divat és a fogyasztás imádatának propagálásával, és a szemérmesség nevéssé válásával, valamint a nemi identitás megzavarásával. A család bomlasztásával, az egészség és környezet rombolásával. A nemzet tudat teljes kioltásával.

És mindezt az istentelen, az erkölcstelenséget untalan magasztosító, jólfizetett médiasereg nyílt vagy alattomos közreműködésével.

De hogyan is fogalmazott a Fatimai Szűzanya 1917. július 13-án, melyet 1929. június 13-án megismételt?

„Hogy mindezt megakadályozzam, jönni fogok és kérni fogom Oroszország felajánlását Szep-lőtelen Szívemnek és az elsőszombati engesztelő szentáldozást.”

Remélem, nem kérdés, hogy a Szűzanya valójában mit akart és mit akar máig is megakadályozni?

Nos, nyilvánvalóan azt, amit a fent említett pokoli igyekezetek akartak és akarnak mindmáig megvalósítani, vagyis a krisztusi hit kiirtását és a lelkek kárhozatba döntését! Ne feledjük, hogy 1917. július 13-án kis látnokainak a kárhozat helyét, a poklot mutatta meg az Istenanya, ahová csak úgy hullanak a lelkek!

Ennek megakadályozására kérte Oroszország felajánlását Szep-lőtelen Szívének! Hogy mi köze Oroszországnak a pokolhoz? Mi más, mint az 1917-ben ott elkezdett kommunista-ateista világnézet világméretben való terjesztése!

De hallgassuk meg a fatimai üzenet idevonatkozó részletét:
„...kérni fogom Oroszország felajánlását Szep-lőtelen Szívemnek és az elsőszombati engesztelő szentáldozásokat. (...) Ha nem, az egész világon elterjeszti tévtanait, háborúkat és üldözéseket provokál: a jókat megölik, a Szentatya sokat fog szenvedni és több nemzet megsemmisül.”

És megvalósítottuk a Fatimai üzenet kéréseit? **NEM!** Pedig a próféciák sorra megvalósultak! Ennek eredményeként aztán elvadult, ideologizált törekvés lett az emberek „nagyüzemi” megsemmisítése, melyben a *„nemzetközi és a nemzetiszocializmus jól működő technológiát dolgozott ki, és mindkettőnek a Katolikus Anyaszentegyház volt a leginkább útjában! Olyannyira, hogy a 20. században több keresztényt gyilkoltak le a hitéért, mint a megelőző 19 évszázad alatt összesen! Sajnos, hasonló nagyságrendű a nem keresztény emberáldozatok száma is, akik szintén a felvilágosodás és szocialista humanizmus „oltárán” lettek feláldozva, egy „szebb jövő” érdekében!* Vagyis, a múltat el akarták törölni, a jövőről hazudtak, a jelenükben meg képtelenek voltak valami maradandó jót alkotni!

Kedves testvérek! Egyetlen biztos pont van számunkra, az Üdvözítő Krisztus alapította Egyház, mely az ÉLETET és az örök életet hirdeti!

Tudnunk kell, hogy egyedül az egyházi hierarchia által biztosított szentségi élet, és bizony az Istenanya fatimai kéréseinek megvalósítása képes megfékezni a sátáni törekvéseket, melynek nyilvánvaló célja, a **halál kultúrájának megvalósítása** – és ennek folyománnyaként, pokolra küldeni minél több lelket, mert a sátán célja, hogy népet gyűjtsön maga köré a kárhozatba!

Miről beszélt a Fatimai Szűzanya? – **„Sok lélek a pokolba kerül, mert nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük!”**

Nincs, aki imádkozzon és áldozatot hozzon? – kérdezhetjük magunktól.

Kétségkívül, egyre kevesebb-kevesebb, mert nem hallgatják meg a Szűzanya szüntelen imára és engesztelésre való kérését, holott a szomorú Istenanya 1917. július 13-án maga megmondta: **„De teljesíteni fogják, ám akkor már késő lesz!”**

Ijesztő, tehát meg fogjuk végül tenni, de addigra már késő lesz! Ha ez valóban így valósul csak meg, akkor valahogy úgy lesz, mint a zuhanó repülőgépen, melyen már nincs ateista!

Egy teológiai olvasatban az idők jeleit, a totális háborúkat a rossz elmélyüléseként, a bűn elterjedésének valódi jelképeiként értelmezhetjük, amelyet először a hatalmas méreteiről, és világméretű szinten megnyilvánuló borzalmairól veszünk észre. És bizony az idő távlatából ma már tisztán látható a közgondolkodás és az erkölcsi

normák átalakítására való törekvés, mely a társadalmak teljes elkorcsosulását eredményezheti, ennek minden lélekpusztító következményeivel együtt! Nos Testvérek, ennek egyetlen akadálya a Katolikus Anyaszentegyház, melyet ennél fogva megpróbálnak most már belülről is bomlasztani!

Szent II. János Pál pápa szavaival összefoglalva: «Ez az üzenet (mármint a fatimai) különösen is szól a XX. század emberéhez, hiszen ezt a kort megjelölte a háború, a gyűlölet, az alapvető emberi jogok áthágása, az emberek és a népek hatalmas szenvedései és végül az Isten elleni harc, egészen a létezésének tagadásáig.» – idézet vége.

A fatimai üzenet világossággal és keserőséggel tekint erre a lázongó és drámai történelmi sorsfordulatra. A Szentírás után talán **EZ** a legerősebb és a legmélyebb benyomást tevő leleplezése a bűnnek, s bizony komoly lelkiismeretvizsgálatra hívja az Egyházat és a világot.

Csak, aki tiszteletben tartja az emberi méltóságot Isten előtt, aki hisz az örök életben, az értheti meg, hogy milyen nagyságrendű a bűn tragédiája, és a fatimai kérések teljesületlensége. Hiszen *maga az ember kerül veszélybe, ha Istent kiiktatja a lelkiismeretből, mert nem csupán egy hitvesztésről van szó, hanem az emberi méltóság elvesztéséről is.* És ezt sokan nem veszik észre!

A fatimai jelenések súlyos történelmi eseményekkel estek egybe (a háború, a bolsevizmus megjelenése, s később a náciizmus új pogánysága), így azokat értelmezhetjük akár sorsdöntő figyelmeztetésként, és bizony a várható események előpéldájaként.

Sajnos a klasszikus teológia felépítői metafizikai értelemben túlságosan eltávolították az istenfogalmat az emberektől; s a hívők már-már olyan Istenre gondolnak, aki nem sokban különbözik a pogányok sorsfogalmától, vagyis nem hall, és nem szól bele az emberi történelem folyásába. Ez a gondolkodásmód pedig nagyban akadályozza az Istennel való bensőséges kapcsolatot, az imát és az engesztelést!

És itt – **és ebben van!** – az általános vallási elsekélyesedés és a lelkekben elhalványuló Megváltó Krisztusarc magyarázata!

A Mária-jelenések, így a fatimai üzenet is tulajdonképpen sürgető

buzdítás arra, hogy a keresztény életet a világ közepébe helyezzük vissza, a Szeretet Istenének az imádását, kiválóságának és elsőségének felismerését, csatlakozzunk az ő megváltó akaratahoz, gyűjtjük fel az istenszeretet vágyát és bátorítsunk mindenkit a megbocsátó szeretet gyakorlására.

Márpedig sajátos módon, akiknek leginkább szólna ez az ébresztő buzdítás, azok nem járnak templomba, és én is úgy vagyok, mint az egyszerű plébános, aki korholta maroknyi hallgatóságát, azokat, akik legalább ott voltak a Szentmisén!

Valami megoldásnak kell lennie, hogy felrázzuk embertestvéreinket, hogy felmelegítsük az Isten iránt olyannyira kihűlt szíveket! És hova jutottam megint? Minthogy hivatkozom a Szűzanya Szíve Szeretelángjára, mely maga Jézus Krisztus, akire – Grignon Szent Lajos mondja, hogy valami „**más módon**” (TMT 50/2) fogja megérinteni a lelkeket! Ó, jaj, talán már csak a „más módon”-ban bízhatunk? Igen, hogyha a Szereteláng üzenete és lelki taktikája ez a „más módon”, akkor nyugodtan követhetjük!

Hiszen NEM MÁST ajánl, mint a RENDES szentségi életet: a Szentmisét, az imádságot, az áldozathozatalt, tehát a fatimai engesztelést!

Testvéreim, az Úrban! Modern világunkban a Krisztus által megváltott ember hitét az erőtlenség, a közömbösség vagy egyenesen a tagadás jellemzi. És mi ennek a magyarázata? Az, hogy még a hívő emberek is egyre inkább nélkülözik a keresztény környezetet. Vagy ahogy a plébános atya mondta a múltkor: „az egyházas környezetet”! Nem csoda, ha az emberek, a lelkek elhidegülnek egymástól, hiszen kevés, egymást erősítő tanúságot látnak, és így sajnos egyre kevesebben imádkoznak e veszendő lelkekért! Holott a Fatimai Szűzanya ezt kérte: „**Imádkoztatok sokat, nagyon sokat, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük!**”

Ez Fatima egyik kérése, melyet az egyébként jószándékú, Istennel és Egyházzal még kapcsolatot tartó emberek sem tudatosítanak kellően magukban! Miért? Azért, mert sok esetben átveszik a környező világ mentalitását, erejük megfogyatkozik, s nem képesek a deszakralizálódott környezetben apostolként, dinamikusan tanúságot tenni az Evangéliumról. Pedig mennyire tanulságos egy szent mondása:

”Ha a világban kell is élned, de ne a világnak élj!” Erről van ugyanis szó!

Nekünk, kedves Testvérek, nem csak a hitünket kell gyakorolnunk, hanem úgy is kell kinéznünk, mint akik Krisztushoz tartoznak! Tanúságot kell tennünk a pusztá viselkedésünkkel, még szótlanul is, hát még ha beszélünk. A Szűzanya ekként tanította Erzsébet asszonyt: *„A beszéd Isten adománya! Szólnotok kell tehát az embereknek, mert majd Isten előtt épp azok fognak a legjobban vádolni benneteket, akiknek nem szóltatok, jóllehet megtehettétek volna!”* Ez nincs benne a Lelki Naplóban, de nagyon hihető!

Egy kényelmes, „ima és áldozatmentes” élet után aligha sétálhatunk be Isten Országába, mert meg vagyunk ugyan váltva, de a belépőt lazán elveszítettük! Hogyan? Úgy, hogy tudva és akarva nem fordítottunk szüntelen figyelmet keresztségi fogadalmunk megtartására, márpedig erőfeszítés nélkül senki nem üdvözülhet (*Lk 16,16*).

Nos, kedves Testvéreim! A világ helyzete aggodalomra ad okot, de mi Isten gyermekei nem eshetünk kétségbe, mert van nekünk Anyánk az Égben, aki ezt mondja a Szereteláng Naplóban: *„A sátán megvakítására törekedjete, törekednetek kell, melyet az egész világ összefogó erejével fogunk megvalósítani. Ne hátráltassátok, mert egyszer felelni kell a reátok bízott tengernyi lélekért. Azt akarom, hogy egyetlen egy se kárhozzon el. Mert a sátán oly mértékben lesz világtalanná, amilyen mértékben ti munkálkodtok ellene. (SZL III/130)*

Tudom-tudom kedves Testvérek, hogy túl hangzatosnak hallatszik az „egész világ összefogó ereje” kifejezés, hiszen hogyan is szólíthatnánk meg 8 milliárd embert? Hát úgy, hogy nem 8 milliárdról van szó, hanem ennek többszöröséről, hiszen az „egész emberiség” alatt a Szűzanya a Küzdő, Szenvedő és Megdicsőült Egyházat érti! Így pedig már mindjárt másképp hangzik a felszólítás!

Mi, akik a Küzdő Egyházban élünk, imáinkkal és áldozatainkkal – különösen a Szereteláng fohász ígéretével – kiszabadítjuk a Szenvedő Egyházban, a tisztítóüzben szenvedő lelkeket, akik a Megdicsőült Egyházból visszasegíthetnek bennünket. Csak az ujjunkat kell mozgatnunk a rózsafüzéren, és kapuban a megvalósulás! Hát ilyen egyszerű, és mégis természetfelettségében rendkívüli adományról van szó a Szereteláng esetében, melyre csak biztatás a

Szűzanya fatimai ígérete, miszerint Szeplőtelen Szíve végül győzni fog!

A Szereteláng adománya talán épp a fatimai kérések maradéktalan megvalósítására való egyetemes ajándék: „*Aki tudomást szerez Szeplőtelen Szívem Szeretelángjáról, az vegye személyes meghívásnak.*”

Meghívás? – Mire? – **A lelkek mentésére**, hiszen a Szűzanya mondja: ***mert sok lélek a pokolba kerül!*** A Szereteláng Naplóban maga Úr is választ ad: ***Áldozat, imádság. Ez a ti eszközötök! Cél a megváltó munka érvényre juttatása! Vegyetek részt mindannyian megváltó munkámban!*** – és mitől lettünk megváltva Üdvözítő Krisztusunk végtelen áldozatával? – **AZ ÖRÖK ÉS KILÁTÁS-TALAN KÁRHOZATTÓL!**

Don Gobbinak már 1979-ben ezt ígérte a Szűzanya: „*A sötétség sűrűsödik, de a Szívemből kiáradó fény sugara is erősödik majd, hogy jelezze számotokra az utat.*”

A szívünkbe való befogadása tehát küldetéssel jár: „*szívről-szívre át kell adni!*” (vö. SZL I/39; III/140). Ez pedig missziós feladat, valószínű részvétel az üdvösség művének kiterjesztésében (vö. SZL I/63).

A világias emberek szemében ezek az eszközök látszólag haszontalanok: még hogy bensőséges Mária-tisztelet, tüzeslelkűség, kitartó imádság a békéért, imádás, engesztelés, odaadás, megtérés!? Pedig, kedves Testvéreim, ezek mind-mind tökéletes összhangban vannak a Szentírás útmutatásával, hiszen **Jerikó falai az ima trombitaszavára omlottak le!**

Na, ehhez a krisztusi megváltásban való hites készséghez adja többletet **KEGYELMI HATÁSÁT** a Szereteláng lelkisége!

Mária Szeplőtelen Szívének tisztelete bevezet bennünket Urunk és Istenünk, Jézus Krisztus emberségébe és jóságába, egyszerű hitre, de aktív hitre hív meg bennünket, hiszen „*boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott.*” (Lk 1,45)

Így tekintve a Szűzanya minden hiteles üzenete – a Csodásérem, Fatima és a Szereteláng is – **FELHÍVÁS** – **hogy új dimenziót nyissunk a történelemben!**

Másfajta „jelenlételemnnyel”, a szentségek erejével, a Boldogságos Istenanya közbenjáró segítségével, hogy **az egész emberiség** megtalálja a Krisztushoz vezető utat! – Mit mondhatok még, csak azt,

amit a Szűzanya kért: **imádkozzatok sokat, nagyon sokat...**

Kedves Testvérek!

Ritka egybeesés, hiszen ma éppen június 13-a van, a Szűzanya második fatimai jelenésének emléknapja, ráadásul századik évfordulója!

Mielőtt belekezdenék az akkori események elbeszélésébe, épp a mai dátum kapcsán felmerülhet bennünk, hogy az Isten Anyja miért éppen a hónap 13. napját választotta a jelenéseihez? Tudnunk kell, hogy ez a kérdés csak később merült fel, és maguk a gyermekek akkoriban nem gondolkodtak ezen és az Istenanya sem adott erre magyarázatot, csak azt mondta, hogy „jőjjetek ide a következő hónap 13-án is”!

Ennél fogva csak találgatni tudunk, alapul véve azt a bölcs megállapítást, hogy semmi sincs véletlenül!

Talán az első „véletlen” Oroszországra utal, ahol 1917-ben még azt a Julianus naptárt használták, mely az orosz ortodox egyházi naptárban a mai napig érvényben van. És lehet, hogy ez a tizenharmadika egyik nyitja! **A Gergely-naptár 13. napja ugyanis, mindig a Juliánus-naptár szerinti hónap első napjának felel meg.**

A másik magyarázat, hogy Mária a tizenhármas számmal a tizenkét apostolra, tehát az Egyházra és a Fiára utal.

A harmadik lehetséges magyarázatot maga Lúcia adta meg későbbi élete folyamán: miszerint a 13 a Szentháromság titkát szimbolizálja: egy és három, „egy Isten, három személyben.”

Tehát az Isten Anyja a Szentháromság Istenre utalt, és ezzel a muszlim proféta lányának nevét viselő településnek egészen új jelentést adott. Az Isten Anyja tette ezt, akiről meg van írva, hogy legyőzi a sárkányt, az öskígyót.

De lehetséges, hogy a 13-as szám babonás vonatkozásait akarta a Szűzanya eltörölni, ezt a számot megszentelni a dátumaival. És valljuk meg, hogy sokunkban a tizenharmadika már valóban Fatimát juttatja eszünkbe!

Lám, ilyen egyszerű magyarázgatni a dolgokat, de a történések korántsem voltak ennyire egyszerűek a 8-9-10 éves kisgyermekek számára! Ők nem kerestek logikus magyarázatot semmire, hanem őszinte szívvel elfogadták azt, amit az angyal, majd a Szűzanya kért

tőlük!

Csak példaként mondom, hogy a júliusi jelenésben azt ígérte az Istenanya, hogy Russzia meg fog térni! Ám a gyermekek még soha nem hallották Oroszország nevét, és azt hitték, hogy a szomszéd tanyagazda Roszia nevű számara fog tán megtérni?

Tehát az Istennek való őszinte odaadásuk – melyre felkészítette őket az Angyal – és tudatlanságuk, mely egyben elsődleges hitelesítője az általuk tolmácsolt égi kérések igazának! És ehhez még hozzájött, hogy a saját szüleik sem hittek nekik, sőt Lúcia nem is egy verést kapott a „hazudozásaiért”!

Jácinta is le volt törve, mivel édesanyja nem hitt neki! Megszégyenülten hajtotta le a fejét, és mélyen bánta, hogy nem tudta tartani a száját. *„De tényleg láttam őt, Mama!”* – mondta bátortalanul. És a bizalmatlanság jó darabig megmaradt a családban, annak ellenére, hogy Jácinta nap mint nap szólt anyjának:

„Mama, most Ferenczel rózsafüzért fogunk imádkozni. Az Isten Anyja bízott meg minket ezzel. Minden nap rózsafüzért kell imádkoznunk. Így akarja a Madonna.”

Lúcia családjában – mint említettem –, tettelegesebb volt a bizalmatlanság, pedig a lányuk beszámolóját Ferenc és Jácinta is megerősítette.

És bizony, a következő napokban szorongás lett úrrá a gyermekek szívében, valahányszor a jelenés csak szóba került.

A gyermeki gondtalanság ideje, a játék felett érzett örömük már a múlté volt. Lúcia számára szó szerint a mártíromság időszaka kezdődött meg. Édesapja számára ez az egész csak „lányos ostobaság” volt, anyja pedig minden lehetséges módon arra szeretne volna rávenni, hogy vonjon vissza mindent és vallja be végre, hogy az egész csak kitalálta. Ám sem veréssel, sem rábeszéléssel nem tudta rávenni Lúciát arra, hogy beismerje, hazudott, ezért elvonszolta a lányát a helyi plébánoshoz. *„Ha odaértünk, letérdelsz és azt mondd, hogy hazudtál és bocsánatot kérsz – vagy különben életed végéig bezárlak egy sötét lyukba, ahová soha nem sütsz be a nap!”*

De Ferreira plébános sem tudott semmit elérni. Lúcia kitarzott amellet, hogy látta, amit látott.

Mindennek ellenére elérkezett a Szűzanya által ígért második jelenés napja, és bizony a gyermekek története addigra már az egész

környéken beszédtemává vált.

1917. június 13-a Szent Antal ünnepe volt, amely a fatimai egyházközségben jelentős ünnepnek számított, és amelyet faágakkal, virágokkal, zászlókkal és kendőkkel feldíszített pompás körmenettel, harangzúgással és agapéval ünnepeltek.

A környék gyermekei – amiként a három kis pásztorunk is – kedvelték ezt az ünnepet, és Lúcia anyja titokban abban reménykedett, hogy ezalatt ők hárman elfeledkeznek az egész jelenési dologról. Azonban Lúcia, Jácinta és Ferenc inkább úgy határozott, hogy a Szent Antal ünnepét, illetve elhagyását részükről, a szépséges Hölgynek fogják felajánlani.

Minden csilingelős ünnepelés ellenére a falutól 3 km-re lévő törpe-tölgynél már több mint 50 ember várakozott reggel óta, amikor Lúcia, Jácinta és Ferenc 11 óra tájban megérkeztek oda.

A szülők persze nem voltak hajlandók velük menni. Félték ugyanis a kimosolygástól és a szégyentől, ha kiderülne, hogy ez az egész csak közönséges család.

Bár a Szűzanya a déli órát jelölte meg a találkozásra, a három kis pásztor azért ment korábban, hogy imádkozzanak. Így is történt! Néhány barátjuk is elkísérte őket.

Odaérve a gyermekek letérdeltek és a dicsőséges rózsafüzért imádkozták. Amikor befejezték, Lúcia felemelkedett, eligazgatta a ruháját és a fejkendőjét, mintha csak templomba indulna és kelet felé fordította a tekintetét, ahonnan a jelenést várta. A körülötte állók megkérdezték, hogy sokáig kell-e még várni?

»Ó, nem« – válaszolta a kislány. A másik két gyermek azonban úgy vélte, hogy még bőven lenne idő egy második rózsafüzér elmondására is. Lúcia azonban így szólt: »Hát nem láttátok, hogy már vilámlott? Most jön a Hölgy!«

Ami ezután történt, arról Lúcia így számolt be:

„Miután Jácintával és Ferencel és néhány jelenlévővel elimádkoztuk a rózsafüzért, ismét láttuk a közeledő fénysugarat (amelyet mi villámnak hívtunk), és megpillantottuk a Miasszonyunkat a tölgy fölött, pontosan úgy, mint májusban. A jelenlévők beszámolója szerint, a beszélgetés kezdetét követő percekben a Nap kissé elsötétült, és a tölgybokor csúcsán lévő fiatal ágak mintha meghajlottak volna.

Néhányan *méhzümmögésszerűt* is hallottak azalatt, amíg a Szűzanya a látnokokkal beszélt.

A jelenés alkalmával ezúttal is Lúcia szólalt meg elsőnek. „*Mit kíván?*”

(Jellemző, hogy május és augusztus kivételével minden találkozáskor a legidősebb látnok szólalt meg először, nem a Szűzanya.)

– *Jöjjetek ide a jövő hónap 13-án is. **Imádkozzatok minden nap a rózsafüzért** (a Szent Szűz ezt a kérését minden fatimai jelenése alkalmával megismételte!) és tanuljatok meg olvasni. Aztán majd megmondom, hogy mit akarok.*

Lúcia közbenjárt egy beteg gyógyulásáért. A válasz:

– *Ha megtér, az év folyamán meg is gyógyul.*

Lúciát élénken foglalkoztatta az üdvösség, és rá akarta venni a Szent Szűzet, hogy vigye mindhármukat az égbe.

A jelenés asszonya így válaszol:

– *Igen, hamarosan jönni fogok Jácintáért és Ferencért, de neked továbbra is itt kell maradnod. Jézus téged akar felhasználni, hogy engem jobban megismerjenek és szeressenek. Meg akarja alapítani a világban Szeplőtelen Szívem tiszteletét.*” Lúcia érthetően nem lelkesedett, és szomorúan kérdezte: „*Akkor egyedül maradsz?*”

– *Nem, leányom! Ne csüggedj el, és ne szenvedj emiatt nagyon! Az én Szeplőtelen Szívem lesz a menedéked és Istenhez vezető utad.*

Amint később Lúcia elmesélte: „*abban a pillanatban, amikor ezeket a szavakat mondta, kitérte kezeit és másodszor árasztott el bennünket ennek a mérhetetlen fénynek visszfényével. Ebben a fényben Istenbe merülve láttuk magunkat. Jácinta és Ferenc a fénynek azon a részén állt, amely az ég felé emelkedett, én pedig azon a részén, amely a földre áradt. A Szűzanya jobb tenyere előtt egy tövisekkel körülvett szív volt, s úgy látszott, mintha ezek a tövisek átszúrnák. Megértettük, hogy ez Mária Szeplőtelen Szíve, amelyet az emberek bűnei sebeztek meg és amely engesztelést kíván. Amikor a Szűzanya keleti irányba eltűnt, néhányan, akik egészen közel álltak észrevették, hogy a tölgybokor csúcsán lévő hajtások ugyanabba az irányba kissé meghajoltak. Csak órákkal később nyerték vissza eredeti helyzetüket.*”

Lúcia még meg is szólalt, kelet felé mutatva: „*Nézzétek, ott megy. Ott megy el!*”

Egyik asszony így emlékezett vissza: „*Semmi mást nem láttunk, mint a fa fölött egy kis felhőt, amely lassan felemelkedett, és keleti irányba mozgott, míg végül eltűnt.*”

Többen a Szűzanya távozásakor valami morajt is hallani véltek a föld alól.

Ha így volt, egészen biztosan a pokol erői mordultak meg, mert megérezték, hogy elkezdődött a végső vesztség! A lényeg, hogy a jelenés helyén lévők szinte egyként kaptak a rózsafüzérükhöz!

Megjegyzem, hogy igen figyelemreméltó ez az ösztönös cselekedet!

XII. Piusz pápa *Ingruentium malorum* [Kezdődő veszély] kezdetű enciklikájában ezt írta: „*Vonakodás nélkül újból kijelentjük, hogy nagy reményt fűzünk a Szent Rózsafüzérhez a korunkat sújtó bajok helyrehozatalában. Nem erőszakkal, nem fegyverekkel, nem emberi erőfeszítéssel, hanem ezen imádság által elnyert isteni segítséggel, a parittyával rendelkező erős Dávidhoz hasonlóan, az Egyház rettenthetetlenül szembenéz a pokoli ellenséggel.*”

II. János Pál pápa pedig a 2002-es Rosarium Virginis Mariae apostoli levelében így írt: „*Az Egyház a rózsafüzérnek mindig különös hatékonyságot tulajdonított, ezért a legnehezebb ügyeit a közösségben folyamatosan mondott rózsafüzérre bízta. Olyan pillanatokban, amikor az egész kereszténység került veszedelembé, a Rózsafüzér erejének tulajdonították a megmenekülést, és utána úgy köszöntötték a Rózsafüzér Királynőjét, mint a szabadulás kieszközölőjét*” (RVM 39).

A jelenési helyen lévők végül elimádkozták még a Loretói Litániát, és megbeszélték, hogy hazafelé közösen mondják a rózsafüzért.

A jelenés, amelyet a gyermekek átéltek, kiállta az első próbát, és az egész környéken futótűzként terjedt a hír a titokzatos történekekről, amelyeket szemtanúk is láttak.

A két testvér, Jácinta és Ferenc ezt követően a közeli égbeköltözésükre készültek.

A gyermekek minden erejükkel a Szűzanya kérésének teljesítésére törekedtek, imáikat és az áldozataikat felajánlották Istennek a bűnösök megtéréseért – és ezzel zavarba hozó példát mutattak a világnak.

Francesco Bamonte: Szűz Mária harca a gonosszal c. könyvében az ördög megvallotta, hogy mennyire irtózik a rózsafüzértől, és ennek imádkozására, szinte beleremeg az egész pokol! De olvasok egy részletet ebből a könyvből, melyek különböző ördögüzések alkalomával hangzottak el: „E füzér minden szeme, amivel imádkoztok, ostorozás nekünk.” „Aki ebbe kapaszkodik, soha nem fog elveszni!” „Rosszul vagyok, amikor annak a füzérnek a titkait szemlélitek. Űtlegeltek vele. Annyi, de annyi lelket elragad tőlem!” „Ha mindezt mindegyikőtök tudná, és hittel mondanátok a rózsafüzért – ezt a nyavalyatörést –, azonnal végem lenne!” (125-126. oldal)

Kedves Testvérek! Az, hogy valaki valamely természetfeletti kiváltságban részesül, feltétlen óvatosságra is kell, hogy intse! Nem tudhatja egyetlen ember sem, hogy nem az ördög cselvetésének az áldozata, aki a világosság angyalának is tetheti magát! (2Kor 11,14) Ez a kérdés felmerült a fatimai gyermekekben is, és talán a kegyelmi ráérzés és az Istenanya tényszerű szemléltető pedagógiája az, amely meggyőzhette őket. Sajnos, kezdetben lelkivezetőre nem számíthattak! Nagy kihagyás volt ez a papság számára, és nagy rizikó volt ez a kis látnokok számára is!

Egyetlen példát említenék, mely már júliusban történt Lúciával, éspedig az, hogy július 13-ára virradó éjszaka látta az ördögöt lángokkal körülvéve, aki kinevette őt, miszerint alaposan rászedte őt a csalásra. Reggel Lúcia nem akart a Cova da Iriába menni. De ahogy közeledett a déli óra, egyre nagyobb vágy kelt benne, hogy elmenjen, mintha láthatatlan erő húzta volna. Elfutott Ferenchez és Jacintához, és kimentek a Covába, de ez a következő előadásom története!

Isten Fia, aki magára vette emberségünket, nyilvánvaló, hogy mindenkinél tökéletesebben ismeri az emberi lelket és a földi élet küzdelmeit, próbatételeit.

Ezért, hogy ebben segítők és biztos közbenjárónk legyen, a Kereszt alatt nekünk ajándékozta Máriát, hogy legyen valamennyiünk édesanyja. És miért? Azért, hogyha kell, anyaként harcoljon értünk, a mi üdvösségünkért! És Mária a világ végéig gyakorolja anyai hivatását (szolgálja az életet) mind az Egyház, mind pedig Fiának testvérei esetében. (LG 62) Ennek az anyai hivatásnak gyakorlása

pedig harc. Harc, mégpedig kemény harc a bűn szerzőjével szemben az emberek örök életéért. Égi anyánk számára tehát az az igazán fontos, hogy gyermekeinek élete az örök boldogságban teljessé váljék.

Megrendítő ez az isteni elgondolás. Elég csupán felidézni: mi mindenre képes egy anya, ha gyermekét veszélyben látja. A Szent Szűz is édesanyjai szívvel harcol valamennyiünkért a sátán ellen, édesanya módjára örködik felettünk, és jár közben értünk Isten trónusa előtt. Az anyai szív érzése, és nem a jog, vagy egy angyal eszközei indítják erre.

A boldogságos Szűz üdvtörténeti hivatásának értelmét az emberek örök boldogságáért folytatott küzdelem adja. A Szentírás egyes helyei arra utalnak, hogy a sátán az utolsó időkben igyekszik minden erejét bevetni az Isten ellen (*1Tim 4,1; 2Tessz 2,34*), és teljes hatalmával fog a lelkekben pusztítani.

Nem volt a Szűzanyának olyan jelenése, amelybe ne kérte volna hangsúlyosan a rózsafüzér imádkozását!

A történelmi méretű küzdelem külön-külön folyik valamennyi lélekért, s ebből a harcból mindenkinek részt kell vállalnia.

Az ember rövid életének tétje kimondhatatlan: bizalommal megvívni a „jó harcot” (*1Tim 1,18*), s így elérni önmaga és embertársainak örök boldogságát. Az ember ugyanis kezében hordozza örök sorsát, és tetteivel befolyásolhatja az üdvözültek és az elkárhozottak számát.

Nagyon úgy néz ki, hogy a szentolvasó egy valóságos fegyver, olyannyira, hogy Pió atya így int bennünket: „*Tartsátok mindig szorosán a kezetekben Mária Fegyverét, s mindig, mindenhol, győzelmet fogtok aratni a pokoli ellenség fölött*”.

Az előbbieken említett Bamonte atya pedig nem kevesebbet írt könyvében, mint azt, hogy rózsafüzér imánk alatt az egész pokol megremeg! (*Szűz Mária harca a gonosszal*)

Azt már hozzá sem teszem, hogyha a (rendes) rózsafüzért a Szereteláng fohással imádkozzuk, akkor – katonai kifejezéssel élve –, megsokszorozza a hatóerejét!

A rózsafüzért, az Istenanyán kívül pápák és szentek sokasága ajánlja és XIII. Leó pápa 12 enciklikát írt a rózsafüzérről, nem szá-

mítva a számtalan levelet és brevét. Az egyháztörténelemben egyedülálló, hogy egy pápa egyazon témáról ennyi enciklikát írjon. Tekintettel az antikeresztény erőkre, melyek az Egyházat támadták, a pápa válaszként az ima összes erejét mobilizálni akarta. Ő rendelte el, hogy október a rózsafüzér hónapja legyen, annak meghatározásával, hogy a plébániatemplomokban ezen hónapban kihelyezett Oltáriszentség előtt imádkozzák a rózsafüzért, melyet a Szűzanya tiszteletére mondott litánia kövessen. A pápa minden év szeptemberében a világ püspökeinek írt levelében figyelmeztetett, hogy ne mulasszák el a papságot és a híveket bátorítani e szertartás naponkénti elvégzésére. *„A rózsafüzér az egyik leghathatósabb forma, az örök élet elnyeréséhez.”* (Diuturni temporis enciklika 1898.)

A Supremi apostolatus (1883) volt XIII. Leó pápa rózsafüzérről szóló első enciklikája, melynek elején emlékeztetbe idézi, hogy Szt. Domonkos *„mennyei fénytől megvilágosítva ismerte fel, hogy nem lehet hatásosabb üdvöszkőz (e világ bajai ellen), mint az emberiség visszatérte Jézus Krisztushoz, aki az út, az igazság és az élet. A visszatérés úgy érhető el, ha megváltásunkat minél gyakrabban szemléljük, s az Istennél közbenjáró szószólónknál – a Szűzanyánál – keresünk menedéket, akinek megadatott, hogy minden eretnekséget eltiporjon (...) Napi munkájuk után (a hívek) jöjjenek össze és a Szent Szűz szobra előtt imádkozzák a rózsafüzért az Egyház szándékaira: az elszakadt testvérek egyesüléséért, az Egyház szabadságáért azokban az országokban, ahol a kormányok Krisztus és az Egyház törvényei ellen intézkednek, engesztelésül az anyagelvűség rontásaiért”.*

„Ki merésznélne azt gondolni és kijelenteni, hogy a Szűz védelmébe és segítségébe vetett nagy bizalmunk túlzott lenne?” – írta XIII. Leó pápa.

Amikor a Boldogságos Szűz anyai hivatását gyakorolja velünk, Fiának testvéreivel és társörököseivel szemben, Isten örök és egyetemes üdvözítői tervén munkálkodik, vagyis evangelizál, és ennek fontos célja és következménye az Egyház lelki újjászületése. A feladat világméretű és történelmi léptékű. Az Egyház Anyjának bolygónkat átfogó munkája napról napra erősödik, és egyre világosabban kirajzolódnak a kontúrok is. A Szűzanya arra biztat: minden

ember, minden család és közösség, aki hallja az ő szavát, és válaszolni kíván felhívásaira, ajánlja fel önmagát Szeplőtelen Szívének. Ez az önfelajánlás a Szent Szűz ígérete szerint sok védelemmel és kegyelemmel jár.

És ebben, kedves Testvéreim, a fatimai üzenet, a Mária-korszak egyik legmeghatározóbb égi útmutatása, amely nem csak azért aktuális, mert ez évben van 100 éve, hogy a Szűzanya kérései elhangzottak, de azért is, mert egyetemesen a kérések többsége **máig sem teljesült!**

Ennél fogva, évszázadnyi áttekintésben a fatimai üzenet aktualitása, nemhogy „*lecsengőben*” lenne, hanem egyre fájdalmasabb hangon szólítja lelkiismeretünket a maradéktalan teljesítésre és az azonnali megtérésre!

Kénytelen vagyok azt is megemlíteni, hogy minden máriás és egyházi tanítás ellenére, sokan a rózsafüzér helyett, újabb és újabb üzenetekben közzétett imákat mondogatnak, legyenek azok bármily szentesek, az egyház nem adott hozzá búcsúkat, ennél fogva szinte hatástalanok, és az ördög csak röhög a markában!

Kedves Testvérek, írva van, hogy a hit hallásból ered. De kérdem én: a világ talán nem hallotta? Ellenkezőleg! Fatima üzenete elhatolt a földkerekség szélső határaitra, de sajnos a legtöbb helyen süket fülekre talált! (*Vö. Róm 10,17-18*) Ám mi, ezen előadás jóvoltából ma is ezzel foglalkoztunk, és talán nem marad nyomtalanul egyikünkben sem az, amit hallhattunk!

Kedves Testvérek!

A Szűzanya 3. fatimai jelenéséről szeretnék ma beszélni, mely 1917. július 13-án történt!

A júniusi 50 kíváncsiskodóból július 13-ára már 23000 zarándok lett, akik a Cova da Iriában gyűltek össze. Sokan nagyon messziről jöttek, és a csillagos, tiszta ég alatt, gyapjútakarókban töltötték az éjszakát. A nevezett napon a jelenlévők rózsafüzért imádkozva, vagy a látnok gyermekekről szóló legújabb híreszteléseket taglalva, izgatottan várták a déli órát, amikor is az Isten Anyja – ígérete szerint újra megjelenik. Nem is sejtették, hogy az ellenséges politikai légkör, a sok nehézség és az ő kíváncsiskodásaik is, mekkora szenvedést okozott a három kiváltságolt kis pásztoroknak, és bizony kevésen

múlt, hogy aznap Lúcia el sem ment a Cova da Iriába.

Annál is inkább, mert az előző havi jelenést követő napon Lúcia édesanyja megint elvitte lányát a fatimai plébániára, a pap ugyanis személyesen akart a lánnyal beszélni. Jácinta és Ferenc is velük ment.

Az atya kételkedve hallgatta a gyermekek történetét, és gyanakodva vette tudomásul, hogy bizonyos dolgokat vagy nem akartak, vagy nem tudtak elmondani, és végül az alapos kihallgatást követően a pap arra a következtetésre jutott, hogy *„lehet, hogy az ördög cselfogása az egész, de majd meglátjuk”!*

Sajnos, a plébános ezen szavai lelkileg mélyen megrendítették Lúciát, hiszen álmában az előző éjjel az ördög kinevette, hogy mennyire rászedte. Ennélfogva súlyos kétségek mardosták. A mai fülnek furcsán hangzik, de a plébános volt a legnagyobb tekintély a faluban, és szinte Isten földi helytartójának tekintették, tehát amit ő mondott, az egyenesen parancs volt számukra. Gondolhatjuk azt a lelki kínlódást, amit a három gyermeknek és szüleiknek ki kellett állnia!

Mennyivel könnyebb a mai látnokoknak! Tegnap 16.35-kor kapnak egy „üzenetet”, nyomban felrakják az internetre, és a csodavárók máris követhetik! Se kétely, se szenvedés, se komoly szakember! És ha rákérdez valaki, hogy biztosak-e a kapott üzenet igazában, azt válaszolják: *„A Szűzanyának ki tilthatná meg, hogy szóljon?”* Milyen igaz! Csakhogy az eszükbe sem jut, hogy esetleg a megtévesztő szellem szórakozik velük!

A három fatimai gyermek viszont kétségek közt vergődött, és papi jótanács hiányában a saját logikájuk szerint próbálták a történeteket megítélni!

”Biztos, hogy nem az ördög volt” – vélték a kisebbek – *„hiszen az ördög csúnya és a föld alatt él. A hölgy viszont csodaszép volt, és felment az égbe, és nekünk is megígérte, hogy a mennybe visz!”*

Lúcia azonban alig vett tudomást a szavaikról. Kétkedni kezdett önmagában, és teljes lelki válságba került. Rélmálmai voltak, s közel állt ahhoz, hogy kimondja: hazudott – azért, hogy egyszer s mindenkorra vége legyen lelki kínlódásainak.

„Jaj, ne csináld ezt” – mondta Jácinta –, *„te tudod a legjobban, hogy ez hazugság lenne, és a hazugság bűn!”*

Lúcia édesanyja azonban, ahogy közeledett július 13-a, egyre csak erősítette lányában a kétségeket, „*menj csak, menj csak, az ördög biztosan ott lesz!*”!

És végül megtörtént az, aminek meg kellett történnie: július 12-én este Lúcia átment Jácintához és Ferenchez, hogy megmondja, ezentúl nem megy a Cova da Iriába. A két kicsi azonban dacosan ezt mondta: „*El kell mennünk, mert a Hölgy megparancsolta nekünk, hogy menjünk el!*”

Ahogy azonban közeledett az óra, Lúciának egyre inkább neheze esett otthon maradni. Valami láthatatlan erő valósággal kite-relte az utcára, a Jácintáékhoz vezető útra. Amikor belépett kis barátai otthonába, látta, hogy mindkét gyermek az ágya előtt térdelve sírtak. „*Nem mentek el?*” – kérdezte Lúcia. „*Nélküled nincs bátorságunk elmenni, csak ha együtt megyünk!*”

„*Igen, megyek!*” – szakadt ki Lúciából. Ebben a pillanatban úgy érezte, mintha nagy kő esett volna le a szívéről.

Amint apjuk észrevette, hogy a gyermekek elhagyták a házat, tudta hol keresse őket, utánuk is ment!

Odaérve azt látta, hogy a több száz kíváncsiskodó valósággal megostromolja Lúciát, Jácintát és Ferencet.

„*Nagy tolongás támadt – emlékezett vissza később Jácintáék apja. – Néhány férfi kerítést épített a gyermekek köré, hogy megóvják őket.*

Amikor a férfiak megláttak engem, megragadtak a karomnál fogva, és azt kiáltották: »Itt az apa! Engedjétek át!« Így jutottam el az én Jácintámig. Lúcia kicsit távolabb térdelt a földön. Előimádkozta a rózsafüzért, a nép meg válaszolt. Amikor az ima véget ért, Lúcia olyan gyorsan felugrott, mintha valaki felrántotta volna. Kelet felé nézett, és felkiáltott: »Csupjátok össze az ernyőket« – az emberek a tűző nap ellen nyitották ki ernyőiket – »jön a Miasszonyunk! – Feszülten figyeltem, de ekkor még nem észleltem semmit. Azután viszont megláttam valamit, ami úgy nézett ki, mint egy kicsi, szürke felhő a tölgybokor fölött. A forráság alábbhagyott, kellemes, frissítő szellő fújt, s az idő egyáltalán nem olyan volt, mint a forró nyári napokon.

Az emberek olyan csendben voltak, hogy még a légy zümmögését is hallani lehetett. Ekkor halk duruzsolást hallottam, de nem értettem

belőle semmit. Azt hiszem, a telefon adhat ilyen hangot, habár én még soha nem telefonáltam. Mi ez? – Kérdeztem magamtól. Közelről jön vagy távolról? Mindez számomra a »csoda« bizonyítéka volt.”

Amint Lúcia meglátta a fénylő alakot, minden kétsége eloszlott. Kővé váltan csodálta a szépségét, percekig meredten bámulta a hölgyet, és egyetlen szót sem volt képes kiejteni. Jácinta türelmetlen lett: *„Lúcia, most már mondj valamit”* – suttogta unokatestvérének, *„nem látod, hogy itt van a Hölgy, és beszélni akar veled?”*

Lúcia végre összeszedte magát és megszólalt:

– Mit kíván tőlem?

– Azt, hogy a következő hónap 13-án jöjjetek újra ide. Imádkozzatok továbbra is a rózsafüzért a Rózsafüzér Királynője tiszteletére, hogy így elnyerjétek a békét a világnak, és véget érjen a háború, mert egyedül csak ő tud megmenteni benneteket. Októberben megmondom, hogy ki vagytok, és mit akartok.

Lúcia néhány kérése következett. Az egyik ilyen kérés egy béna fiú gyógyulására vonatkozott.

A Szűzanya azt válaszolta, hogy nem fogja meggyógyítani, és a szegénységből sem szabadítja ki, azonban, ha a beteg gyermek a családjával együtt imádkozza a rózsafüzért, ez esetben az élethez szükséges dolgokat mindig meg fogják kapni. *(A továbbit lásd a 27. old.!)*

Ekkor (július 13-án) a Szűzanya kitérte kezét és belőle áradó titokzatos fény sugar megnyitotta a földet, s a három gyermek a pokol iszonyatát látta. Ekkor hangzott el Oroszország felajánlásának és az elsősömbatoknak a kérése is, valamint a Fatimai fohász rózsafüzérhez való hozzáfűzése. Ennek a fohásznak a komoly jelentéstartalmát majd a következő alkalommal fogom kifejteni!

Amikor a Szent Szűz eltűnésével a jelenésnek vége volt. Jácinta és Ferenc édesapja később elmondta, hogy a jelenlévők mit éltek át: *„Heves mennydörgést hallottunk, mintha földrengés lett volna. A térdelő Lúcia felugrott, és az égre mutatott: »Ott megy, ott megy!« Mindez számomra egyértelmű bizonyíték volt.”*

A döbbenet percei után a tömeg a gyermekek köré gyűlt, és kérdésekkel bombázta őket, a gyermekek azonban mintha csak testileg lettek volna jelen, zavartan és mélyen megrendülten álltak. Ők ugyanis tudomást szereztek arról, hogy mekkora veszély fenyegeti

az emberiséget, ám ők nem beszélhettek róla.

A firtató kérdésekre Lúcia csak ennyit válaszolt: „*Titok!*”

„*Szép titok?*” – tudakolták az emberek. „*Van, akinek jó, van, akinek rossz*” – és többet nem akart, de nem is tudott mondani.

Egy, a jelenés után készített fényképen látszik, hogy mennyire mélyen zaklatott és zavart lelkiállapotban voltak a gyermekek. Ők ugyanis nem csak a világra váró szörnyűségek poklát látták, de a valóságos örök kárhozat helyét is, a gyónás és Szentségek nélkül meghalt **konok** bűnösök halál utáni állapotát, a maga teljes valójában! Ennek csupán földi része volt az októberi orosz forradalom után megvalósult kommunizmusok emberirtása, a spanyol polgárháború, a náci terror és a Gulágok embertelenségei, az atomháború fenyegetettsége, a jövőbeli pápákra váró ármány és gyilkos lövések, valamint az elburjánzó ateizmus iszonyata.

E víziók tudata egy csapásra véget vetett Lúcia, Jácinta és Ferenc gyermekkorának. Végérvényesen elmúltak a gondtalan játékok, az ártatlan örömök. A komolyság, sőt a szomorúság lépett gondtalan életük helyébe, gondolataik már csak egyetlen téma körül forogtak.

Újra és újra eszükbe jutottak a pokol képei: a félelemtől és az ijedségtől reszketve letérdeltek, és kis kezüket imára kulcsolva mondták: „*Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől, vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra*”.

Önmegtadással vezekeltek, s volt, amikor ennivalójukat a bárányoknak adták, és emiatt egész nap éheztek. Volt, hogy a rekkenő nyári hőség ellenére nem ittak vizet lemondásból, míg kiszáradt ajkaik ki nem cserepesedtek, mindezt azért, hogy „*a bűnösökért áldozatot hozzanak*”. Egyik alkalommal, amikor Jácinta a kútnál üldögélt, látomása volt. Egy jövőbeli pápát látott:

„*Egy nagyon nagy házban az asztal előtt térdelt, az arcát eltakarta a kezével és sírt. Kint sok ember állt, néhányan követ dobtak felé, mások szidalmazták és csúnya szavakat kiabáltak. Szegény Szentatyá, nagyon sokat kell érte imádkoznunk.*”

Más alkalommal a megjövendölt éhínségről volt látomása: „*Nem látod az éhségtől síró emberekkel teli utcákat, utakat és mezőket?*”

Azért sírnak, mert nincs mit enniük. Nem látod a Szentatyát a templomban imába merülve Mária Szaplótelen Szíve előtt? És azt a sok-sok embert, akik vele imádkoznak?”

Később megkérdezte Lúciát: „Elmondhatom, hogy láttam a Szentatyát és sok-sok embert?” – „Nem!” – válaszolta unokatestvére. „Nem veszed észre, hogy ez is a titok része, és így minden kiderül?” „Jó, akkor nem mondok semmit!”

Olykor Jácinta elgondolkozva ült az ágyán, amikor Lúcia meglátogatta és megkérdezte: „Mire gondolsz?”

„A közelgő háborúra. Nagyon sok ember meg fog halni, és szinte mindegyikük a pokolba kerül. Sok házat le fognak rombolni, és sok papot meg fognak ölni. Nézd, én a mennybe jutok, és ha éjjel meglátod a fényt, ahogy a hölgy mondta, akkor inkább tűnj el, menekülj te is oda.”

„Nem tudod, hogy nem lehet a mennybe menekülni?”

„Igaz, tényleg nem lehet. De ne félj, a mennyben sokat fogok érted imádkozni, és a Szentatyáért, a hazánkért és azért, hogy a háború ne törjön ki, és a papokért.”

És még valami gondot okozott a gyermekeknek. Egyre több nézelődő érkezett a faluba, csakhogy láthassák és megérinthessék őket, és hogy kérdéseket tegyenek fel nekik.

A látogatók és a szamarak, amelyeken érkeztek, gyakran letaposták az aljustreli parasztok kis parcelláit, és ilyenkor gyakran a termés is megsemmisült. Sőt, a gyermekek többé már a családi nyáját sem tudták őrizni, mert folyamatosan kíváncsiskodók keresték fel őket. Lúcia családja kénytelen volt a nyáját áron alul eladni, ami miatt a kislány édesanyja súlyos szemrehányásokat tett neki, majdnem mindennap megverte, szidalmazta, gúnyolta és büntette. A helyzetet a szomszédok, különösen a falubeli nők ellenséges hozzáállása még tovább súlyosbította.

A kislány helyzete gyakorlatilag elviselhetetlenné vált.

Íme láthatjuk, hogy a fatimai kis látnokok élete, az emberiség és az Egyház jövőjére vonatkozó titok terhe mennyire megviselhette a kicsiny gyermekek tiszta lelkét! Nem úgy, mint a mai „látnokokét”, akik minden gond nélkül, mondhatni felelőtlenül küldöztetik a legújabb „üzeneteiket”!

Kedves Testvérek! Alaposan belemélyültünk a fatimai események

háttér történéseibe. A lényeg, hogy a július 13-i jelenés és üzenetei felmérhetetlen jelentőséggel bírnak, hiszen ekkor hangzott el a három részből álló titok. Az **I.** a pokol látomása, a **II.** a Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletével, az Oroszországból eredő veszélyekkel és felajánlásával kapcsolatban és **III.** részként hangzott el a 2000-ben közzétett ún. „*Harmadik fatimai titok*”.

A pokol víziójával a Szűzanya figyelmeztette az embert, hogy a legnagyobb tragédia a bűn és a bűnös élet, amely fokozatosan Isten teljes elvetéséhez, a pokolba vezet. Tudatosítani kívánja, hogy sok lélek a saját akaratából megy az örök kárhozatra, **mert tudatosan hagyja, hogy a bűn rabjává váljék**, abbahagyja az imádságot, és nem járul a Szentgyónás Szentségéhez, pedig Üdvözítőnk ezt adta számunkra, mint **természetfeletti** segítséget, a természetfeletti ártó erőkkel szemben!

Sajnos, korunkban divatossá vált az a nézet, miszerint a Szeretet Istene nem teremtett poklot, tehát nincs kárhozat, mert Isten Irgalmassága ezt nem engedi meg!

Nos, ez egyike a legveszélyesebb tévedéseknek és önámításnak! Maga az Újszövetség közel 150-szer említi a bűn szerzőjének nevét különböző formában, amiként a „*tűzre vettetésről*” a „*gyehenna tűzéről*”, a „*külső sötétségről*” és arról a helyről, ahol „*sírás és fogcsikorgatás lesz*” (Mt 22,13; 25,30).

Tudnunk kell tehát, hogy a gonosz, a gonoszság, a fájdalom, az ártalmas férgek, a halál és a pokol nem Isten művei, hanem a mindent eltorzító **bűn** következményei.

Gabriele Amorth a neves ördögűző ezt írja *Az egy ördögűző tapasztalatai* c. könyvében: „*P. Candido az exorcizmus végéhez közeledve ironikusan szólt a gonosz szellemhez. Menj innen, az Úr úgymint egy jólfutott lakást készített neked!*”

Mire az ördög ezt felelte: „Te nem tudsz semmit. Nem Ő készítette a poklot, hanem a mi művünk az, neki eszébe sem jutott!”

Nos, kétséges lehet-e előttünk, hogy ezek a poklot alkotó bukott angyalok, a földön is poklot akarnak csinálni követőik által! Pedig, ha mindannyian teljesítenénk a kötelességünket, s ezáltal visszatérnénk Istenhez, akkor az Ő számára gyermekjáték lenne a különféle

globalizáló ellenségek hatalmát kikapcsolni. Példa erre maga Portugália is a fatimai események idején, mely ugyan az Egyház ellenségei vezetése alatt állott, de miután az Istenanya 1917-ben Fatimában megjelent, gyakorlatilag az egész portugál nép elkezdett imádkozni és bűnbánatot tartani. Ennek folytán az Egyház ellenségeinek hatalma egy vértelen forradalom által egyszerűen eloszlott, és Portugália évtizedekig katolikus mintaállammá vált és nem csak a spanyolországi kommunista polgárháborútól mentesült, de II. Világháború borzalmaitól is! Ennyit jelent tehát az Istenanya kéréseinek EVANGÉLIUMI követése, a rózsafüzér egyetemleges imádkozása!

Kedves Testvéreim! Ma is család eszméknek és ördögi megtévesztéseknek vagyunk kitéve, a technika minden eszközével is! A legnagyobb cselvetés, hogy az ördög mindent megtesz, hogy bebizonyítsa valójában **nem is létezik**.

Ám az örök kárhozat nagyon is valóság, mely felé minden istentagadó sodródik, ha elutasítja Isten szeretetét, irgalmasságát, vagyis úgy él, mintha üdvösség és kárhozat nem létezne. *(Lásd tovább a 29. oldalon!)*

Ezzel szemben az első Timóteus levél ezt írja: az Úristen „*azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére*” (1Tim 2,4).

Ezt pedig a fatimai hármastól érhetjük el: imádság, engesztelés és a Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlás!

És bizony ezt a „*háztetőkről kellene hirdetni*” (vö. Mt 10,27), hiszen, ha még hallottak is róla az emberek, de a LÉNYEGET nem értik!

A fatimai jelenés céljának, lényegének és tanításának megértéshez a július 13-i, rózsafüzérhez csatolt kiegészítő szövegrész segít hozzá a legjobban: **Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket! Ments meg minket a pokol tüzétől, és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.**

Ma főleg ezen sorok krisztológiailag tökéletes gondolatmenetét szeretném bővebben kifejteni. *(További fejtegetéseim alapja Leo Scheffczyk: A fatimai fohász és az emberek üdvösségéért való aggodalom c. előadása.)*

Ebben a rövid fohászban vagy könyörgésben ugyanis nem egy önmagában értelmezett Mária-vonatkozásról van szó, hiszen a Mária-tisztelet végső soron mindig Krisztus-tisztelet, amiként a célját is Krisztusban találja meg. Krisztushoz pedig anyai közvetítőként maga Mária vezeti az embert.

Ez a fohász a fatimai üzenet magva, hiszen Isten Fiát kérjük – **Ó, Jézusom** – aki a kereszten elszenvedett engesztelő áldozata által végbe vitte a bűnök bocsánatát, **amelynek az egész világra, az egész emberiségre történő kiterjesztését – NEKÜNK, mint megkeresztelteknek – folytonosan kérnünk kell, mert felelősek vagyunk embertársaink üdvösségéért vagy kárhozatáért!**

A következő elmélkedésre méltó mondatrész, a „**bocsásd meg bűneinket!**”

Az nyilvánvaló, hogy bűneink bocsánatát kérnünk kell Istentől, és ennek fontosságát kiáltja háromszor az Angyal a III. Titokban: Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat! De óhatatlanul felmerül a kérdés, hogy a Fatimai Imában milyen bűnökről, mely emberek bűneiről van szó valójában?

Ezek a bűnök bizonyára nem elsősorban az imát éppen mondó hívők aktuális bűnei, ezekről a hívőkről ugyanis feltételezhető, hogy a kegyelem állapotában vannak, ezért ők vélhetően a múltban elkövetett bűneikre gondolnak.

A kérés tehát a Fatima üzenetet jellemző, üdvösség iránti aggodalomból fakad, az egész emberiség bűneinek vonatkozásában.

Ez az aggodás viszont még erőtejesebbé válik az ima harmadik megszólításában: a „**ments meg minket a pokol tüzétől!**” Ez a kérés egyszerűen annak az eshetőségnek komolyan vétele, amely a Szentírásban adott kinyilatkoztatással teljes összhangban van, miszerint némelyek igenis elkárhoznak.

Korunk embere a tudat átlagos szintjén immáron így vagy úgy, de szeretné ártalmatlannak tekinteni a bűn hatalmát és tragikumát, ám erre Joseph Ratzinger bíboros annak idején így válaszolt: „*a csűrés-csavarás mit sem segít, ugyanis: az örök kárhozat gondolatának ... mind Jézus tanításában, mind az apostolok írásaiban szilárd helye van*”

És ez az igazság, a kereszténység elidegeníthetetlen lelki-szellemi

javaként került be az Egyház tanításába és hithirdetésébe, miként ezt a Hittani Kongregáció a jelen korunk számára kijelentette: „*Az Egyház amiként hisz az igazak üdvösségében, éppúgy hisz abban is, hogy a bűnöst, örökérvényű büntetés sújtja azzal, hogy megfosztja Isten színelátásától, és e büntetés a bűnös létének egészére kihat.*” Ezt a komoly igazságot a fatimai üzenet is megfogalmazza – igaz, közvetlenebbül és gyermekibben, olyan bizonyossággal és szilárd-sággal, ahogy az csak gyermekszájból hangozhat el! Gyermekszájból, mely Isten dicsőítésére hivatott. (vö. Mt 21,16)

A Fatimai Szűzanya kis látnokain keresztül aggódó szeretettel figyelmeztet bennünket a bűn veszélyeire, kiutat jelöl meg számunkra; bűnbánatot, megtérést sürget. Sürgeti a sátán igájában szenvedő embert a megtérésre, hogy elkerüljük a bűn evilági és természetfölötti következményeit.

Különösen feltűnő, hogy Fatimában a Szűzanya, Szent Fausztina Kowalska esetében pedig maga az Isten úgy látta helyesnek, hogy nem a mennyországot, hanem a kárhozatot mutatta meg a látnokoknak.

Ennek is üzenetjellege van!

Mindazonáltal sajnálattal kell megállapítanunk, hogy a teremtmények elkárkozásáról, a pokol létezéséről szóló igazságot manapság nemigen veszik komolyan.

Következésképp, az ember üdvösség iránti aggodalma is egyre inkább háttérbe szorul.

Ezzel szemben áll viszont Fatima lényegi üzenete a bűnöst szerető Istenről, tolmácsolva a Szentírás igazságát, időszerű hangsúlyozással: „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.*” (Jn 3,16)

Isten az örök élet boldogságát szabadon felajánlja az embernek azáltal is, hogy a bűnöst bevonja a bűnből való megszabadításba, sőt a bűnöst az engesztelés által résztvevővé teszi a bűn megbocsátásában!

Ám miközben Isten engesztelést kíván, aközben hagyja, hogy az ember önnön teremtményi szeretetével együttműködjön vele, önmaga és a bűnösök megmentéséből tevékenyen kivegye a részét. Így tehát az engesztelés Isten egyesítő szeretetének elfogadása a bűnös részéről, az ember akaratlagos, önkéntes belebocsátkozása Isten

szeretetének áramába – úgy, ahogy ez a belebocsátkozás, mint követelmény fogalmazódik meg az első jelenés során Szűz Mária kérdésében: „*Akarjátok-e Istennek ajándékozni magatokat?*” Márpedig a belebocsátkozás Isten tisztító, bűnt kiégető szeretetébe a bűn súlya alatt szenvedő ember számára nem következhet be fájdalom és kín nélkül.

Fatima üzenete nem szünteti meg azokat az éles ellentéteket, amelyek az ember lelkiismereti életét jellemzik: jó és rossz, kegyelem és bűn, menny és pokol ellentétét. Ezért Fatima üzenete arról is szól, hogy az ember a jót illetően nagyfokú szabadsággal és felelősséggel megajándékozott lény, sőt, olyan, akinek Krisztus műve teljességében is közre kell működnie, ezért őt a rossz vonatkozásában is teljes szabadsággal és felelősséggel kell felruházni. Így az üzenet igenis számol a gonosszal szembeni végérvényes megtorlással, ha az ember a rosszra szintűgy végérvényesen elszánta magát.

Fatima üzenete ugyanakkor a Reménység Üzenete is! A remény, mely azzal kapcsolatos, hogy Jézus minden élő embert képes megmenteni a pokoltól, és örök életre tudja vezetni őt. Ezt pedig imáinkkal és engesztelésünkkel eredményesen kérhetjük is az Úrtól: **„*vidd a mennybe a lelkeket*”.**

Fatima, miként az egész Evangélium is, az örömet és Isten tettének győzedelmes, irgalmas jellegét hirdeti, melyet a világban végbevitt Jézus Krisztus által és Mária közreműködésével. A harmadik jelenésekor (1917. július 13). kifejezetten megjövendöli:

„*Ha megteszik (az emberek), amit mondok nektek, sok lélek megmenekül és béke lesz. (...) Végül az én Szeplőtelen Szívem győzni fog.*”

Mert „*az Úr irgalmas és könyörületes, szelíd a haragban és gazdag az irgalomban.*” (Zsolt 103,8) „*A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki*” (Iz 42,3). Az Újszövetség első tanítása az Isten irgalmasságáról a Magnificat gyönyörű szavaiban fogalmazódik meg: „*Irgalma nemzedékről nemzedékre azokra száll, akik őt félik*” (Lk 1,50). Mint említettük, Isten irgalma Jézusban mutatkozik meg, aki mindig kész a megbocsátásra. Ezért kérjük: *Ó, Jézusom, bocsásd meg bűneinket! Ments meg minket a pokol tüzétől, és vidd a mennybe a lelkeket, „különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.*” És ez utóbbi kijelentésen gondolkozzunk el!

Kik azok, akik a legjobban rászorulnak az isteni irgalomra? Válaszolni tudunk erre kérdésre, ha meggondoljuk, hogy a Jézus Krisztus által végbe vitt megváltás – melynek Mária tevékeny részese volt –, nem automatikusan és mechanikusan hat az emberre, magukra a keresztyényekre sem. Nekünk magunknak is tennünk kell, tudva és akarva, üdvösségünk érdekében! Sokan azonban megfélekednek Istenről és magukról, és ezek azok a szerencsétlenek, akik úgy halnak meg, hogy nem is tudták, mivégett éltek! Na, ezek szorulnak rá legjobban Isten irgalmára! Ha ők nem is tettek semmi érdemszerzőt saját üdvösségük érdekében, de mi segíthetünk engesztelő érdemeinkkel, és nem másért, minthogy Krisztus Vére őrítettük is hullott!

Mert Krisztus „Bárány” lett, aki elvette a világ bűneit (*Jn 1,29*). Miként Szent Pál is mondja, Krisztus „bűnné” tétetett értünk (*vö. 2Kor 5,21*), és „átokká” lett (*vö. Gal 3,13*). És ezzel alapvetően minden ember számára megszerezte az üdvösséget, és ismét megnyitva a mennyet. Következésképpen a megváltás egész művére érvényes a kijelentés: Isten „*azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön*” (*1Tim 2,4*).

Ezt azonban természetesen azzal a feltétellel akarja, hogy az emberek térjenek meg, hittel és szeretettel kapcsolódjanak bele a megváltás művébe, mert az bizonyos, hogy Isten nem sérti meg az ember szabadságát, sőt megengedi az embernek az isteni megváltó mű elleni tagadó válaszát is.

Azt is tudjuk a Szentírásból, az Egyház történelméből és saját tapasztalatunkból, hogy vannak olyan emberek – amennyire ezt felismerjük –, akik ellenszegülnek Isten szavának, hogy léteznek megkeményedett szívűek és megátalkodott lelkek, akik a megtérésre maguktól látszólag képtelenek.

A fatimai fohásra az is jellemző tehát, hogy az embereknek még ezt a csoportját sem hagyja figyelmen kívül, nem hagyja magára, és hogy itt érvényes a régi alapelv, mely számunkra figyelmeztetés: senkinek az üdvösségében nem szabad kételkedni.

Ezzel az igazsággal Fatima különösen akként vet számot, hogy a személyválogatás nélküli, másokért való munkálkodást imával és az értük való engesztelő áldozatok felajánlásával kapcsolja össze. Az isteni irgalomra bízza azt, amit Szűz Mária közreműködésével

remélünk és ebben az imában esdeklünk.

És kedves Testvérek, itt ér össze és válik eggyé a Fatimai üzenet az Isteni Irgalmasság és a Szeretetláng üzenetével!

Az Egyház Anyjának Fatimában megígért végső diadalához nem fér kétség, de az üzenetek szerint a sorozatos kérések és figyelmeztetések ellenére is sokan esnek áldozatául a szerveződő bűnnek. A jelenséggel szemben felettébb vigasztaló a Szentírás kijelentése az elhatalmasodott bűnnel kapcsolatban: „*Amikor azonban elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem*” (Róm 5,20b).

Úgy vélem, hogy az utolsó kétszáz évet, az utolsó idők szembetűnő jellemzői között említhetjük, úgyis mint a bűn térhódítása nyomában járó pusztítást, és úgyis mint a túláradó kegyelmet.

Megítélésünk szerint a Mária-üzenetek éppen úgy, mint az Isteni Irgalmasság megnyilatkozásai, az elhatalmasodó bűnnel szemben a határtalan isteni szeretetből fakadó és túláradó kegyelem jelei. Míg a Mária-jelenések a bűn elhatalmasodásától és annak következményeitől kívánnak megóvni bennünket, addig az Isteni Irgalmasság a bűn áldozatait szólítja meg és akarja visszavezetni az Evangéliumhoz. Isten a bűneink révén felhalmozódott tartozás teljes elengedését kínálja, s egyben segítségét ajánlja az élet teljes rendezéséhez. A mi feladatunk csupán a készséges együttműködés Isten akaratával. És ehhez a készséghez nyújt többlet kegyelmi HATÁST Mária Szíve Szeretetlángja!

Az ember teljesen szabadon dönthet az Isteni Irgalmasság üzenetének elfogadása vagy elutasítása ügyében.

Ajánlatos azonban tudnia Jézus figyelmeztetéséről: „*Ó, szegények, akik nem akarnak élni Isten irgalmasságának csodájával; hiába fogtok majd könyörögni, már késő lesz*” (Napló 1448). „*Aki nem akar az irgalom kapuján átmenni, annak igazságosságom kapuján kell áthaladnia*” (Napló 1146).

A Szűzanya még a lehetetlenkedő lelkeket is meg akarja menteni: „*Azt akarom, hogy egyetlen lélek se kárhozzon el!*” (SZL III/130)

Az önmaga és embertársai üdvösségéért felelős ember tennivalóit világosabban már nem lehet megfogalmazni, mint ahogyan Jézus nyilatkozott Erzsébetnek: „***Akarjatok részt venni az Én megváltó munkámban. Ez legyen éltetek legfőbb célja, ez az egyetlen érték, amit Elém hozhattok! Ragadjatok meg minden alkalmat és módot***

a lelkek megmentésére. Ezért fáradozzatok!” (SZL III/144)

Jóllehet ez a gondolat csendül ki a Mária-jelenések valamennyi üzenetéből, ám a Szeretetlenlángnak kifejezetten ez az általános mozgósítás a célja! Ezért figyelmezteti Jézus Erzsébetet: Add át szavaim az illetékeseknek és kérd őket az Én nevemben, hogy cselekedjenek és ne hátráltassák ezt a világraszóló kegyelmi kiáradást, melyet Anyám Szeretetlenlángja által akar a földre árasztani. (SZL II/109)

A Szűzanya így kérlelte Erzsébetet: „*Ne legyetek passzív magatartásúak sürgető szent ügyemmel szemben. Mert a keveseken, a kicsinyeken és alázatosokon keresztül kell megindulni ennek a világot rengető nagy kegyelmi kiáradásnak. Ne mentegetőzzön és ne méltatlankodjon senki a meghívottak közül! Kicsiny eszközeim vagytok mindannyian. (SZL III/132) Ne tétlenkedjétek, úgy tesztek, mintha nem volna Mennyei Atyátok az égben, aki figyel reátok! Vágyaitokkal öleljétek át a földet! Áldozataitokkal, mely a tiszta szeretettől izzó, perzseljétek fel a bűnt! Ne higgyétek, hogy ez lehetetlen! Csak bizzatok bennem! Én veletek vagyok, s a küzdelem oroszlán része az enyém, azt én vállalom magamra! Fogjunk már össze ti lanyha lelkek! Ne tegyétek magatokat szerencsétlenné! Bizzatok bennem! Ez a hit és bizalom millióknak fog erőt adni a kitartáshoz. (SZL I/90) Szeretetlenlángom oly nagyon felhevült, hogy nemcsak fényességét, hanem melegségét is teljes erőmmel reátok óhajtom árasztani, óriási erővel robban felétek, hogy minél több lélek megmeneküljön a kárhozattól. Mondom, ilyen még nem volt, ez a legnagyobb csodám, melyet most teszek veletek! (...) Nagy felelősséggel tartoztok ezért. Álljatok munkába, ne tétlenkedjétek! Én csodával határos módon segítek nektek, melyet érezni fogtok minduntalan. Bizzatok bennem, és cselekedjétek sürgősen! Ne napoljátok el ügyemet. A sátán sem nézi tétlenül, rettentő nagy erőfeszítéseket tesz. Érti már Szeretetlenlángom kigyulladásának hatását. Ez rettentő dühre ragadta őt. Vegyétek fel a harcot, a győztesek mi leszünk! Szeretetlenlángom a sátánt oly mértékben teszi vakká, amilyen mértékben elterjesztitek Szeretetlenlángom fényét szerte e világon. Úgy, ahogy nevem ismert az egész világon, úgy legyen ismert Szívem Szeretetlenlángja is, mely csodákat tesz a szívek mélyén. (vö. SZL II/18) Szeretetlenlángom szelíd fényénél a legmegátalkodottabb bűnös is megtér.” (SZL II/119)*

És erről beszél a Fatimai Ima: „*akik legjobban rászorulnak irgalmadra!*”

Tehát, ahogyan az Úr mondja a Szeretetláng Naplóban, „*vegyetek részt mindannyian megváltó munkámban*”, vagyis hozzunk áldozatot embertársaink üdvösségéért, vagy ahogyan a kis Jácinta mondta: „*a szegény bűnösökért!*”

És ez, kedves Testvérek, az irgalmasság testi-lelki cselekedete!

Az Üdvözítő szavai a Szeretetláng Naplóban: „*Leánykám, téged választalak ki, hogy isteni Irgalmasságomnak közvetítője légy. Te magad is töltekezz isteni Irgalmam bőségével, és ha ajkadat szóra nyitod, hirdesd Szívem Irgalmát, mely majd elég a bűnösök utáni vágyakozástól. A te egész életed is vágyakozás legyen, az áldozat, az imádság és megváltó munkámban való segíteni vágyás.*” (SZL I/60)

Az Isteni Irgalmasság kultusza, amiként Fatima és a Szeretetláng is, a lelkek mentésére és a vallásos élet megújítására törekszik az Egyházban. Ezek ezért időszerűek, amiként az evangelizációs jelentőségük is világméretű.

Mindhárom üzenetben Jézus szándéka vigasztaló. A világ teljes megújulását akarja elérni.

„*Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas Szívemre szorítani*” – olvashatjuk a Fausztina Naplóban (Napló 1588).

Jézus hozzáfűzi: „*A büntetést csak akkor alkalmazom, ha ők maguk kényszerítenek erre. Nem szívesen nyúlok az igazságszolgáltatás kardjához. Az igazság napja előtt az irgalmasság napját küldöm*” (Napló 1588).

Úgy tűnik, hogy a Fatimai Üzenet, az Isteni Irgalmasság és a Szeretetláng az újra evangelizálásnak olyan eszközei és lehetőségei, amelyeket alaposan megismerni, az evangelizációs munkában pedig kellően hasznosítani jól felfogott érdekünk, **mert sokakat visszavezethet Jézushoz.**

Kedves Testvérek! Emlékezzünk vissza, hogy ennek az előadás-sorozatomnak azt a címet adtam, hogy „*Fatima, a végső idők reménycsillaga*”. Nos, a Fausztina naplóban is így szól az Úr: *az Isteni Irgalmasság üzenete utolsó esély* (Napló 998), *a végső idők jele* (Napló 848), *biztos lehetőség, de utolsó mentőöv* (Napló 687). „*Sok lélek fog általa visszafordulni a pokol kapujától!*” (Napló 639).

Lúcia nővér könyvében több helyen említi, hogy a „Mária Szep-
lőtelen Szívéből áradó Fényben az Üdvözítőt látta, amelyet a Szűz-
anya sugárzott szívünkbe.” (LN. 139) A Szeretláng Naplóban a Szűzanya azt mondja, hogy Szíve Szeretlángja maga Jézus Krisztus! Máshol ezt olvassuk: „*Akarom, hogy egyetlen lélek se kárhozzon el! Akarjátok ti is Velem együtt! Azért adom kezetekbe a fénycsóvát, mely Szívem Szeretlángja.*” (SZL III/144) Jézus is így szól: „*Isteni fényességgemmel az előttem leboruló léleknek átadom Isten-ségem értelmét, és ezáltal felismerik az én örök óhajvásom, mely a lelkek megmentése. Akarjátok részt venni az én megváltó munkámban! Ez legyen életetek legfőbb célja, mely az egyetlen érték, amit Elém hozhattok. Ragadjatok meg minden alkalmat és módot a lelkek megmentésére! Ezért fáradozzatok! Tudod, mit olvastál egyszer. Ha minden hívő csak egyetlen lelket mentene meg, nem volna elkárhozott.*” (SZL III/144)

Szent Faustyna Kowalska Naplójának tanítása szerint az Isteni Irgalmasság üzenete „*új fény lesz az Egyház számára*” (Napló 378). Márpedig nyilvánvalónak látszik, hogy a szerveződő és elhatalmasodó bűnnel szemben valóban egy „új fénynek” kell megvilágítani a szíveket-lelkeket: és ez Fatima Fénye, vagy az Isteni Irgalmasság Fénye lesz, és ezek teljesebb megértését világítja meg a Szűzanya Szívéből áradó Fényesség, mely meg is fogja hozni a belőlük fakadó lelki gyümölcsöket.

Jézus tanítása az ő irgalmáról az egész világot megszólítja, de elsősorban az elhatalmasodó bűn áldozatait hívja megtérésre. Mint említettem, utolsó esélyként, mint mentőövet kapja az emberiség. Hasonlóképp hirdeti meg a Szent Szűz a fatimai engesztelést, mely utolsó esélye az emberiségnek! Ebben is felviláglik számukra a Két Szív szüntelen együtt munkálkodása!

Az Irgalmasság Naplóban ezt olvashatjuk: „Egy utolsó esélyt adok az emberiségnek – és ez az irgalmamhoz való menekülés” (Napló 998). „Ez a végső idő jele, utána eljön az igazság napja. Amíg van idő, meneküljenek irgalmam forrásához, használják fel a Szívemből értetek kifolyt vért és vizet” (Napló 848).

Az Isten irgalmának túlaradó és végtelen bősége minden ember számára a lelki újjászületés, a lelki újrakezdés páratlan lehetősége.

Bárki részesedhet benne, még a bűn feneketlen mélységébe tántorodott lélek is.

Jézus így szól erről a Naplóban: „*Isten senkitől sem tagadja meg irgalmát*” (Napló 72). „*Ne féljen a gyenge, a bűnös lélek közeledni hozzám, még ha több vétke is lenne, mint amennyi homok van a földön, minden elmerül irgalmam mélységében*” (Napló 1059). „*Ha a lélek már oszló hulla lenne, s emberi értelemben képtelen az újjáéledésre, s már minden el volna veszve, nem így az Istennél! Az irgalmasság csodája teljesen életre kelti a lelket.*” (Napló 1448) „*Nem tudom megbüntetni, még ha a legnagyobb bűnös is lenne, azt, aki irgalmamra hivatkozik, hanem felmentem őt mérhetetlen és kifürkészhetetlen irgalmamban. Írd: Mielőtt eljövök, mint igazságos bíró, előbb szélesre kitárom irgalmam kapuját*” (Napló 1146).

Már ezen idézetek is világossá teszik: hogy az Isteni Irgalmasság elfogadása hatékonyan formálja át a lelket. „*Megnyitottam a szívemet, mint az irgalom élő forrását, hogy minden lélek életet merítsen belőle... A bűnösök megigazulást, az igazak a jóban való megerősödést találnak benne... Mondd meg a papjaimnak, hogy a megrögzött bűnösök szavaikra bűnbánatra indulnak, ha a szívemben lévő végtelen irgalomról beszélnek nekik. Minden papnak, aki irgalmamat hirdeti, rendkívüli kegyelmet adok! A szavaik gyógyítóan hatnak, s meg fogják indítani a szíveket, akikhez szólnak*” (Napló 1520-1521).

Aki részesedni kíván az Isteni Irgalmasság kegyelmeiben, annak be kell látnia bűnösségét, meg kell térnie, az irgalmasságot kell gyakorolnia, és a megtérés állapotában kell élnie. (Vö. Lk 6,36; Jak 2,13; DM 7880) „*Az irántam való szeretetből fakadó irgalmasság cselekedeteit kívánom tőled.*

Felebarátaid iránt mindig és mindenhol irgalmasságot kell tanúsítanod. Ez elől nem térhetsz ki, sem kényszerre hivatkozva, sem kifogással, sem bocsánatkéréssel. – Három módot adok neked, hogyan tanúsíts irgalmasságot felebarátaid iránt: első: a cselekedet, második a szó, harmadik az imádság. E három fokozat tartalmazza az irgalmasság teljességét, egyúttal megdönthetetlen bizonyítéka az irántam tanúsított szeretetnek.” (Napló 742) – áll az Irgalmasság Naplóban.

Jézus túlradó irgalmából nem csupán a bűnben élők meríthetnek,

de hallatlan lehetőség valamennyi ember számára. Megerősíti a hűségest és gyengét, reményt ad a szenvedőnek és haldoklónak egyaránt. A Szeretetláng Naplóban így szól az Úr: „*Bízzál! Mindig mondtam, amit bizalommal kérsz, azt már meg is kaptad. El tudod képzelni, hogy mikor lelket kérsz tőlem, nem adnám meg neked? A mi kezünk együtt gyűjtsön! Tudod, **ha sokan kérnének**, milyen sokan megtérnének? Én mindnyájatokat meghívtalak megváltó munkámhoz. Apákat, anyákat, művelteket és tudatlanokat, egészségeseket és betegeket. Én értem mindenki dolgozhat, a szabad ember és a rabságban sínylődő, mert a lélek készsége a fontos, és a lélek szabadsága, mely egyben a lélek műveltsége is.*” (SZL II/102)

Fausztina Naplójában is hasonlót olvashatunk a kérő imáról: „*Nagy segítség a haldoklók részére...*” (Napló 833) „*Ha **mások** imádkozzák (az Irgalmasság rózsafüzérét) egy haldokló mellett, az is elnyeri ugyanezt a bűnbocsánatot. A haldokló mellett mondott ima okán mérséklődik Isten haragja, és mérhetetlen irgalom veszi körül a lelket...*” (Napló 811).

Miről van itt szó, kedves Testvéreim? **Az egymásért való imáról**, a haldoklókért való imáról, melyben kérjük Istent egy vagy több lélekért, akik legjobban rászorulnak irgalmára!

XVI. Benedek pápa megválasztását követő negyedik évében ezt a kijelentést tette: „*Napjainkban, amikor a világ nagy részén fennáll annak veszélye, hogy kialszik a hit, mint a láng, amelyet nem táplál semmi, (...) az emberiség irányvesztetté válik, aminek romboló hatása egyre nyilvánvalóbb.*”

„*A világ hatalmas területeit fenyegeti a teljes hitehagyás, mert a benső készlet már erőitlen. Isten képe eltűnik az emberi szívek horizontjáról és ennek hatásai kiszámíthatatlanul súlyos következményeket vonhatnak maguk után!*”

(XVI. Benedek pápa levele a világ püspökeihez, 2009. március 10-én) És nem lehet kétséges, hogyha az emberiség meg nem tér, fennáll a tömeges elkárhozás veszélye!

Na, ehhez szükséges a fatimai engesztelés, a rózsafüzérima, az öt elsőszoombat és a Szeretetláng kegyelmi hatása, hogy reménnyel kérhessük az Üdvözítőtől: **Ó, Jézusom, bocsásd meg bűneinket! Ments meg minket a pokol tüzétől, és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra. Amen.**

Kedves Testvérek!

A negyedik fatimai jelenés az, mely a legjellemzőbben mutatja be Portugália akkori egyházellenes politikai légkörét. Így fontosnak tartom bemutatni, hogyha egy nép nem figyel és nem imádkozik eléggé, milyen könnyen kormányt alakíthat egy ateisztikus-liberális vezetés!

1910-től kezdődően a szabadkőművesek és liberálisok olyan kormányellenes politikai zűrzavart keltettek, hogy végül a katonaság által támogatott diktatúrává vált. Megalakult egy minden jót ígérő köztársasági kormány, amely persze a hirdetett szabadság és egyenlőség elvét a Katolikus Egyházra a legkevésbé sem vonatkoztatta. Semmiféle ellenzékét nem tűrt meg, mégis 1915-16-ban kialakult egy hatékony ellenzéki tömörülés, a szentolvasót imádkozók széles köre, amely – írd és mondd – „Rózsafüzér Keresztes Hadjárattá” alakult.

Az Isten Anyjának megjelenése a Cova da Iriában alighanem azt jelentette, hogy meghallgatásra talált a sok ezer hitvalló ember imája? Nos, ez aligha kétséges!

Hét év erőszakos és fanatikus üldöztetés után, azt követően, hogy a Katolikus Egyház már egy évszázada ki volt zárva a közéletből, egyszerre csodálatos módon visszanyerte az őt megillető teljes szabadságot, amely ahhoz szükséges, hogy eleget tudjon tenni feladatának, a lelkek mentésének. A „gondviselés eszköze” egy, a szabadkőművességhez kötődő és kiváló kapcsolatokkal rendelkező unionista politikus, Sidónio Pais korábbi miniszter és katonai vezető volt. Ő 1917. december 5-én tehát – a fatimai eseményeket követően – puccsot hajtott végre, majd három nappal később – éppen Szeptőlten Fogantatás ünnepén – feloszlatta a parlamentet.

A forradalmi junta által diktatori teljhatalommal bíró köztársasági elnökké kiáltotta ki magát. Egy nappal később – valószínűleg politikai támogatást keresve – megszüntette a püspökök ellen hozott összes büntetőintézkedést, akik így visszatérhettek egyházmegyéikbe, majd minden olyan intézkedést is semmissé nyilvánított, amelyet „*az állam és egyház szétválasztásáról szóló törvény*” alapján 1918. február 22-ig hoztak.

1918. május 13-án – titokzatos „virágsziromeső” hullott a sokaságra. A csodát sikerült lefényképezni is.

Érdekes, hogy „*a magasban még nagyok voltak, de ahogy hullottak lefelé, egyre kisebbek lettek, a férfiak a kalapjukat tartva akarták összegyűjteni a szirmokat, de benne már nem találtak semmit*” – írta le az eseményt egy szemtanú.

A jelenség legismertebb szemtanúja da Silva püspök volt, aki nem hivatalos minőségében vett részt az ünnepségen.

Pais júniusban felvette a diplomáciai kapcsolatokat a Vatikánnal, amely azt eredményezte, hogy a pápa július 1-én jegyzékben gratulált a kormány sikeréhez. A köztársaságpártiak és a szabadkőművesek nyílt háborút hirdettek a „reakciós” Pais ellen: 1918. december 14-én – nem sokkal azt követően, hogy részt vett egy szentmisén – lelőtték a lisszaboni pályaudvaron.

Lehet, hogy kissé alábbhagyott a nép rózsafüzérezése? Úgy néz ki, hogy ettől megriadtak és újra elkezdtek intenzíven imádkozni.

Kifejezetten szembetűnő, hogy a fatimai események mindig a legérzékenyebb pontjai voltak az „összeesküvéselemletbe” illő háttér erőknél, hiszen világosan és keményen megjövendölték benne a pusztulásukat! Fáradatlanul igyekeztek tehát elpusztítani, megakadályozni mindent, amely jövendő sorsukra – a pokolra – emlékeztetheti őket, és ez már kezdettől fogva így volt Fatimával kapcsolatosan.

1917. október 22-én elvitték az egyszerű állványt, amely a jelenés pontos helyére figyelmeztette a zarándokokat.

1918. augusztus 6-án a plébános engedélyével elkezdték a kis kápolna építését, amiként a Szűzanya kívánta utolsó jelenése alkalmával.

Elkészültét követően 1919-ben ismeretlenek dinamittal felrobbantották a kis kápolnát, ám az öt bomba közül csak négy robbant fel. A hívek Miasszonyunk égi kegyének tulajdonították, hogy pont az a bomba nem robbant fel, amely a jelenési tölgyfa gyökerei közé volt rejtve. Úgy látszik, hogy ennek a politikai formációnak harcmodora a „tudomány eszközeivel” harcolni az Egyház ellen! 1921. november 14-én ugyanis a Guadalupei Szűzanya képe ellen hajtottak végre robbantási merényletet Mexikóban. A robbanás felbontotta a márványlépcsőket, megrongálta az oltárt, a távolabbi házak ablakai

is betörték, de a kegyképnek nem lett semmi baja!

Közben pedig Fatimát újabb és újabb csodák igazolták. 1924. május 13-án több mint 200 000 zarándok érkezett a Cova da Iriába, hogy a jelenések hetedik évfordulóját megünnepeljék.

Hamarosan sor került az első gyógyulásokra is. Egy feljegyzés szerint: *„Mindenhonnan csak úgy özönlött a sok zarándok, tele szenvedésekkel és nyomorúsággal. Az influenzajárvány idején, még mielőtt a kápolna felépült volna, egy Santa Catarinából való atya volt az első, aki itt tartott prédikációt. Az emberek messzi egyházmegyéből érkeztek és sírva könyörögtek a járványtól való megváltásért. Kérésük meghallgatásra talált. És lám, e naptól kezdve az adott egyházmegyékben egyetlen új megbetegedés sem történt. Ettől kezdve még jobban elterjedt a Szűzanya tisztelete és miután felépült a kápolna, ezrével jöttek az emberek. Számukra 1926-ban kutat fúrtak, mely eleinte csak csordogált, majd egyszeriben nagy erővel tört fel a sziklák alól. A zarándokok azonnal hinni kezdtek abban, hogy a víznek gyógyító ereje van. Palackokat és korsókat töltöttek meg az agyagos, zavaros kotyvalékkal, elgennyesedett sebeket mostak meg vele és ittak is belőle, abban bízva, hogy a hely csodatévő ereje felülírja a tisztasági rendszabályokat. Soha nem történt annyi csoda, mint ebben az időben. Mások letérdeltek és ittak a vízből, (...) és meggyógyultak belső szervi betegségeikből.”*

Ez azonban csak még erősebb nemtetszést váltott ki a jelenés ellenéseiből.

A portugál politikai válsághelyzetet, egy sikertelen puccskísérlet követte a köztársaság visszaállítására, amelynek 1926. május 28-án a Gomes da Costa tábornok vezette katonai felkelés vetett véget. A klérus, a nagybirtokosok és a hadsereg támogatásával a katonai junta feloszlatta a parlamentet, és felfüggesztette az alkotmányt.

1927. július 15-én az ouremi járás elöljárója úgy döntött, hogy a „közegészségügyi veszély” miatt betemetik a kutat. Az utasításait azonban senki nem követte – és a kút ma is működik.

1931. május 13-án a teljes püspöki kar – a jelenések egyházi elismerésének első évfordulóján – elzarándokolt Cova da Iriába, és több mint 300 ezer fős zarándoksereg előtt följajánlották az országot

Mária Szeplőtelen Szívének. Cerejeira lisszaboni bíboros így imádkozott: **„Fatimai Miasszonyunk, megszántál minket, és áldásként alászálltál országunkba, mint a Hajnalcsillag, amely az éjszaka sötétje után a fény és a remény pirkadatát jelzi.”**

(Csak megjegyzem, hogy a Szűzanya a Szeretetláng Üzenetében a „Hajnal Szép Sugaraként” nevezte magát!)

A püspöki kar 1931-ben, 36-ban, 37-ben, 38-ban és 1939-ben a Szeplőtelen Szívnek tett ismételt felajánlásainak tulajdonítható a Szűzanya különleges oltalma, mellyel megmentette Portugáliát nem csak a spanyol polgárháború áttérjedésétől (mert portugál kommunista is volt épp elég), de II. világháború borzalmaitól is! Hálából a portugál lányok és asszonyok arany ékszereikből és kb. 3000 drágaközből koronát készítetttek, amellyel XII. Pius pápa 1946-ban Masella bíboros-legátus által megkoronázta a kegyszobrot és elrendelte Máriának, mint a Világ Királynőjének ünnepét.

De térjünk vissza 1917-be, amikor még liberális elnyomás alatt volt az Egyház! Akkor a megyeszékhelyen, Ourémban Artur de Oliveira Santos volt a körzetvezető, akit a térség legbefolyásosabb és legrettegettebb személyiségének ismertek.

Santos számára Fatima támadás volt a materialista világkép, a köztársaság és minden ellen, amit ő képviselt. Az eset számára személyes ügy volt, és a fatimai „babonaságot” csírájában akarta elfojtani, már csak azért is, mert meg akarta mutatni a lisszaboni kormánynak és a páholytestvéreknek, hogy ki az úr a házban.

Három nappal az Isten Anyjának előre jelzett negyedik jelenése előtt, 1917. augusztus 11-e délelőttjére, bírósági idézést küldött a gyermekek apjának az ouremai városházára. Lúcia és az édesapja el is indultak, Marto papa úgy döntött, hogy a gyermekeit otthon hagyja, és egyedül indul a városába.

„Hol a gyerek?” – üvöltött Santos, Jácinta és Ferenc apjával. Ekkor Lúciához fordult:

„És te? Te állítólag ismered a titkot. Na, mi az? Gyerünk, áruld el nekem!” De sem a legdurvább fenyegetésekkel, sem ígéretésekkel nem tudott elérni semmit. Végül Santos teljesen kimerült, és hazaküldött mindenkit.

Augusztus 13-án korán reggel Fatimát óriási embertömeg lepte el. Legalább tizenöt-húszezer zarándok érkezett számarháton vagy

ökrösszekéren, kerékpáron vagy éppen automobilon. Autót – ilyen mennyiségben – még sosem láttak a környékbeliek.

Santos körzetvezető, aki „épp arra járt” a lovas kocsijával odaszólt a három gyermeknek:

– Gyertek, elviszlek benneteket kocsival, így legalább nem zaklatnak titeket az emberek. Előtte azonban beugrunk a plébános úrhoz, hátha ő is jön!

A házuk előtt álldogáló két családapa összenézett, és nem találtak ebben semmi kivetnivalót. De a kocsi máris elindult, és a szülők szemmel követték őket. Az esetre így emlékeztek vissza: „*A ló megindult, és lassan poroszkálni kezdett Cova da Iria felé, ám, a főútra kiérve hirtelen a lovaknak odacsaptak és a kocsi elkanyarodott Ourem felé!*”

– Santos elrabolta a gyermekeket! – kiáltották.

Amikor riadtan elmondták ezt Lúcia édesanyjának, ő csak ennyit válaszolt:

– Ha Istentől van, ami történt, Isten vigyázni is fog rá. Ha hazudott a lányunk, akkor meg úgy kell neki, ne legyen hazudozó!

Ez pedig valljuk meg, csodálatos bizalom volt a Gondviselésben, az igazságnak és a világosságnak mindenek fölött lángoló szeretete, mert ez az erős asszony, a szíve mélyén elnyomta az anyai szív leg-erősebb és leghitelesebb nyugtalanságait is!

Az útirányváltást Lúcia is észrevette „*Ez nem a Cova da Iriába vezető út*” – szólalt meg.

– Előbb az Ouremi paphoz megyünk! – nyugtatta meg őket Santos.

Úgy látszik azonban, hogy mindebben a Gondviselésnek különleges része volt, mert Aljustrel tanya és Fatima környéke abban az órában teljesen kihaltak tűnt. A gyermekek elrablásának csak néhányan voltak tanúi, köztük a fatimai pap, aki a plébániája verandáján tartózkodott éppen.

Ez egy kissé meg is ijesztette, mert tudta, hogy a nép rossz szemmel néz rá, amiért egyetlen jelenésen sem vett rész a Cova da Iriában, ráadásul röviddel előtte nála járt a körzetvezető Santos!

Másfél órás út után az egykori kazánkovács körzetvezető, diadalittasan érkezett meg hivatalába, és a három delikvenst egy kis helyiségbe vezette, hogy ott várakozzanak. Rájuk zárta az ajtót, azzal,

hogy majd csak akkor engedi őket szabadon, ha elárulják neki a titkot.

”Ha megölnék is minket, nem számít, mert akkor legalább egyenesen a mennybe jutunk!” – mondta Jácinta dacosan. Ha elszántan is, de a három gyermek kétségbeesve készült a halálra. Amikor észrevettük, hogy elmúlt dél és nem engednek el bennünk, Ferenc megjegyezte:

– A Szűzanya talán itt fog nekünk megjelenni?

Ekkor azonban más történt! Belépett hozzájuk a körzetvezető, és nyájas szavakkal aranyláncokat és medálkákat ajánlott nekik, mondván, hogyha elmondják a titkot, mindez az övék lehet, és a szülei örülni fognak az értékes ajándékoknak!

A három kicsi azonban egyöntetűen nemet mondott!

A körzetvezető ekkor hangszínt váltva, így szólt fenyegetően: *„ha nem mondjátok el a titkot, forró olajban főzünk meg titeket”*, és egyesével ki is vitték a kicsiket, hogy az üstbe dobják! Jácinta így kiáltott: *„Találkozunk a mennyben Lúcia!”*

Egyenként átvitték őket is a másik szobába, ahol persze nagy örömmel ölelték át egymást!

Ezzel azonban nem ért véget a megpróbáltatásuk, mert belökték őket a börtönbe, de a három gyermek ott is hamarosan imádkozni kezdett a bűnösök megtéréséért.

De 13-a lévén, mi történt eközben Cova da Iriában? Egy fiú kéreppárral híret vitte, hogy elrabolták a három kis pástort. Ezt hallva, halk moraj futott végig a tömegen, amely egyre hangosabb és nyugtalanabb lett.

„Akkor menjünk Ourembe és tiltakozzunk!” – kiáltotta egyikük. *„A papnál kezdjük, ő is benne van”* – kiáltotta egy másik.

Ebben a pillanatban egy tompa dörrenés szakította félbe az egyre hangosabb háborgást. Az emberek ijedten rándultak össze és *„Mindenki hátrálni kezdett a fától”* – írta később egy szemtanú, majd így folytatta:

„a mennydörgést villámlás követte, majd egy kis felhőt láttunk, lágy volt és élénk fehér színű. Néhány pillanatra megállt a fa fölött, majd felemelkedett és eltűnt. Amikor körbepillantottunk, akkor ugyanaz a különös élmény fogott el bennünket, mint a július 13-i jelenés idején, s amely a következő hónapokban is megisméltődött. Az arcok a

szivárvány színeit tükrözték vissza, rózsaszín, piros, kék – és úgy tűnt –, mintha a fákon nem levelek, hanem virágok lennének. A föld és a ruhánk is mindenféle színben fénylett. A jelenési hely fölé épített fakereten függő lámpások úgy néztek ki, mintha színaranyból lettek volna. Miasszonyunk eljött, ez biztos, annak ellenére, hogy a gyermekek nem voltak ott. Miután minden jelenség eltűnt, az emberek elindultak vissza Fatimába. Valósággal tomboltak a körzetvezető és a plébános miatt, akiről azt hitték, hogy köze lehetett a gyermekek elrablásához.” – idézet vége.

Ferreira plébánost ugyan békén hagyták, de ő mindenről tudomást szerzett, és másnap nyilvánosan kifüggesztett egy nyilatkozatot, amelyben tiltakozott az ellen, hogy ő bármilyen formában részese lett volna a gyermekek elrablásában! Többek közt ezt írta: „Visszatartom a becstelen és alattomos rágalmat. Az egész világ előtt kijelentem, hogy semmi közöm ehhez a tiszteletlen és gonosz cselekedethez, sem közvetlenül, sem közvetve. A járási eljáró nem közölte velem a szándékát. Mint értesültem róla, a jelenlévők ezrei tanúsítják, hogy a Mennyei Királynőjének nem volt szüksége a gyermekek jelenlétére ahhoz, hogy jelezze és felfedje hatalmát, és ezt szemtanúk is igazolják. Most már nem csak a három gyermek, hanem emberek ezrei láthatták a saját szemükkal, függetlenül az életkoruktól és társadalmi helyzetüktől. Bizonyosságot nyert, hogy a Boldogságos Szűznek nincs szüksége a plébánosra ahhoz, hogy kinyilatkoztassa jóságát, miként a vallás ellenségei is beláthatják, hogy a nép hite sem a plébános jelenlététől függ.”

Ez a levél viszont arról tanúskodik, hogy Ferreira atyának némileg változott az álláspontja!

Másnap, 14-én óriási tömeg verődött össze az önkormányzóság előtt és a gyermekek szabadon bocsátását követelték. Nem kellett sokat várakozniuk, mert a körzetvezető bejelentette nagy félelmében, hogy ő személyesen viszi haza őket az autómobilján! A három gyermek, mégis szomorú volt és Ferenc majdnem sírva mondta: – *A Szűzanyának bizonyára rosszul esett, hogy nem mentünk el a Cova da Iriába és nem fog nekünk többet megjelenni. Pedig én anynyira szeretem őt szemlélni.*

Hazaértek, bár Santos a szülőktől való félelmében a fatimai plébánián rakta ki őket!

És kedves Testvérek, itt jön egy kis csavar a történetbe! Nem csak a helyszínt, de a dátumot illetően is, mivel a negyedik fatimai jelenés időpontját a szakirodalom augusztus 19-ére jegyzi!

Ezzel szemben a valóság az – és ezt Kondor atyától tudom –, hogy a három gyermek egyetlen éjszakát töltött börtönben, és a hazaérkezésüket követő másnap, 15-én történt meg a jelenés!

Ráadásul, nem a Cova da Iriában, hanem egy nagybácsi Valinhos nevű, a tanyájukhoz közelebb eső földjén.

Ekkor délután négy óra tájban, a légkörben ugyanolyan változások mentek végbe, mint amilyenek Cova da Iriában jelezték a Szűzanya érkezését: friss szellő támadt, a nap elsötétült. Lúcia, aki észrevette, hogy valami természetfeletti van készülöben, gyorsan hívatta Jácintát, aki nem volt velük, de még időben megérkezett. A Szent Szűz jöttét, mint máskor – fényjel jelezte.

A beszélgetés rövid volt, de rendkívül megrendítő. Néhány praktikus útmutatás után a Szent Szűz ezt mondta a gyermekeknek:

– Imádkozzatok sokat, nagyon sokat és hozzatok áldozatot a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük!

Megrendítők szavak! Nagyon fontos lenne tudatosítani, hogy a Boldogasszony minden vállalkozó lelkületű fiának és leányának a segítségét kéri, hogy megmentse a Küzdő Egyház valamennyi gyermekét az örök boldogság számára. Ebben a segélykérő felszólításban fogalmazódik meg a Szent Szűz valamennyi megnyilatkozásának a célja és értelme, vagyis az egész világra kiterjedő engesztelés meghirdetése és megszervezése, hogy senki se kárhozzon el.

Nagy dolgok voltak ezek, kedves Testvéreim, és bizony, hamarosan fellépett az ellentábor is. Minden eszközt felhasznált arra, hogy Isten művét lerombolja. A Gondviselés azonban a kis látnokok mellé olyan személyeket adott, akik nem csak vigyáztak rájuk, de síkra szálltak a gyermekek őszintesége mellett, sőt, ők lettek első lelki tanácsadók is. Sőt, a Szűzanya üzeneteit és a történeteket is közzétették.

Ezen lelkek közé tartozott dr. Manuel Nunes Formigao, kiváló dogmatikus és történész, majd a szentéletű P. Cruz. Mindkettőnek nagyon komoly szerep jutott a fatimai jelenések idején.

„Úgy emlékszem, 1917. augusztus hónapjában jött hozzánk először

dr. Formigao atya, hogy kihallgasson bennünket –, mesélte Ferenc. Mindent részletesen feljegyezett. Nagyon szerettem, mert mélyrehatóan beszélt az erény gyakorlásáról, s megtanított annak néhány módjára. Mindig adott valami jó tanácsot, ami lelki hasznunkra vált. Egyszer így szólt: – A sok kegyelemért és jótéteményért, amit kaptál, nagyon kell szeretned a jó Istent. Ez mélyen lelkembe vésődött. Attól kezdve mindhárman folyton ismételtük:

– Istenem, szeretlek, hálából a neked adott kegyelmekért.

Egyik nap P. Cruz is meglátogatott bennünket. Lisszabonból jött. Beszélgetés után megkért bennünket, hogy mutassuk meg neki a helyet, ahol a Szűzanya megjelent. Kis számár hátán jött velünk, és mi kétoldalt kísértük.

Eszembe jutott most egy másik eset – mesélte Ferenc. A Fatima felé vezető úton mentünk és észrevettük, hogy hölgyek és férfiak szálltak ki egy autóból. Rögtön tudtuk, hogy minket keresnek. Elszaladni már nem lehetett, így amikor hozzánk értek és megkérdezték, hogy ismerjük-e a pásztorokat, akiknek a Szűzanya megjelent, igent mondtunk.

Kérésükre megadtuk az irányt, hogy hol laknak! Mi pedig futottunk, hogy elbújjunk a távoli bozótban. Jácinta nagyon élvezte a sikert, és azt tanácsolta, hogy máskor is így tegyünk, ha nem ismernek föl bennünket.

Még júliusban történt, hogy az úton kötelet találtunk. Felvettem, és játékból a karomra kötöttem. Olyan durva volt, hogy a legkisebb szorításra is fájdalmat okozott. Mondtam a lányoknak:

– Nézzétek, ha a derekunkra köthetnénk, a fájdalmat felajánlhatnánk a jó Istennek. Azonnal bele is egyeztek és elosztottuk a kötelet hármunk között. A sziklán egy éles kő szolgált kés gyanánt.

Talán a durvasága miatt, de a kötél szörnyű fájdalmat okozott. Jácinta többször elsírta magát, annyira fájt neki. Ha pedig ajánlottam, hogy vegye le, csak annyit mondott:

– Azt nem! Fel akarom ajánlani ezt is a jó Istennek engesztelésül a bűnösök megtéréséért és vezeklésül!

Egyszer, amint bogyót szedtünk, Jácinta véletlenül csalánba markolt és az megcsípte. Még jobban megszorította és felkiáltott:

– Figyeljete! Ezzel is tudunk vezetni!

Utána szokásunkká vált, hogy lábunkat vertük a csalánnal. Eközben

*mondogattuk azokat a röpmákat, amit a két atyától tanultunk.
Jácinta számára mind közül ez volt a legkedveltebb:*

'Jézusom, szeretlek! Mária édes Szíve, légy az én menedékem!'

Már beteg volt, amikor egyszer ezt mondta:

*– Annyira boldog vagyok, ha azt mondhatom Jézusnak, hogy szere-
tem. Ha gyakran ismétlem, úgy érzem, mintha tűz égne bennem.
De nem éget!'*

Bizony, a felületes emberek mondhatnák, hogy rég volt, tán igaz se volt! Am az augusztus 19-i jelenésnek emléket állított az utókor és a helyén egy kis máriás kápolna épült – melyet Valinhosnak hívnak – ennek alapkövébe el van helyezve Szent István királyunk felajánlása!

Kedves Testvérek!

Ma a nyaralások utáni pihentetőként, egy kicsit bensőségebb eseménysort fogok elbeszélni, melyet Kondor Lajos atya *Fatima, századunk reménycsillaga* c. könyvében jelentetett még 1971-ben, Lúcia nővér egy korabeli visszaemlékezése nyomán.

Szeptember 12-én este tízezres zarándokáradat érkezett, egész késő estig, hogy jelen legyenek a Szent Szűz másnapi jelenésén. A számtalan jármű komoly fennakadást okozott az utakon. A zarándokok többsége a szabad ég alatt töltötte az éjszakát, melyek szeptemberben egyre hűvösebbek voltak. Ha éjfél felé el is halkult az ima, reggelre már újból hallható volt, mint valami zümmögőkórus.

Lúcia említett visszaemlékezésében így ír az augusztus 19-e utáni időkről:

Édesanyám az augusztusi jelenés után is azt mondta, mint korábban: „*Ha még más is látna valamit, talán magam is hinnék. De annyi ember közül csak ti láttátok? – Na nem!*”

Annak ellenére, hogy ebben a hónapban többen azt állították, hogy különös dolgokat láttak: néhányan magát a Szűzanyát is, mások pedig jeleket a napban stb., anyám mégis ezt mondta: „*Most meg anynyian állítják, hogy látták, hogy most meg azért kételkedem.*”

Az viszont jó volt, hogy ettől kezdve édesapám a pártomat fogta. Azonnal csendet parancsolt, ha veszekedni kezdtek velem, s köz-

beszölt: „*Nem tudjuk, hogy igazat mond-e, de azt sem, hogy hazudik!*” – mondta bölcsen.

Ilyen családi légkörben érkezett el szeptember 13-a.

Ferencsel és Jácintával idejében útnak indultunk. Alig bírtunk előre haladni. Az út tele volt néppel. Mindenki csak minket akart látni, velünk akart beszélni. Sokan közülük – még előkelőségek is – áttörték a körülöttünk szorongó tömeget, térdre estek előttünk és úgy kértek bennünket, hogy ajánljuk gondjaikat a Szűzanyának. Akik nem juthattak közelünkbe, messziről kiabáltak: „*Az Isten szerelmére, kérjék a Szűzanyát, hogy gyógyítsa meg sánta fiamat!*” Másik: „*Az enyém vak!... Az enyém süket!*”... „*Segítse haza férjemet... fiamat a háborúból!*”... „*Térítsen meg egy bűnöst!*” „*Tüdőbeteg vagyok, gyógyítson meg!*”

Látni lehetett ott ennek a világnak, az egész emberiségnek minden nyomorát. Volt, aki a fára, vagy a kerítésre mászott fel, hogy jobban láthasson bennünket, onnan kiabált felénk.

Hála Istennek, több férfi segített utat nyitni a tömegben, s így lassan előre haladtunk.

Végre megérkeztünk Cova da Iriába, a kis tölgyfabokorhoz. Elkezdtek közösen a rózsafüzért. Hamarosan észrevettük a fényvillanást, utána pedig a tölgyfabokor fölött előttünk állt a Szűzanya.

– *Imádkozzatok továbbra is a rózsafüzért, hogy így kieszközöljétek a háború végét. Októberben jön az Úr Jézus is, aztán a Fájdalmas Szűz, a Kármelhegyi Boldogasszony, végül Szent József a Kisdédeld, hogy megáldják a világot. Isten meg van elégedve áldozataitokkal, de nem akarja, hogy a kötéllel aludjatok. Csak napközben viseljétek!*

– *Sokan kérték, hogy tolmácsoljam kérésüket: néhány beteg, meg egy süketnéma gyógyulását.*

– *Néhány meg fog gyógyulni, a többi nem. Októberben nagy csodát művelek, hogy mindenki higgyen.*

Aztán szokása szerint felemelkedett és eltűnt. – Ennyit Lúcia nővér korabeli feljegyzéséből.

Egy külső szemtanú a következőképpen írta le ennek a napnak az eseményeit:

„*Csillagászati idő szerint, pontosan déli 12 órakor, a nap veszíteni kezdett fényéből. Ezt mindenki észrevette. Így történt már az előző*

hónapokban is, májustól kezdve minden hónap 13án, mégpedig Ugyanebben az órában. A gyermekek közül a legidősebb felszólította a jelenlévőket, hogy imádkozzák a rózsafüzért. Soha nem fogom elfelejteni azt a leírhatatlan érzést, amit akkor tapasztaltam: a több ezer ember térdre esett, mindenki sírva imádkozott, hangosan és nagy bizalommal könyörgött a mennyei Királynő anyai pártfogásáért. Ebben a percben a jelenlévők közül sokan valami ovális dolgot pillantottak meg. Tojásnál nagyobbnak látszott; fehér színű és ragyogó volt. Szélesebb része volt alul. Az égbolton hosszú egyenes vonalat írt le. Egyesek rövidebb, mások hosszabb ideig szemlélték ezt a tüneményt.

Volt köztük több tekintélyes és közismert ember is, akik komolyságát senki nem vonja kétségbe. Azt állították, hogy valami virágyszerű dolgot láttak hullani az égből. Mielőtt azonban a földre ért volna, egyszerűen eltűnt. A légkör sárga színű lett, talán azért, mert a nap fénye csökkent.

Hogy mi történt ebben a rövid negyedórában, az ember soha nem tudja elfelejteni, de nem könnyű leírni. Az a végeláthatatlan, térdelő tömeg, aztán a félelmetes és nyugtalan várakozás, a tisztelet és bizalom, ahogy a mennyei Anyához imádkoztak. Mindez igazán csodálatraméltó és megdöbbentő látvány volt. Többen 15-17 ezerre becsülték a jelenlévők számát, mások véleménye szerint még 25 ezernél is többen voltak.” – Eddig a szemtanú.

Lúcia így folytatja: Elmondtam Ferencnek, hogy októberben az Úr Jézus is jönni fog. Kimondottan örült és így szólt: *Ej, de jó lesz. Eddig csak kétszer láthattuk. Pedig én annyira szeretem! Még hány nap hiányzik 13-áig? Annyira várom, hogy jöjjön az Úr Jézus!*

Utána kicsit gondolkozott és hozzáfűzte:

De nézd, Ő még mindig olyan szomorú! Annyira fáj, hogy olyan szomorú! Felajánlom Neki minden áldozatomat, amit csak hozhatok. Hányszor nem menekülök el az emberek elől csak azért, hogy eggyel több áldozatot hozhassak!

Ahogy az elmúlt hónapokban történt, úgy ebben is vártuk, hogy a Jóisten valami különöset műveljen. Édesanyám is reménykedett, hogy ezen a napon a jelek még feltűnőbbek és hihetőbbek lesznek. De hogy az Úr újabb áldozatra adjon alkalmat, úgy rendelkezett,

hogy Édesanyám újból elkeseredett és odahaza megint kezdődött az elégedetlenség és a vita. Persze volt rá elég oka, hiszen családkunk elveszítette a Cova da Iriai szép legelőt, amit a zarándokok teljesen letapostak. Ráadásul Édesanyám még mindig állította, hogy az események csak a mi fantáziálásunk. Hamarosan el kellett adnunk a kis nyáját, amely a család fenntartásában nem kis hiányt jelentett.

Mindezért persze én voltam a hibás, és ezt nem mulasztották el a szememre hányni a kritikus pillanatokban. Remélem, hogy a Jóisten elfogadja ezt a szenvedésemet is a bűnösök megtéréseért. Édesanyám a maga részéről végső soron mindent türelemmel és hősies megnyugvással fogadott. Ha mégis engem ráncba szedett, vagy büntetett, ezt csak azért tette, mert azt hitte, hogy hazudok. A jó Istentől kapott megpróbáltatásokban tökéletesen megnyugodott. Gyakran felsóhajtott: Isten mindezt az én bűneimért küldte büntetésül? De hozzá tette, hogyha így van is, áldott legyen az Isten érte!

Szeptember 13-án a jelenés végén Jácinta a tölgyről letörte azt az ágat, amelyen a Miasszonyunk állt, és izgatottan rohant oda édesanyámhoz, lelkendezve: „*Néném, újra láttuk a Miasszonyunkat.*” Erre Édesanyám: »*Jácinta, mikor hagyod már abba te is a hazudozást?*«

– *De tényleg láttuk, nénikém!* – És ekkor rámutatott a faágra – *a Miasszonyunk ezen az ágon állt!*

»*Na, hadd lássam, hadd lássam!*« – mondta az édesanyám és a kezébe vette, megszagolta és így szólt: »*Milyen illat ez? Ez nem fűszer, nem is rózsaillat, ez semmire sem hasonlít, olyan csodálatosan finom illat!*«

Ezután Édesanyám negatív hozzáállása megszűnt a jelenségekhez, vagy legalábbis nem hangoztatta a kételkedését. – **Lúcia leírásának vége!**

A történetet egy picit én folytatom, majd később újból idézek Lúcia régebbi fogalmazásából.

Jácinta hazavitte a tölgyfaágot, és amikor édesapja este hazaért, azon ámult el, hogy honnan eredhet az a rendkívüli finom illat, ami az egész házat áthatotta. A kérdésre a kislánya adott választ:

„Ez az az ág, amelyen a Miasszonyunk állt, én letörtem és hazahoztam, hogy megmutassam!” – mondta Jácinta. És ezzel elkezdődött a csodák időszaka, azon csodáké, amelyek lépésről-lépésre igazolták az üzenetek tartalmát.

A gyermekek mindeközben nagyon komolyan vették az áldozathozatalra való felszólítást, és még elmélyültebben imádkoztak, még szenvedélyesebben akartak vezekelni.

Napokon keresztül nem ittak semmit az augusztusi hőség ellenére. Lemondtak arról is, hogy megegyék azokat a gyümölcsöket, amelyeket jószándékú zarándokok hoztak nekik, valamint testük köré azt a már említett durva kötelet csavarták, oly szorosán, hogy az már fájdalmat okozott nekik.

Jácinta nagyon jól tudta, hogyan kell kihasználni az alkalmat, hogy még több áldozatot hozzunk – folytatja Lúcia a leírásában.

Ezek gyakran abból álltak, hogy kilenc napig vagy egy egész hónapra keresztül nem ittunk vizet. Egyszer így csináltunk egész augusztus hónapban, amikor a meleg valóban rendkívüli.

Egyik nap, rózsafüzér után hazafelé mentünk Cova da Iriából. Egy mocsárféleséghez érkeztünk. Ez rögtön az út mellett volt. Jácinta így szólt.

– Olyan szomjas vagyok, és annyira fáj a fejem! Iszom egy kicsit abból a vízből. De mégsem, mert édesanyám nem akarja, hogy abból valaha is igyunk, mert betegség származhat belőle.

– Kérjünk itt Maria dos Anjos nénitől. (Szomszédunkból való lány volt, nemrég ment férjhez, s most egy közeli házban lakott.)

– Azt nem – mondta –, jó vizet nem akarok. Szívesebben innék ebből a piszkosból, hogy ezt is felajánljam!

Valóban, a tó vize igen piszkos volt. Sokan ott mostak. Állatok is jártak benne, ezért szüleink tiltottak, hogy abból igyunk.

Más alkalommal így szólt:

– A Jóisten biztosan meg van elégedve áldozatainkkal, mert nagyon szomjas vagyok, mégsem iszom.

Észrevették, hogy különböző személyek közelednek felénk.

Ferenc és én rögtön futottunk is, hogy elbújjunk az ág alatt... Jácinta azonban így szólt: – Én nem bújok el. Felajánlom ezt az áldozatot is a Jóistennek.

Közben megérkeztek az emberek és beszélgetni kezdtek velem.

Hosszú ideig vártak ránk is, kerestek bennünket, végül továbbmentek. Elhagytuk rejtekhelyünket és megkérdeztem:

– Mit válaszoltál a kérdésekre, hogy hol vagyunk?

– Nem mondtam semmit. Lehajtottam a fejemet, szememet a földre szegeztem és hallgattam, így csinállok mindig, ha nem akarom megmondani az igazat, meg hazudni sem akarok, mert bűn lenne. Valóban ez volt a szokása, hogy így csinált, s kimentette magát, bármennyire faggatták is, nem adott választ. Igaz, általában nem ezt az áldozatot kerestük; inkább eltűntünk szem elől.

Egy másik nap két fügefafa árnyékában ültünk az úton, nem messze a házunktól. Ferenc távolabb játszott. Amint észrevette, hogy hölgyek közelednek, hozta a hírt, hogy bújjunk el! Többükön nagy méretű kalap volt, az akkori divat szerint, és mi azt hittük, hogy nem látnak tőle messzire, s felmáztunk egy fügefára. Úgy is volt. Amint a hölgyek elvonultak alattunk, hamar leszálltunk és nagy iramban futottunk a kukoricaföldre. Ezt a menekülési módot használtuk, ha lehetett. Ez sem tetszett a plébános úrnak.

Mi eddig azért csináltuk ezt, mert éppen a papok faggattak bennünket leginkább, s tettek föl keresztkérdéseket. És bizony, ha egy pap előtt álltunk, már ajánlhattuk is fel Istennek az áldozatainkat, mert ezek mindig a legnagyobb megpróbáltatások közé tartoztak.

Egyik nap elhíresztelték, hogy egy szent pap jön hozzánk, aki azt is látja, ami bensőnkben van. Ő majd megmondja, hogy igazat mondunk-e, vagy hazudunk. Jácinta boldogan vágott közbe:

– Na, mikor jön az a pap, aki mindent tud? Ha igazán mindent lát, azt is látja, hogy igazat mondunk.

Egyik nap megkérdeztem Ferencet:

– Ha téged kérdeznék, mindig lehajtod a fejedet, s nem akarsz válaszolni. Miért teszed ezt?

– Mert azt szeretném, ha inkább te válaszolnál, vagy Jácinta. Én soha nem hallottam semmit. Csak azt állíthatom, hogy láttam. Meg aztán, hátha olyasmit mondanék el, amit te nem akarsz.

Amint egyik este hazaértem Jácintával, a nagynénémnél Ferenc után érdeklődtem.

– Mit tudom én! Egész délután mást se tettem, mint őt kerestem. Néhány asszony érkezett, s veletek akartak beszélni. Ti meg nem voltatok itthon, ő meg egyszerűen eltűnt; meg se lehetett találni.

Most keressétek csak ti!

Leültünk a konyhában egy padra. Arra gondoltunk, hogy megyünk a Cabecora, (az első angyali jelenési helyre), mert meg voltunk győződve, hogy Ferenc ott lesz. Ám alighogy kijöttünk nagynéném házából, a padlásról szólott hozzánk Ferenc egy lyukon át. Oda menekült a forró padlásra, amikor észrevette, hogy látogatók jönnek.

Onnan figyelte, hogy mi történik.

Utána így szólt:

– Annyian voltak! Isten mentsen, hogy engem egyedül itt érjenek!

Mit mondtam volna nekik?

A jelenési napon és a többi napok délutánján Ferenc csak ennyit mondott:

– Holnap kora reggel egyszerűen eltűnök a kerten át, s megyek a Cabecora. Ti is jöjjetek rögtön, ha tudtok.

Egyik nap a kútnál játszottunk. Jácintáéknak volt a közelben szőlőjük. Édesanyja levágott néhány fűrtöt a számunkra, hogy együnk. De Jácinta soha nem feledkezett meg bűnöseiről. Vitte az utcán játszó gyermekeknek. Ragyogott az örömtől! Éppen az ő szegényei voltak; rögtön nekik adta a szőlőt.

Más alkalommal nagynéném fűgét hozott. Szép volt, bárkinek ízlett volna. Jácinta a kosár mellé ült, és megfogott egyet, hogy beleharapjon. Hirtelen eszébe jutott valami és így szólt:

– Ma még nem hoztunk egyetlen áldozatot sem a bűnösökért. Akkor legyen ez!

Ezzel visszatette a fűgét a kosárba, s elmondta a felajánló imát. Aztán mindannyian otthagytuk a fűgét, a szegény bűnösök megtéréséért.

Jácinta többször választotta ezt az áldozatot, de nem írhatok le mindent, hiszen akkor sohasem lesz vége!

Ferenc néha titokban eltűnt mellőlünk. Ha ezt észrevettük, nyomban keresni kezdtük és kiabáltunk. Aztán ha valamelyik kőkerítés, bokor vagy bozót mellől válaszolt, láttuk, hogy térden állt és imádkozott.

– Miért nem hívtál bennünket is, hogy veled együtt imádkozzunk?

– kérdeztem tőle.

– Azért, mert szívesebben imádkozom egyedül – válaszolta.

Egyik nap keresztanyám háza előtt mentünk hazafelé. Éppen akkor készítette el a finom frissítő italt. Behívott bennünket, hogy megkínáljon mindhármunkat.

Az első poharat Ferencnek nyújtotta, ám ő Jácinta kezébe nyomta, és úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Mire a második poharat töltötte, keresztanyám csak nézett, hogy hová lett Ferenc. Elképedve meg is kérdezte. Én meg azt válaszoltam, honnan is tudnám, hiszen az előbb még itt volt!

Megköszöntük Jácintával a finom italt, s elbúcsúztunk. Rögtön sejtettük, hogy Ferenc a kútnál lesz. Ott is volt!

– Ferenc, te nem ittál? A keresztmama annyiszor hívott, de te nem jöttél elő.

–Hát igen. Amint a poharat kezembe kaptam, hirtelen arra gondoltam, hogy ezzel az áldozattal is vigasztalhatom az Úr Jézust. Amíg aztán ti ittatok, én idejöttem.

Tény, hogy Ferenc keveset beszélt. Ahhoz, hogy imádkozzék, és valami áldozatot hozzon, még előlem és a húga elől is elrejtőzött, hogy a szomorú Úr Jézusra gondoljon, ahogy ő fejezte ki magát.

Megkérdeztem tőle:

– Ferenc, te mit szeretsz inkább: az Úr Jézust vigasztalni vagy a bűnösöket megtéríteni, hogy ne jussanak a pokolba?

– Inkább az Úr Jézust vigasztalom, mert nem vetted észre, hogy a Szűzanya is olyan szomorú lett az utolsó jelenésnél, amikor azt mondta, hogy ne bántsák meg többé a Jóistent, hiszen már annyira megbántották! Én inkább az Úr Jézust akarom vigasztalni s utána a bűnösöket megtéríteni, hogy ne bántsák meg többé Őt!

Egyik nap a Pedreira nevű birtokunkon jártunk. A bárányok legeltetése közben szikláról sziklára ugráltunk, s visszhangot csináltunk. Ferenc szokása szerint eltűnt egy sziklanyílásban, de most nem kellett sokáig keresnünk, mert egy kis idő múlva hallottuk, amint értünk és a Szűzanyáért kiabál. Megrettentünk, hátha valami baja történt. Kiabáltuk, hogy merre vagy?

– Erre, erre! – válaszolta síri hangon.

Meg is találtuk, ám ő egész testében remegett, és arra sem volt ereje, hogy felálljon.

– Mi van? Mi történt? – kérdeztük.

Ő sápadtan, remegő hangon mondta:

– Egy szörnyű állat, mint amelyet a pokolban láttunk, itt öntötte magából a tüzet.

De mi nem láttunk semmit. Nevetni kezdtünk és így szóltam:

– Te soha nem akarsz a pokolra gondolni, nehogy félj; és most éppen te voltál az első, aki megijedtél! Ne feledd, hogyha Jácinta arról beszélt, hogy milyen szörnyű a pokol, te mindig többször közbeszóltál: Ne gondoljon annyit a pokolra! Inkább csak az Úr Jézusra és a Szűzanyára! Azt mondtad mindig, hogyha Őrájuk gondolunk, nem félhetünk!

És ez valóban igaz is volt Ferencsel kapcsolatban. Soha nem félt, még éjjel is bárhova elment egyedül. Akár kígyókkal és siklókkal is játszott. Hagyta, hogy botjára tekeredjenek, sőt tejet öntött nekik a kövek mélyedésébe, hogy ihassanak; kikutatta a rókák és a nyulak lyukait stb.

Volt a faluban egy asszony. Mindig szidott bennünket, ha találkozott velünk. Egyik nap éppen a kocsmából jött ki, félig részegen. De így sem feledkezett meg arról, hogy szidjon bennünket. Amikor eltávolodtunk tőle, Jácinta így szólt:

– Kérnünk kell a Szűzanyát, és áldozatot kell hoznunk ennek az asszonynak a megtéréséért. Annyi bűnt követ el a szavaival! Ha nem gyónja meg, a pokolba jut.

Néhány nap múlva ennek az asszonynak a háza előtt szaladtunk el. Jácinta hirtelen megállt és megkérdezte:

– Ugye holnap látni fogjuk a Szűzanyát?

– Igen!

– Akkor ne játsszunk többet! Hozzuk meg ezt az áldozatot ennek az asszonynak a megtéréséért!

És anélkül, hogy gondolta volna, hogy valaki figyelni, kezeckéjét és szeméit az égre emelve elmondta a felajánló imát.

Az asszony azonban a háza egyik sarkánál leleselkedett, s később elmondta Édesanyámnak, hogy Jácinta cselekedete annyira megragadta, hogy neki már nincs szüksége további bizonyítékra, hogy higgyen. Ettől kezdve, nem csak hogy nem szidott bennünket, hanem állandóan azt kérte, hogy imádkozzunk érte a Szűzanyánál, hogy Isten bocsássa meg a bűneit.

A házuk és Ferencék háza között lakott Anastácio keresztpám,

és elég idős asszony volt a felesége. Isten nem adott nekik gyermeket. Gazdag földművesek voltak, ezért nem volt szükségük arra, hogy közvetlenül dolgozzanak. Édesapám vezette gazdaságukat, intézte a napszámosok ügyeit.

Nagyon hálásak voltak ezért, és engem különösen kitüntettek a szeretetükkel. Elsősorban a háziasszony, akit Teréz keresztanyámnak hívtam. Ha nem töltöttem náluk a napot, akkor ott kellett aludnom éjjel, mert nélkülem nem tudott élni – amint mondta. Ünnepekre kiöltöztetett engem aranyövvel, hatalmas karikákkal – amelyek vállamon alul értek –, gyönyörű arany golyókkal és különböző színű tollakkal feldíszített kalapot is vett. Soha senkit úgy ki nem csinosítottak, mint engem, s ebben keresztanyám és nővéreim egymással versenyeztek.

A többi gyermek körülvett, és úgy csodálta a sokféle csillogó díszrajtam. Őszintén megvallom, hogy én is szerettem ezeket az ünnepeket, s a hiúság volt egyik rossz tulajdonságom.

Mindenki szeretett és becsült, kivéve egy kis árvát, akit a gyermek édesanyjának halála után örökbe fogadott a keresztanyám. Attól félt, hogy örökségének egy része nekem jut, s bizonyára nem is tévedett volna, ha a jó Isten nem készített volna számomra egy másik életet, egy értékesebbet.

Igen ám, de ahogy elterjedt az események híre, keresztapám közömbösen viselkedett, keresztanyám meg teljesen ellenem fordult. Haragudott a „kitalálmányok” miatt, ahogy ő nevezte őket. Ha tudtam, távol maradtam a házától, így elmaradt egyúttal a gyereknépség is, amely udvarában jött össze. Ő ugyanis mindig nagyon örült annak, ha a gyermekek ott játszottak, táncoltak vagy énekeltek, s ilyenkor mindig meglepte őket fűgével, dióval, mandulával, gesztenyével vagy más gyümölcssel.

Amint egyik vasárnap Ferencsel és Jácintával a háza előtt elmentem, behívott bennünket:

– Gyertek csak be lurkók, gyertek csak be! Már régóta nem jöttök hozzám!

Egyszeriben mindennel akart kedveskedni. Az érdekes az volt, hogy mintha a többi gyermek megsejtette volna, hirtelen ott termettek. A jó keresztmama boldog volt, hogy annyi idő után újra ott láthatta

azt a vidám népséget; több csemegét hozott, s azt akarta, hogy énekeljünk és táncoljunk neki.

Na, most mit tegyünk? – merült fel a kérdés.

Keresztanyám ki is jelölte a játékot. Egyik oldalon a fiúk, másikon a lányok, és ment az ének. Erre összejöttek a szomszédok is, és kérték, hogy ismételjük meg. Ferenc azonban mellém jött és így szólt: – Ne énekeljük már! Jézus biztosan nem akarja, hogy ilyen nótákat dalolgassunk.

És ezzel el is tűntünk a többiek közül, s mentünk kedvenc helyünkre, a kúthoz.

Ám közeledett 1918 farsangja. Ebben az évben is össze akartak jönni a nagyobb fiúk és a lányok egy közös sütés-főzésre és tánagra. A barátnőim szülei megkértek, hogy feltétlen menjek én is. Megbeszéltük ugyan, de lelkemben nyugtalanul tértem haza. A lelkiismeretem nem hagyott békén. Elmondtam Ferencnek és Jácintának a helyzetet.

– Aztán te menni akarsz ezekre a játékokra és sütésfőzésre? – kérdezte Ferenc nagy komolysággal. – Elfelejtetted, hogy erről már lemondtunk?

– Én nem akarok menni, de látod, hogy nem hagynak békében, s nem tudom, hogy mit csináljak. A Jóisten azonban Ferencnek megadta a sugallatot:

– Tudod, mint csinálj? Mindenki tudja, hogy megjelent neked a Szűzanya. Mondd meg nekik: megígérted, hogy többet nem táncolsz, s azért nem mész engesztelésül.

Elfogadtam a bölcs ajánlatot és így is tettem, és lám, Isten áldása sem hiányzott.

Ezek a lányok, akik szórakozásra hívtak, ettől kezdve minden vasárnap eljöttek hozzánk, hogy menjünk a Cova da Iriába rózsafüzért imádkozni!

Ennyit a bensőséges történetekből!

Kedves Testvérek!

Néhány nappal ezelőtt ünnepelhettük a szeptember 13-i fatimai jelenés 100. évfordulóját. Előadásom bevezetőjében felidézem az akkori eseményeket, majd arról szeretnék beszélni, hogy a Szűz-

anya fatimai megjelenése milyen hatást-ellenhatást váltott ki a világban.

1917. szeptember 13-án, a Szűzanya jöttét a korábbi jelenésekhez hasonlóan a légkörben lejátszódó jelek egész sora előzte meg. A tömeg számát 25 ezerre vagy ennél is többre becsülték. A Nap fénye olyan gyenge lett, hogy lehetett látni a csillagokat. Közben valami-féle csillogó virágszirom eső, vagy hópehelyzáró hullott.

Ez azonban, mielőtt a földre ért volna, eltűnt; a jelenlevők különösen egy világító golyóra lettek figyelmesek, amely keletről nyugat felé, a jelenés végén pedig ellenkező irányba haladt.

Szokásos módon a látókok először a fényjelet, majd a Szűzanyát pillantották meg a tölgybokor felett. Az égi-földi párbeszéd ezúttal rövid volt. Ekkor ígérte meg a Szűzanya ismételten, hogy októberben csodát művel, hogy mindenki higgyen.

Kedves Testvérek! A Szűzanya fatimai üzenete – FELHÍVÁS, hogy új dimenziót nyissunk a történelemben, amelyet másfajta, szeretetteljes hozzáállással tápláljunk, másfajta Erővel tartunk fenn, s amelynek hatására őszintébb és bűnbánóbb lélekkel közelítsünk a cél felé, Jézus Krisztushoz!

Az Istenanya ezen szándéka a Mária-korszak minden jelenésében kézenfekvő, és hatása így-úgy, nyomokban kimutatható a társadalmakban.

Ezek a kegyelmek titokzatosan és csendben, már működnek is azokban a nemzedékekben, akik az Úr Ígéreteit őrzik és azokat közvetítik utódaik felé. Reméljük – és a mi felelősségünk is –, hogy keresztségi megbízatásunk és a Mária-jelenések által elvetett magocskák hamarosan szárba szökkennek!

A máriás lelkiség, mely magában ápolja a Szűzanya üzenetét, Máriában egy fényes csillagot lát, akinek Szeplőtelen Szívéből különös Fény árad! Ez az Isten- és emberszeretetre készítő szívbéli ragyogás a szentségi életre hív meg bennünket, hiszen *«boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!» (Lk 1,45).*

Reményünk, hogy nemcsak a „*gyűlölet perzselő tüzének*” drámája terjed, hanem a Szeretet tüzének segítő kegyelmi hatása is, a felajánlás, az engesztelés és az ima által! És ez az a bensőséges készítés, melyben kimutatható az a fő irány, amely mentén a Szűzanya vezetni akar, és amely módzatok sorában elhelyezhető a fatimai

üzenet néhány tipikus eleme:

– **az áldozati elem**, amely az eucharisztikus áldozatban és a Krisztussal való önfelajánlásban van jelen;

– **a természetfeletti elem** (a pokol látomása, a mennyország valósága és a bűnbánat tudatosítása minden lélekben). Ezek ténye kapcsán az engesztelés a bűnösök megtéréséért, melyet az első pillanatban kegyetlen hallani, hogy a lelkek a pokolba hullanak, de Testvéreim, az Evangélium VILÁGOSAN és félreérthetetlenül figyelmeztet: *«ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mind.»* (Lk 13,3);

– **a Szepőlötelen Szívnek való odaadás és felajánlás máriás eleme**, Isten misztériumának mély imádásához, amely Máriának Isten szeretetvére mondott szepőlötelen «igen»-ében kezdődött – ami által a béke adományát is elérhetjük;

– **az egyházi elem**, vagyis az egész Egyház összetartó közössége a világ békéjéért és az üldözött Egyházért való közbenjárásban;

– **a pedagógiai-vallásos elem**, amely a jámborság egyszerű gyakorlataiban nyilvánul meg, mint az imádságban, odaadásban, áldozatban, a mindennapi szokásokban és a szeretetteljes nyelvhasználatban. (A „*Boldog Marto Ferenc és Jácinta*” c. Folyóirat 2004. április-júliusi számának felhasználásával)

És kedves Testvéreim, erről beszélt Don Gobbi atya is a Máriás Papi Mozgalom Kék Könyvében:

A Szűzanya Szavai: *„Mindenkit meghívtam (...) és kértem a Szepőlötelen Szívnek szóló följajánlást, mint biztos eszközt a szív és az élet megváltozásának elnyerésére, hogy az emberiséget végleg visszavezethessem az Úrhoz.*

Kicsi gyermekeimből így tudtam kialakítani azt a maroknyi sereget, amellyel véghez viszem legnagyobb győzelmemet.

*A fatimai üzenet az, **ami az egész világon beteljesedik** az engesztelés és a rózsafüzér imádság elterjedésével.*

Bizonyosak lehetnek abban, hogy az Egyházzal való egység által megmaradtok az igaz hitben az általam megjövendölt időkben is, amikor sok gyermekem veszíti el hitét a tévedések miatt, amelyeket tanítanak és amelyeket egyre inkább terjesztenek.

Az üzenet beteljesedésére szüksége van a megsebzett és keresztre feszített Egyháznak, hogy Égi Édesanyjához hasonlóan egészen

szép, szeplő és ránc nélküli legyen, amikor véget ér fájdalmas és véres megpróbáltatása.

Az üzenet beteljesedésére szüksége van az egész emberiségnek, hogy szívében-lelkében megújuljon, és vissza tudjon térni Atyja karjába és megismerje az Istenével és Urával való teljes szeretet és életközösséget.

E tervem immár megvalósulóban van Szeplőtelen Szívemnek a világban aratott diadala által.” – eddig az idézet.

A Szent Szűz a fatimai titok II. részében megjövendölte Szeplőtelen Szívének győzelmét, mely azután jön el, miután Isten megbüntette a világot gonoszságaiért.

Ebben a dokumentumban Lúcia nővér az egész emberiség Istenhez való „nagy visszatéréséről” beszél. Mindez csodálatos módon kapcsolódik ahhoz, amit Grignon Szent Lajos 'A tökéletes Máriatisztelel' című híres művének 217-es pontjában mondott azzal, hogy előre jelezte Szűz Mária győzelmét és királynői uralmát.

”Ó, mikor jön el az a boldog idő, amikor Szűz Mária, mint Úrnő és Királynő fog uralkodni a szíveken, hogy azokat egyetlen Jézusa uralmának teljesen alávesse? Mikor fogják a lelkek Szűz Máriát lélegzeni, mint a levegőt?

Akkor majd csodálatos dolgok történnek, amikor a Szentlélek a lelkekben mintegy újra alkotva találja szeretett Jegyesét, és azért teljességének bőségével száll majd reájuk és elárasztja őket adományával, főleg a bölcsesség adományával, hogy a kegyelem csodáit műveljék. Kedves Testvérem! – írja Grignon Szent Lajos – Mikor jön el a boldog idő – Mária aranykorszaka –, amikor azok a lelkek, akiket az Istenanya kiválasztott és saját számára kiesdett, teljesen beléje temetkeznek, hogy az ő hasonmásává váljanak Jézus Krisztus szeretetében és megdicsőítésében? Ez az idő csak akkor fog felvirradni, ha azt a Máriatiszteleket, melyet én tanítok, megismerik és gyakorolják!”

A Szeretláng Lelki Naplóban olvashatjuk: *„Minden fohász és ima, melyet bárhol bárki intézett (a Szűzanyához) az egész világon, Szeretlángjának kigyúlása napján, mint eggyé olvadt segélykérés lesz, s így fog az emberiség leborulni istenanyai lábaihoz, és ad hála az ő határtalan anyai szeretetéért.” (SZL II/109) „Megújul a föld színe és Anyám mosolya beragyogja a földet!” (szóbeli feljegyzés*

1971. VII. 26)

2017, a Fatimai Jelenés 100. évfordulójának szeptembere van. Valahol a hála és remény évének kellene lennie, nagy-nagy fatimai ünnepekkel, ehelyett azt az 500. évfordulót köszöntjük kiemelten, amely valamikor a reneszánsz idején indult el, szörnyű vallásháborúkat és az Anyaszentegyház szakadását előidézve. Újdonsült reform alapelvük: **Krisztus és az Írás igen, az Egyház nem.** És a fa, meghozta a romlás gyümölcsét 1717-ben, a szabadkőművességet, melynek új elve már: **Isten igen, de az Egyház és Krisztus nem!** Majd ez az új formáció, szabadgondolkodói elveikkel vérbe borította a XVIII. század végét, előidézve a legistentelenebb, legembertelenebb, legvéresebb forradalmat, amit érdekes módon, máig is „nagyként” ünnepeltek.

Az aztán már végképp abszurd, hogy ezt a kort a „felvilágosodás korának” kell neveznünk, holott **soha nem köszöntött akkora sötétség a világra, mint épp a „felvilágosodás” által!**

Szólásszabadság és józan ész ide, ráció oda, ettől kezdve a szavakat és meghatározásokat már másképp kellett értelmezni, és azontúl már nem lehetett a vizsgálódó értelem előtt se tabu, se dogma. Ennek ellenére végül is, **soha nem lett annyira veszélyes kimondani az igazságot, mint azóta!**

És kedves Testvérek! A protestantizmus létrejöttének 400 évfordulóján 1917-ben megjelent a Szűzanya Fatimában, hogy figyelmeztesse az emberiséget a 400 éves egyházellenes lázadás következményére, a kommunizmus istentelen tévtanaira!

1917. július 13-án így szólt Isten Szentséges Anyja: „Azért, hogy ezt – mármint az istentelen tévtanok elterjedését – megakadályozzam, kérni fogom Oroszország felajánlását Szemplőtelen Szívemnek és az első szombati engesztelő szentáldozásokat. Ha meghallgatják kérésemet, Oroszország meg fog térni és béke lesz. Ha nem, az egész világon elterjeszti tévtanait, háborúkat és üldözéseket provokál: a jókat megölik, a Szentatya sokat fog szenvedni, több nemzet megsemmisül.”

És itt hangsúlyozom kedves Testvérek, hogy mindezt júliusban mondta a Szűzanya, és csak októberben tört ki az az oroszországi puccs, mely a tévtanok nagyüzemi terjesztője lett!

Mindazáltal, az évszázadok mindig teremnek újabb és újabb IGAZ

ünnepelni valót! Ennél fogva okkal hangsúlyozom, hogy a jövő hónapban lesz 100 éves a Fatimai Napcsoda hónapja.

1917. október 13-án olyan természetfeletti esemény történt 70 ezer (!) ember szeme láttára, melyet azóta sem tudott megmagyarázni az Isten nélküli tudomány! Az előre bejelentett rendkívüli esemény célja az volt, hogy hitelesítse mindazt a kérést és figyelmeztetést, melyet az Istenanya a három kisgyermeken keresztül közölt az emberiséggel.

Mindennek ellenére, akik tehettek volna valamit, azok vagy nem vették komolyan a **konkrétan megnevezett** figyelmeztetést, vagy nem értették – jóllehet abban a hónapban már tapasztalhatóak voltak a jelek, nevezetesen az oroszországi bolsevik puccsal a világ legkegyetlenebb tömeggyilkos diktatúrája! Mára már világossá vált a Szent Szűz minden szava, mellyel aggódó anyaként figyelmeztette az emberiséget!

Kedves Testvéreim! Az elhangzott figyelmeztető szavak után, még vagy tíz évig újabb és újabb sürgető felhívással igyekezett a Szent Szűz nyomatékozni, hogy „nem babra megy a játék”, hanem emberek millióinak szenvedésére, és kárhozatának veszélyére, tehát vegyék már komolyan!

Ennek nyomán történt az 1925. december 10-i jelenés Pontevedrában, ahol Lúcia a dorottyás nővérek körében élt Spanyolországban. Ennek üzenete a második fatimai titok világtörténelmi fontosságát nyomatékoztatja.

December 10-én megjelent a Szűzanya és mellette fénylő felhőben egy gyermek. A Szent Szűz Lúcia vállára tette a kezét, és másik kezében egy tövisekkel körülvelt szívet mutatott neki. A gyermek ezt mondta: „*Szánd meg Szűzanyád tövisekkel körülvelt Szívét, melyet a hálátlan emberek állandóan megsebeznek, és senki sincs, aki engesztelné és a töviseket kihúzná*”.

Ezután a Szűzanya így folytatta: „*Leányom, tövisekkel körülvelt Szívemet káromlásukkal és hálátlanságukkal sebzik meg a hálátlan emberek. Legalább te vigasztalj, és hozd tudomásukra ígéretemet, hogy a halál órájában azok mellett állok az üdvösségre szükséges kegyelmekkel, akik öt hónapon keresztül minden első szombaton meggyónnak, megáldoznak, a rózsafüzért elimádkozzák és 15 percet*

a rózsafüzér titkairól elmélkedve velem töltenek, hogy ezáltal engeszteljenek”.

Gyönyörű kiegészítés ezekhez a szavakhoz az 1917-es második jelenés alkalmával elhangzott ígéret: „*Jézus meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét. Aki gyakorolja ezt, annak megígérem az üdvösséget, és ezeket a lelkeket Isten úgy fogja szeretni, mint a virágokat, amelyeket én állítok oda, hogy trónját díszítsék.*”

A fenti kérések egyszerűek és megvalósíthatók, mégsem valósították meg az emberek, persze sokak mentségére, akik nem is tudtak róla. És miért nem? – Azért, mert nem közölték velük azok, akik ezt **még időben** megtehették volna!

Ezért az 1929. június 13-i jelenés Tuyban újabb, rendkívüli jelentőségű figyelmeztetést kapott a világ, Lúcia nővéren keresztül.

A Tuy-i jelenés tartalmát és ígéretét a nővér így írja le könyvében: *Engedélyt kértem és kaptam főnöknőtől és gyóntatómtól, hogy minden csütörtökről péntekre virradó éjjel 11 órától éjfélig szentórárt tartsak. Egyik éjjel, egyedül voltam a kápolnában, ahol a rács-hoz térdeltem, hogy az angyal imáját elimádkozzam. Mivel fáradtnak éreztem magam, ezért állva, kitárt karral imádkoztam. Csak az örökmécs égett. Hirtelen természetfölötti fény világította be az egész kápolnát és az oltáron megjelent egy fényből való kereszt, amely a mennyezetig ért. Jól kivehetően lehetett látni a kereszt felső részén egy ember arcát és felsőtestét, mellén egy galambot, szintén fényből, és keresztre szegezve egy másik ember testét. Kissé a deréka alatt, a levegőben lebegve egy kehely látszott és egy nagy ostya, amelyre a Megfeszített arcáról és melléből néhány csepp vér hullott. Az ostyáról legördülve aztán ezek a cseppek a kehelybe estek. A kereszt jobb szára alatt állt a Fatimai Szűzanya, Szeplőtelen Szívével, melyen nem tör és róza volt, hanem töviskoszorú és lángok... A kereszt bal szára alatt néhány nagybetű képződött, amelyek az oltár felé haladtak, mintha kristálytisza vízből lettek volna. A betűk e szavakat alkották: «**Kegyelem és irgalom**».*

*Megértettem, hogy a Szentháromság titkát szemlélhettem és megvilágosításokat kaptam erről a titokról, de ezeket nem szabad széleskörben nyilvánosságra hoznom. Ezután így szólt a Szűzanya: – **Elérkezett a pillanat, amelyben Isten fölszólítja a Szentatyát, hogy a***

világ valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szepplőtelen Szívemnek. Megígéri, hogy ezáltal megmenti. Oly sok lélek kárhozik el Isten igazságossága folytán azon bűnök miatt, amelyeket ellenem elkövetnek. Jövök, hogy engesztelést kérjek: áldozd fel magad erre a szándéokra és imádkozzál!

Beszámoltam erről gyóntatómnak. Megbízott, hogy írjam le, mit kíván a Szűzanya.

Nos, kedves hallgatóim, a Jelenés szomorúan panaszkolta Lúciának, hogy kérését nem, illetve késedelmesen fogják teljesíteni:

„Nem akartak kérésemre hallgatni!... meg fogják bánni, s majd teljesítik is, de már késő lesz. Oroszország akkorra már elterjeszti tévtanait a világon, háborúkat és egyházüldözést idéz elő...”

Szó szerint így történt!

Lúcia a gyóntatója engedélyével még 1940-ben is így írt XII. Piusz pápának:

„A mi Urunk továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy Szentséged a világot Mária Szepplőtelen Szívének ajánlja Oroszország külön megemlékezésével, és ezen kívül úgy kéri, hogy a világ valamennyi püspöke Szentségeddel együtt teljesítse ezt a felajánlást.”

A dolgok lassú intézése vagy egyéb okok miatt a kérés teljesítése elkésett. XII. Piusz pápa csak 1942. október 31-én végezte el a felajánlást. De ekkor már valóban késő volt. Az eredmény pedig a negyvenéves bolsevizmus, és annak minden következménye...

Nagyon is nyilvánvaló, hogy a fatimai üzenet a mai korra utal, különös figyelemmel a dicstelenül kimúlt huszadik századra, arra, amelyet az istenhittől való elszakadás és az ebből fakadó két nagy konfliktus jellemez, minden összefüggésével, körülményével és következményeivel együtt.

A 20. századi első és második világháború mintha a prizmája lenne mindannak a rossznak, melyek valami gonosz terv szerinti, nagyobb cél nyitányai lettek volna, ami mára egyre világosabban kezd kibontakozni!

Mindenesetre a huszadik század prizmájában a megvalósított bűn főbb tulajdonságait és hatásait figyelhetjük meg számos szemszögből. Ezek:

A totalitáriánus politikai rendszer tragikus megjelenése a sztálinizmus és a náciizmus változatában, amely tipizálta a századot.

A szisztematikus hazugság, mint eszköz, hogy „igazságot” barakcsoljanak és történelmet írjanak vagy újraírjanak.

Az Isten következetes tagadása és száműzése a közéletből és a lelkiismeretből, vagyis a harcos ateizmus.

Az emberi élet nagyüzemi kioltása, az ember egyéni méltóságának teljes megvetése, vagyis százmilliónyi áldozat az ideológia, a forradalom vagy a «faj» nevében.

Az új szocialista, nemzetiszocialista embertípus kinevelése, amely ma is folyik, de ma már „liberális világpolgárnak” nevezik.

A nemzetállamok és a nemzettudat elkorcsosítása, vagy megsemmisítése.

Az önkényuralom végsőkig való megvalósítása, nem ismerve határt semmiben.

A totális háború megjelenése, amely megszegve az addig hagyományos szabályokat, szabad utat adott a civilek és ártatlanok meggyilkolásának, a legmodernebb technikai eszközök felhasználásával.

A gyűlölet és az erőszak tömegpszichózisa, mely embereket és népeket kerített hatalmába egészen az elvakultságig, a megszállottságig.

Nos íme, ez (is) volt a huszadik század, és **a Fatimai Szűzanya ezt szerette volna megakadályozni**, csekélyke kéréseivel. **Melyet persze máig sem teljesítettünk!**

Teológiai olvasatban az efféle jelenségek és események, és a folyamatban lévők, a végső idők jelei!

Nos, megélhettük, hogy a rosszat és a devianciákat pl. a választható 'gender' nemiséget normálisnak és hétköznapiak állítják be, mint a szabadság megvalósulását!

A „háttér ideológusok” racionálisan megmagyarázzák, legitimizálják – sőt, túl az elméleti szinten – akár technikailag is elősegítik a térítéses közgyógyógyászati ellátás terhére!

Az idő távlatából ma már tisztán látható a mai kor átalakulása, a bűn és az elkorcsosulás egymásra ható bontakozása, a pusztító következményeivel együtt. Az új kor újdonsága nem abban áll, hogy az ember szabadon használja a kereszténységben gyökerező értelmét, hanem abban, hogy tudatosan kizárja a gondolkodásából Istent és a tízparancsolatot!

A korszakos törést az a tény igazolja, hogy az új kor Istent és a keresztény tanítást kizárja a közgondolkodásból, és céltudatos terve a tömegek irányítható, (ön)tudattalan masszává formálása (szocialista, nemzetiszocialista vagy fogyasztói világpolgárrá). A piacgazdaság, a szabad verseny, a test kívánságának túlzott kiszolgálása lényegesen rásegített az ördögi tervre. A rossz életpélda következménye, hogy generációk nőnek fel, akik már nem, vagy csak mitológiai szinten ismerik a kinyilatkoztatást, s még a hívek is egyre-másra veszítik el hitüket, keresztényi és nemzeti identitásukat.

Közben persze elburjánzanak a hamis látnokok, az álpróféták. Így – kellő ismeretek hiányában – sokan megfélemednek arról, hogy Isten egyedül a názáreti Jézust igazolta (ApCsel 2,22), és értésünkre adta: csak Jézus által lehet eljutni az Istenhez (vö. Jn 14,6), és „nincs üdvösség senki másban” (ApCsel 4,12).

Hogy a világban miként alakulhatnak ilyenné a dolgok? Nos, ez az egész egy nagy terv része, amelyet a XIX. század „nagy mesterei” – Nietzsche és Marx nyomdokain – fogalmaztak meg szélsőséges elméleteikben: *Istennek meg kell halnia, hogy az ember éljen.*

És ez a lélekgyilkos elv lett öröksége a huszadik századnak, amelyet ez a kor meg is valósított, mi több, elmérgesített! Egyfelől gyűlölet az Isten iránt, aki úgy mond az ember ellensége, másfelől mérhetetlen ellenszenv az egyéni gondolkodás iránt, mely persze a globalizmus ellensége. És pontosan ez vezetett százmilliók halálához.

A XXI. században már nem csak látva látjuk az ateista léleksorvasztás káros és kárhozatos „gyümölcseit”, de világossá vált a „mögöttes mozgató”, a rejtett és nyílt sátánizmus végcélja is.

Kedves Testvérek! A Szűzanya ennek a szörnyű korszaknak a kibontakozását akarta megakadályozni 1917-ben és most, száz év bizonyossága után, ennek tovább burjánzását akarja megfékezni. Kérdem én, hogyan nem lehet ezt megérteni? Talán további pusztító bizonyítékokra várunk? Ám, ezek a bizonyítékok mi magunk lehetünk!

Amiként a fatimai jelenések súlyos történelmi események kezdetével estek egybe (a háború, a bolsevizmus megjelenése, s később a

nácizmus új pogánysága), így a mai helyzetben is háborúk, migrációs válság közepette kérve-kér bennünket a Szűzanya!

Nem kell mondanom, hogy rajtunk múlhat minden! Mert nem kell az egyházi engedélyre várni abban, amit már réges-rég engedélyezett, és ez a rózsafüzérezés, az engesztelés, az elsőszoombatok és az önfelajánlás!

Az Istenanya által felkínált eszközök csak a racionalizmusra nevelt újkori ember szemében látszanak haszontalannak, jóllehet előbb-utóbb ők is imádkozni fognak, mert Jézus ígérete szerint, végül mindenki eljut az igazság ismeretére (*1Tim 2,4*), csak hogy nem mindegy, hogy mikor! **Na, ezért kell a Szeplőtelen Szív mielőbbi győzelméért imádkoznunk!**

A Szent Szűz által felkínált eszközök tudatos alkalmazása, az emberi szabad akaratnak az Isten iránti szeretet, a bűnbánat és az engesztelés készségének a kinyilvánítása – és ez, tökéletes összhangban van a Szentírás kinyilatkoztatásával. **«Jerikó falai az ima trombita szavára omlottak le!»**

Innen tekintve most már láthatóan világos a fatimai üzenet, mely az Égi Édesanya esdeklő kérése volt, egy új dimenzió, a szeretet civilizációjának a nyitására a történelemben, mely az Ő Szeplőtelen Szíve győzelme! Ez a krisztusi béke persze titokzatosan és csendben már jelen van azokban, akiknek szíve lángol az Isten és ember-szeretet tüzétől, bízva Isten irgalmasságában és a szeretet végső győzelmében.

Bizonyossággal állítható, hogy korunk evangelizációjának eredményessége és a világ sorsa nagyban függ a Fatimai, az Isteni Irgalmasság és a Szeretetláng üzenetének emberiség szintű, de személyenkénti elfogadásától, megvalósításától!

Fel kell mindenkinek ismernie, hogy a rózsafüzér imádság nélkül nem képzelhető el bensőséges Mária-tisztelet, a Mária-tisztelet nélkül nincs hiteles kereszténység és kereszténység nélkül nincs béke!

Az a máriás lelkiség, amely igyekszik megvalósítani a Szűzanya kéréseit, Máriában egy fényes csillagot lát – amely az emberiség Reménycsillaga –, mely segíti az isteni jóságról való elmélkedést, az Isteni Irgalmasságban való bizakodást és elősegíti a vágyva-vágyott világbékét.

A fatimai üzenet tulajdonképpen sürgető buzdítás arra, hogy a keresztény életbe és a világ közepébe visszahelyezzük Istennek, a történelem urának imádását, kiválóságának és elsőségének felismerését.

Csatlakozunk az ő megváltó akaratához, gyűjtsuk fel az istenszeretetet vágyát és bátorítsunk mindenkit a megbocsátó szeretet gyakorlására. Minden igaz béke innen indul ki, minden innen sugárzik szét. És ennek a békének az ereje és eszköze a rózsafüzérima, a Fatimában meghirdetett engesztelés és az elsőszombatok végzése!

Kedves Testvérek!

Néhány nap múlva ünnepeljük az október 13-i fatimai jelenés 100. évfordulóját! Mai előadásomban felidézem, hogy milyen hatással volt, vagy van napjainkra! Hiszen, Isten irgalmából van rátekintésünk, hogy a Szűzanya üzenete, próféciai és kérései mennyiben igazolódtak be, pontosabban, mennyiben valósítottuk meg a kéréseit!

A 20. század véres történelme, miként napjaink szörnyű eseményei is, sokak szűklátókörű hitében értetlenséget keltenek Isten iránt, hogy „**miért engedi meg mindezt**”? Engedi?? De hiszen **épp az irgalmas** és szerető Isten küldte el Anyját, hogy figyelmeztessen bennünket az elistentelenedés következményeire!

Mert, minden szörnyű esemény – ami megtörtént – csupán egyenes következménye volt az egyéni és közösségi bűnnek, következőképp, rajtunk múltott és rajtunk múlik!

A fatimai próféciaák, sajnos korántsem a múlt eseményei, sőt lehet, hogy e tekintetben az elkövetkezendő évek még döntőbb igazolások lesznek hűtlenségeink következményeinek. Most is rajtunk múlik, hogy hallgatunk-e az Istenanya megtérésre, a bűnbánatra és imádságra felszólító hívására – persze, amennyiben – el szeretnénk háritani a megjósolt katasztrófát.

Nos ennek időszerűségét és aktualitását szeretném ma megvilágítani!

A „*harmadik fatimai titok – nem képzelhető el másként – mint a teljes katolikus misztika összességéeként*” – jelentette ki a misztika német szakértője, Claus P. Clausen a titok nyilvánosságra hozatala

után. A római Kúria meghirdetett optimizmusát korainak vélte, hiszen Jácinta látomásában nagy éhínségről és a kétségbeesetten imádkozó pápáról beszélt. A szakértő rávilágított arra, hogy Lúcia – akkor – megtiltotta Jácintának, hogy beszéljen róla, merthogy „az a titok része”.

Clausen szerint ebből *„egy globális katasztrófa képe bontakozik ki, amely éhínségeken keresztül háborúhoz fog vezetni, amelynek során a pápát katonák lelövik, így tehát a látomás a jövőre vonatkozik.”*

Ami biztos: a látomás első része, az angyal szikrázó lángpallossal, fel akarja gyújtani a világot, mely az isteni igazságosság végrehajtását jelzi, ám a Szűzanya, lángoló Szeplőtelen Szívét elétartva, megakadályozta, a büntetés teljes végrehajtását!

És itt hangsúlyozni kell, **hogy Mária Lángoló Szíve menti meg az emberiséget**, vagyis az a Szeretetláng, melynek kegyelmi kiáradásáért olyannyira kellene imádkoznunk! Nem, nem! Ez nem az én egyéni véleményem, hiszen 1953ban a könnyező Madonna Szirakúzában a lángoló Szívére mutatott! Nem szólt, csak mutatott! Amiként Lúcia nővérnek is mutatta Tuyban 1929. július 29-én!

A Fatimai Angyal hangos felszólítása: *„Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!”* – nem talál meghallgatásra. Jóllehet a Szűzanya szeretettől lángoló Szívét tartja az angyal büntető lángpallosa elé, mely kioltotta azt, ám nem tudhatjuk, hogy milyen időbeli eredménnyel! Hiszen a profétikus látomás így folytatódik: *„Sok püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő ment föl egy meredek hegyre, melynek csúcsán nagy kereszt állt fatörzsekből. A Szentatya mielőtt odaért, egy félig lerombolt, félig düledező városon ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve imádkozott az út mentén heverő holtak lelkéért; fölérvé a hegy tetejére, térdre borult a nagy kereszt lábánál, és egy csoport katona löfegyverekkel és nyíllal megölte őt.”*

E képből arra tudunk következtetni, hogy a Szent Szűz közbeavatkozása elhárította ugyan a teljes pusztulást, a részleges pusztulást azonban nem. Az emberek nem követték a bűnbánatra való felszólítást, ezért az ítélet végrehajtásra kerül. *„Iszonyatos katasztrófát látnunk, amely romba dönti a világot, és minden társadalmi rétegből szedi az áldozatait, nem kímélve az Egyház Fejét sem!”* – így hangzik a III. Titok, mely első pillantásra valóban egy globális háború

során pusztító keresztényüldözésre figyelmeztet. És napjaink ijesztő tapasztalata, hogy bizonyos egyházellenes erők ezen munkálkodnak akár a migráció támogatásával is!

Amúgy, két olyan pápa is volt, akik Fatima üzenetét kifejezetten a szörnyű háborúk veszélyével hozták kapcsolatba: VI. Pál 1967ben egyik prédikációjában, Szent II. János Pál pedig az 1982es látogatása során, valamint az 1984es világfelajánlás szövegében, tettek erről említést.

Hogy mitől menekültünk meg eddig? Kétségkívül, Isten hatalmas segítő kegyelme a fatimai üzenet, melyet, ha késedelmesen teljesítve is, de végül a Szovjetunió felbomlása és részleges megtérése kímélt meg minket a globális és végső háborútól!

Sőt még az is lehet, hogy maga a megtért Oroszország lesz az, amely a kereszténység segítségére siet! Ámde nagy kérdés, hogy mikor jön el az a „béke időszak”, amelynek Oroszország megtérését követően kell következnie?

Az igaz, hogy a kommunizmus összeomlása – legalábbis Európa számára – negyed évszázadnyi viszonylagos békét eredményezett. Ám valóban ezt jósolta volna az Isten Anyja Fatimában? Ugyan bizony, ez lenne az a „békés” időszak, amikor tombolt a délszláv háború, nem is beszélve az újra meg újra fellángoló közel-keleti konfliktusról, és az aktív keresztényüldözésekről?

Lúcia nővér e kétségekre „A fatimai üzenet” című könyvecskéjében” adott választ: *„Mindezek után (ami már megtörtént) még mindig vannak vakok, akik nem látnak vagy nem akarnak látni, és azt mondják: – De mégis vannak háborúk ezen a világon, pedig a Szűzanya békét ígért! – Ahelyett – mondja Lúcia –, hogy megvalósítsák a fatimai kéréseket addig, amíg Isten át nem formálja a világot, ahogy Jézus Krisztus mondta – új éggé és új földdé. De ez a nap még nem érkezett el, Isten mérhetetlen irgalmasságának tervei-
ben.”*

XVI. Benedek pápa 2010. május 13-i fatimai beszédében hangsúlyozta, hogy az Isten Anyjának üzenete a XXI. századra is vonatkozik:

„Tévedne az, aki azt hinné, hogy a III. Fatimai Titok történései már beteljesedtek, és azt hiszi, hogy Fatima profetikus küldetése véget

ért. Itt, ezen a helyen új életre kel Isten azon terve, amely a legkorábbi idők óta szembesíti az emberiséget a kérdéssel: »Testvéred vére felkiált hozzám a földről (Ter 4,910). Az ember indította el a halál és a borzalom körforgását, de megszakítani már nem képes. A Szentírásban gyakran esik szó arról, hogy Isten IGAZ embereket keres, hogy megmentse az emberek városát. Itt, Fatimában is pontosan ugyanezt tette, amikor az Isten Anyja azt kérdezte a három gyermektől: »Fel akarjátok magatokat Istennek ajánlani, hogy elviseljétek mindazt a szenvedést, amelyet majd küldeni fog, engesztelésül azokért a bűnökért, amelyekkel megbántják őt, és a bűnösök megtéréseért?« Ezzel szemben az Úr látta, hogy az emberiség a legszentebb kötelezettségeit elhanyagolja hamis ideológiák nyomán, a csoport vagy az individuum nevében a kicsinyes önzés oltárán. **Ám az áldott Édesanyja leszállt az Égből, hogy mindazoknak a szívében, akik Rá bízzák magukat, elültesse az ő saját szívében égő isteni szeretetet.**” – idézet vége!

Kedves Testvérek! Az imént hallhattuk XVI. Benedek pápa szavait, hogy **elültesse az ő saját szívében égő isteni szeretetet.** Nem belemagyarázás, de óhatatlan a gondolat, hogy Mária Szíve Szeretlángjáról tett említést!

Arról a szeretettől lángoló Szívről, melyet a Büntetés Angyalának lángpallosa elé tartott, eltérítve annak halálos sugarait! Ezt a részletet Kondor Lajos verbita atya mesélte, és meg is megkérdezte Lúcia nővértől, hogy a leírásában miért hagyta ki ezt a fontos mozzanatot. Lúcia így válaszolt: „Erre külön azért nem tértem ki akkor, mert az egész fatimai történet Mária Szeplőtelen Szívéről szól!”

Márpedig a Szeretláng Napló szerint, Mária Szívének Lángja, maga Jézus Krisztus! Ez az, amit kérnünk kell a Szűzanyától:

Áraszd Szeretlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre! És ez a többlet HATÁS, mely alkalmassá teszi a lelkeket az isteni kegyelmek befogadására, és készségesse teszi a szíveket a Fatimai Engesztelés megvalósítására! Ennek a kegyelmi kiáradásnak kellene megvalósulnia mihamarabb, ezt várjuk, ezt reméljük és ezért imádkozunk!

Idézem még XVI. Benedek pápa előbbi beszédének befejező sorait:

”Kívánom, hogy a századik évfordulóig hátralévő hét évben gyorsuljon fel a Mária Szepplőtelen Szívének diadaláról szóló jövődőlés beteljesülése, a Szentháromság dicsőségére.” – Mit mondjak? A III. Titok kihirdetése óta, megvalósítottuk-e a Szűzanya SZÁZ ÉVVEL EZELŐTT, esdve kért kéréseit?

Szó, ami szó! A százéves fatimai üzenet, a Remény Üzenete is, hiszen a 2000es évi hivatalos értelmezés szerint a megjósolt események, még ha gyengébb hatással is, a XX. századi háborúk és üldözések formájában már megtörténtek.

Igen ám, de az 2016-os és 17-es év nézőpontjából tekintve azonban ez erősen kétséges!

A pápa világhossá tette, hogy a fatimai üzenet a III. Titok nyilvánosságra hozatala után sem veszít semmit az időszerűségéből. A vesztély még nem múlt el, még mindig fenyegetést jelentenek azok a szörnyűségek, amelyektől a Madonna óvott.

A megoldás az lenne, ha az emberiség egyenként és összesen felajánlaná magát az Ő Szepplőtelen Szívének, és Vele együtt bekapcsolódna a „FIAT” kimondásába, és hagyná Istent munkálkodni!

Nos, akkor eljönne el az emberiség számára a béke időszaka!

De mit üzen nekünk a zárókép, amelyet a szenvedő Egyház mutat az istenkereső embereknek? Egyfelől nyilvánvalóan azt, hogy a vértanúk szenvedéséből a megtisztulás és a megújulás ereje fakad.

Ugyanakkor a Szűzanya üzenetében szereplő eljövendő békeidő jóslatának beteljesülése még minden bizonnyal előttünk áll. Másfelől, a Szűzanya Szepplőtelen Szívének ígérete, **hogy győzni fog**, reményt adhat ugyan a számunkra, de nem mentesít a személyesen ránk háruló fatimai kérések maradéktalan teljesítésétől, a napi rózsafüzérimától, az öt elsősombokat teljesítésétől, magunk és szeretteink felajánlásától a Szepplőtelen Szívnek, és a Fatimában kért engesztelő élettől! Ehhez nyújt többletlelkesedést a **Szeretetláng kegyelmi hatása**, melyet Mária Szepplőtelen Szívéből kaphatunk meg, ha tudatosan együttműködünk az Ő lélekmentő, édesanyai szándékával! Az együttműködés pedig, ha felhasználjuk a 2000 éves egyház által kínált gyakorlatokat, a szentségimádást, a szentmisét, a virrasztást, a böjtöt és a rózsafüzéreinkben szüntelenül kérjük Szeretetlángjának kiáradását az egész emberiségre!

Ha felmerülne a Testvérekben, hogy maga az Egyház is megtesz-

e mindent, a Grignon Szent Lajos által megővendőt végidős Máriatisztelet, és a fatimai kérések teljesítésére, nos, ne csüggedjenek el!

2000. október 6-án, kora reggel különleges utast vittek a liszaboni reptéren a római járat repülőgépehez. A Fatimai Madonna második alkalommal jutott el Rómába, ismét Szent II. János Pál pápa kifejezett kérésére, egészen különleges alkalomból.

Fel akarta ajánlani a világot a Szűzanyának, a Világegyház püspökeivel együtt, mégpedig a valós, fizikai jelenlétükben, hiszen Rómában erre a hétvégére esett a „püspökök szent évi jubileumának” ünnepe.

A Fatimai Madonna látogatása a jubileumi év máriás csúcspontja lett, a „harmadik titok” feltűnést keltő nyilvánosságra hozatala után. Mint korábban valaha bármikor, most még világosabbá vált, hogy Szent II. János Pál pontifikátusának csúcspontja, a 2000. évi Nagy Jubileum, sőt az épp akkor kezdődött évszázad is Fatima jegyében állt.

A kora és betegsége miatt meggörnyedt főpap este még egy teljes órát töltött imájába merülve a kegyszobor előtt. Másnap, a szobrot a Szent Péter sírja feletti főoltár előtt állították fel, ahol az imádkozó emberek órákon át kifejezheték tiszteletüket a kegyszobor iránt.

A figyelmes látogatóknak feltűnt, hogy a Szűzanya nyakláncán azt a gyűrűt viselte, amelyet Szent II. János Pál öt hónappal korábban Fatimában átadott neki. A gyűrűvel akkor egész pápaságát jelképesen a kegyszobor lábai elé helyezte. Nem sokkal délután öt óra után kezdődött Rózsafüzér Királynőjének ünnepe. Ezt az ünnepet még V. Piusz pápa rendelte el, köszönetet mondva az Isten Anyjának a keresztény hajóhad 1571-ben, a lepantói tengeri ütközetben aratott győzelméért. A pápa a csatát megelőzően a rózsafüzér imádkozására szólította fel a keresztény Európát, és V. Piusz ennek tulajdonította, hogy a keresztény hajóhad legyőzte a túlerőben lévő tengeri hatalom, muszlim Oszmán Birodalmat.

1913-ban Szent X. Piusz pápa az ünnepnapját a lepantói csata napjára, október 7-re helyezte át. Az ünnep most Szent II. János Pál pápának alapot szolgáltatott arra, hogy az új évezredet Mária oltalma alá helyezze.

A fatimai kegyszobrot körmenetben vitték a Szent Péter térre,

ahol a hívek együtt imádkozták a rózsafüzért. Olyan volt, mintha az egész világ oda jött volna imádkozni. A pápai tribünön ezerötszáz püspök, a világ püspökeinek egyharmada állt. Lent, a téren az öt kontinensről érkezett szentévi zarándokok várakoztak.

Egy-egy család Óceániából, Ázsiából, Amerikából és Afrikából imádkozta a rózsafüzér első négy titkát. Az ötödik titok elimádkozását már műholdas kapcsolat révén Lúcia nővér, a többi kármelita nővérral imádkozta Coimbrából. És ha addig a „Fatima-jelenlét” még nem lett volna elég erőteljes, este a fatimai „Ave Maria” énekétől kísérve a Szűzanyát végig vitték a Szent Péter téren, és a helyszínen lévők tényleg úgy érezhették, hogy a Cova da Iriában vannak.

Az idős pápa számára egyre fájdalmasabb lett a felismerés, hogy a fatimai jóslat utolsó része még nem valósult meg teljesen: hiszen a világbéke kulcsa Oroszország kezében volt.

De hogyan kell ezt érteni? Fatimaszakértők és egzegéták évtizedek óta vitáztak ezen a kérdésen: vajon az egykori kommunista óriásbirodalom megtéréséről volt-e szó? Vagy az ortodoxiából a katolicizmusra való áttéréssel vagy legalábbis a Rómával való egyesülésről?

De Szent II. János Pálnak egyre inkább az volt a meggyőződése, hogy a kérdésre egészen más a válasz. Szerinte ugyanis Európában, azon a földrészen, amely mindent elkövet azért, hogy a nyugati materializmus és hedonizmus érdekében megtagadja saját gyökereit, **a kereszténység újbóli megerősödésének egyedüli feltétele csakis a nyugati és a keleti egyházak közötti kiengesztelődés lehet.**

És persze ki lehetett volna erre a feladatra a legalkalmasabb, mint az ortodoxia és a katolicizmus határvidékéről származó lengyel pápa. Hiszen a lengyel nemzet nagy költője, Juliusz Słowacki már 1848-ban egy olyan „szláv pápáról” írt, aki egyesíti a kereszténységet, megújítja az Egyházat, és „testvére” lesz az egész emberiségnek.

A fiatal Karol Wojtylát is lenyűgözte az a prófétikus költemény, amelyről akkoriban még nem tudta, hogy valójában órála szól:

”Míg a küzdelem dúl, megkondul az Isteni nagyharang,
Szlávnak nyit utat az Úr a trónhoz: mely a pápai rang.
Nem mint olasz, de Istenhez méltón, bátran áll a harcba,
A por világot semminek tekinti, s a kardot megragadja!

Íme hát a népek testvére, itt megy a szláv pápa.
Arcán az Ige ragyog, mint mindenki lámpása.
Már közeledik hozzánk, hordozva gigászi Erőket
A világ sebéből kioldja a rosszat, s a férgek lárváját,
menti a világot, meggyújtva a szeretet lángját.”

Nemzetünk nagy megtiszteltetése, hogy ezen „Mária-korszak-
végi” többlet kegyelemnek – pontosabban **kegyelmi hatásnak** – a
világ felé való árasztását a Szent Szűz országára bízta, hogy álta-
lunk és rajtunk keresztül beteljesítse fatimái nagy ígérését: Szeplő-
telen Szívének végső győzelmét. Ennél fogva a győzelemben ne-
künk is részünk lehet, miáltal nagy dicsfény övezheti majd
nemzetünket, az Ég és a Föld színe előtt – amiként ezt, Szent Pió
atya is pontosan megemlítette egy magyar zarándoknak! De mit is
mondott a Szűzanya a Szeretláng Lelki Napló szerint?

*„Én jóságos, megértő Édesanyátok vagyok, és veletek összefogva
mentelek meg benneteket. Szent István Nekem ajánlotta (országoto-
kat), és Én ígéretemmel biztosítottam, hogy szívemen viselem az Ő
és a magyar szentek kérését. Egy új eszközt szeretnék kezetekbe
adni. Nagyon kérlek, fogadjátok megértéssel, mert Szívem bán-
kódva néz le országomra. (SZL I/37) Ilyen hatalmas kegyelmi erőt
még nem bocsátottam a rendelkezésekre, mint most, Szívem szere-
tetének izzó lángját.*

*És rajtatok múlik, vissza ne utasítsátok, mert ez nagy pusztulást
vonna maga után.” (SZL I/84) Legyetek áldozatosak, mert ezáltal
sok-sok lélek fog csatlakozni Szeretlángomhoz. Rajtatok múlik, se-
gítsetek Nekem, hogy a Láng kigyúljon már! A magyar családok
imádságos lélekkel könyörögjenek, hogy Szent Fiam büntető kezét
a világ felett, közös erővel visszatarthassuk! (SZL I/92)*

*Csütörtökön vagy pénteken különösen engeszteljétek Szent Fiamat.
Az engesztelés módja a családokban történjen. (SZL I/38) Minél több
lesz az áldozatos, imában virrasztó lélek, annál nagyobb lesz Sze-
retlángom ereje a földön. Tehát sorakozzatok fel, mert az áldozat
és ima erejében megtörik a pokoli gyűlölettől izzó láng. A gonoszok
mindinkább vissza fognak szorulni, gyűlölettől izzó lángjuk kialszik,
és Szeretlángom fénye fogja betölteni a föld minden részét.” (SZL
III/204)*

Az Úr szavai: „Megváltozik a föld színe és anyai mosolyom ragyogja be a világot! Ehhez kell az áldozat és imádság! Ez a ti eszközötök. Cél a megváltó munka sikeres érvényre jutása. Bárcsak felérvétek óhajításaitokkal az Örök Atyához, akkor az eredmény is bőséges lenne. (SZL II/106)

Vágyaitokkal öleljétek át a földet! Áldozataitokkal, melyek a tisztaszeretettől izzanak, perzseljétek fel a bűnt. Ne higgyétek, hogy ez lehetetlen! Csak bízzatok Bennem!” (SZL I/90)

Hazánkban ismert egy régi üzenet, melyben az Úr nem kevesebbet ígér, mint: *Magyarország engeszteléséért hajlandó vagyok az egész világon megkönyörülni!*

A Fatimai Szűzanya, ezt az ENGESZTELÉST hirdette meg és látva, hogy az emberiség készsége milyen gyenge, többletkegyelmet, **többletkegyelmi HATÁST** esdett ki Istentől. Ez Szíve Szeretlángja, mely maga Jézus Krisztus!

Lehet-e még kétségünk, hogy kibén bízzunk és reméljünk?

A Lelki Naplóban konkrét a válasz: „*Én, a Hajnal Szép Sugara megvakítottam a sátánt!*” (SZL I/100) De hallgassuk meg újfent a Fatimai Lúcia nővért kis unokahúgára, Jácintára való emlékezésében:

„Kórházba menetele előtt így szólt: *Ha eljön az idő, hogy erről szólj, akkor ne bújj el! Mondd meg mindenkinek, hogy Isten a kegyelmeket Mária Szeplőtelen Szívén keresztül adja nekünk. Az embereknek általa kell kérniük ezeket. Jézus Szíve azt akarja, hogy Vele együtt égi Anyánk Szívét is tiszteljék.*

A békét égi Anyántól kell kérni, mert Isten Órá bízta ezt. Bárcsak minden szívnek átadhatnám azt a lángot, amely a szívemben ég, amellyel Jézus és Mária Szívét annyira szeretem!”

Kedves Testvérek! Ennél pontosabb választ nem kaphattunk! Mentegetőzhetünk-e azzal, hogy „nem szabad mindent elhinni”, amikor pedig oly könnyen elhittünk már ezt meg azt, pedig a bensőnk tiltakozott!

Az egyházilag kivizsgált üzeneteket ugyanis bátran követhetjük és beismerhetjük, hogy ami valójában tiltakozik bennünk, az csupán a jóra való restség, amiért áldozatot kellene hoznunk, komolyan véve keresztségi kötelmeinket!

Nem legyinthetünk lenézőn és értetlenkedve, mint a bárkát építő Noé gúnyolódó környezete! Mert csak annyit kell tennünk, hogy

elindulunk a Szűzanya által megjelölt engesztelés útján és kifejezzük gyermeki készségünket **a józan emberi ész, tiszta mértéke szerint!**

És ha végül valóban megtapasztaljuk az Általa ígért benső csodát, Szeplőtelen Szíve oltalmát és hitünk megújulását, már aligha kell keresgelnünk a hálára való okot! Mert az ígérete nem semmi: **„Sztivem Szeretlángja nektek az, mint Noénak a Bárka volt!”** – Jó, ha elgondolkozunk ezen!

Tehát, ne a világ logikája vezéreljen bennünket! Hiszen hol van ez a következetesség a Mammon csillogó ígéreteinek elfogadásában? Hová lett bennünk a jóra való készség? Hová lett a lélekmentésre való Keresztségi indíttatás? Hol van az igazságosság, a mértékletesség, a bölcsesség, az irgalmasság és a hazaszeretet bennünk akkor, amikor az emberi megszólástól és a kollégák kimosolygásától tartunk, a karrierért, a kényelmünkért kockáztatva a magunk és mások lelki üdvösségét?

A Szűzanya szavai a Szeretláng Naplóban: *„Nagy bánatom van országom felett. A családok, ó a magyar családok szétszórva, mintha lelkük nem volna halhatatlan, úgy élnek. Én Szeretlángommal fel akarom melegíteni a családi tűzhelyeket, össze akarom tartani a szétszórt családokat. Legyetek minél többen, hogy terjedjen, mint a futótűz.”*

Ám, nehogy azt higgyék a kedves Testvérek, hogy a Fatima és a Szeretláng összefüggése, csak az én agyamban született meg! Nem!

Én ugye személyesen ismertem Erzsébet asszonyt, olykor sülve-főve együtt voltunk a nagy apostoli utakon, és beszélgettem vele a világ dolgairól, amiként Fatimáról is!

A Szeretláng kiválasztotta nagyon is sokat gondolkozott a fatimai eseményeken, és fel is tette a kérdést a Szűzanyának. Idézem a Lelki Naplót:

„Édesanyám, miért nem teszel nagy csodákat, hogy higgyenek Neked úgy, mint Fatimában?”

– Leánykám, minél nagyobb csodákat tennék, annál inkább nem hinnének Nekem. Kis kármelitám, az első szombatot is azért kértem, és mégsem veszik figyelembe. Én jóságos, megértő Édesanyátok vagyok, és veletek összefogva megmentelek benneteket. Szent István

Nekem ajánlotta (országotokat), és Én ígéretemmel biztosítottam, hogy szívemen viselem az Ő és a magyar szentek kérését.

Egy új eszközt szeretnék kezetekbe adni, ez Szívem Szeretetlángja. Gyűjtsd meg nála a tiédet, és add tovább! Nagyon kérlek, fogadjátok megértéssel, mert Szívem bánkódva néz le országomra!

(És annyira zokogott, hogy alig értettem, mit is mond. Megkérdeztem Tőle, mit kell tennem. Én az egész ország nevében megígértem Neki mindent, csak hogy fájdalmát enyhítsem. Mert a szívem úgy fájt, majd megszakadt.)

– Leányom, azt kérem tőled, hogy csütörtökön vagy pénteken különösen engeszteljétek Szent Fiamat. Az engesztelés módja a családokban történjen. Az egy órai idő, amit az engesztelésre fordítotok, legyen lelki olvasmánnyal kezdődő, áhítatos ájtatosság, a szentolvasó imádsággal. Az engesztelést ketten vagy hárman végezzétek. Ahol ketten vagy hárman összejöttök, ott az Én Szent Fiam.” (SZL I/3738)

Nos nyilvánvaló, hogy pánikszerűen tennünk kell valamit – pontosabban azt, amit a Szűzanya kért Fatimában – ezt pedig úgy tudjuk a legjobban, **a legsürgősebben** megvalósítani, ha bensőségesen szívünkbe fogadjuk Mária Szíve Szeretetlángját!

És minél előbb megteesszük, annál gyorsabban és hatékonyabban érvényesül a Szentlélek megszentelő kegyelme – a Szeretetláng aktivizáló kegyelmi hatása – rajtunk, a társadalomban és az egész emberiségben!

Nos kedves Testvérek! Megelőzendő valaki kérdését, miszerint, hogyan lehet a Szűzanya Szeretetlángját „gyorsan” befogadni!?

A válasz egyszerű: próbáljunk a Szűzanyával együtt érezni, gondolkozni, törekedjünk a maradéktalan kegyelmi életre, és a rózsafüzér Üdvözlégyeibe fűzzük bele a Magyarok Nagyasszonya által kért könyörgést: ***Áraszd Szeretetlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre!***

Vagyis lépésről-lépésre valósítsuk meg a Fatimai Szűzanya kéréseit, a felajánlást, az öt elsőszombatot és különösen a napi szentolvasó imádkozását!

A rózsafüzér imádság nélkül nincs bensőséges Mária-tisztelet, a Mária tisztelet nélkül nincs hiteles kereszténység és kereszténység nélkül nincs Béke!

Kedves Testvérek!

Fatima 100. évfordulójára való felkészülésre indított előadássorozatom – melyet a plébános atya jóvoltából és felkérésére tehettem meg –, szinte egyedülálló volt az országban, és ezennel a 21. előadással a befejezéséhez ért!

De sajnos befejeződött a fatimai esemény századik évfordulójának országos ünneplése is, mely persze el se kezdődött, hiszen az első és utolsó október 13-i és 14-i ünnepléssel zárták is!

Nagyon úgy néz ki, hogy hazánkban két civil próbált valamit tenni, a „másik” a barátom, Magyar István kaposvári mérnök, aki „Fatima 100” címmel egyegy előadást tartott országszerte!

Annál is inkább szomorú ez a blazírtság, mert minden erőltetés nélkül, de ezer szállal kötődik Magyarország Fatimához, nem csak Kondor Lajos verbita atyával, vagy a fatimai Magyar Keresztúttal, de lelkületben is, és talán a Szeretetláng lelkiségével is!

Aki ismerte Kondor atyát, az tudja róla, hogy igen kritikus volt az egyházilag jóvá nem hagyott jelenések iránt. És bizony, aki a rendszerváltás előtt ellátogatott Fatimába, az a Lajos atya által felügyelt kegytárgyboltokban fellelhetette a Szeretetláng füzeteket, több nyelven is, holott még jóvá sem volt akkor hagyva!

És itt nem lehet csak azzal magyarázni, hogy magyarként támogattott egy magyar ügyet, inkább azzal, hogy Kondor atya felismerte, hogy valójában csak a Szeretetláng kegyelmi HATÁSA lehet az az egyetemes lelki indíttatás, mely képes teljesíttetni a Szűzanya fatimai kéréseit a „zsibbadt” világban!

És ebben ő – aki jó barátságban volt a világ számos püspökével, bíborosával – sokak pozitív véleményét ismerte! Mesélte is, hogy szinte valamennyien azt kérdezték tőle, hogy a magyar főpap miért nem hagyja jóvá azt az ügyet, melyet ők, és számos kolléga messzesemenően támogat, és a Szeretetláng Mozgalom több országban jelentős evangelizációs tényező!?

Valahogy úgy néz ki máig is, hogy soha nem ismerjük fel időben a nagy lehetőségeinket! És talán a Szűzanya előrelátó volt, hogy nem Magyarországon jelent meg három kis pásztornak, hanem Portugáliában, mert ott legalább a püspöki kar, a jelenéseket követő tíz éven belül komolyan megmozdult! Ehhez nekünk csaknem 50 év

kellott és még ekkor sem „jelentősen”!

Mindazonáltal mi magyarok is kaptunk „fatimás feladatot”, ami bár Natália nővér naplójában áll, de Erzsébet asszony is hirdette, hogy „*Magyarország engesztelő ország*”!

De egyetlen komoly magyarázat van a mi lassúságunkra – a 45 évnyi belénk sulykolt félelem.

Most, 15-én hallgattam a Vasárnapi Újság c. műsort, mely nem kevesebbet tett közzé, minthogy 1961 első felében 451 papot és egyházi személyt tartóztattak le, vertek meg és ítélték el a kádári hatóságok, csak azért, mert a hivatásuk szerint igyekeztek élni, tevékenykedni! Egyenesen antikrisztusi!

Miért fontos ezt elmondanom? Azért, mert 1961-ben kezdődött a Szeretetláng üzenete, egy jó ügy, igen rossz időkben! Ám Erzsébet asszony nem volt félős, még a vértanúságot is vállalta volna, pedig akkor még csak 58 éves volt! Tehát volt veszteni valója! És mondanom sem kell, hogy az említett „45 év lélekrombolás”, amit most felvettem, mind a Fatimai Üzenet figyelmen kívül hagyásának a következménye!

Hiszen mit mondott a Szűzanya? „*A Szentatya ajánlja fel Szeplőtelen Szívemnek Oroszországot, mert különben elterjeszti tévtanait az egész világon, üldözni fogják az Egyházat, és a jó embereket megölik, több nemzet megsemmisül...*” stb. De erről majd később még beszélek!

Tehát a mai témazáró előadásomban visszatekintek arra a korra, vagyis a fatimai történések idejére, amely sajnos meghatározója lett nemcsak a világ, de országunknak és személyes jövőnknek is!

Az 1917-es esztendőben az I. Világháború a vége felé járt, a fél világ gyászolta a több millió áldozatot, sok ország gazdaságilag romokban hevert, és akkor a portugáliai Fatimában a Boldogságos Szűzanya egyszeriben Oroszország Szeplőtelen Szívének való felajánlását kérte a pápától a világ összes püspökével együtt.

A három pásztorgyermek tudatlanságát és egyben hitelességét tanúsítja, hogy Oroszországról, vagy Roszsiáról még csak nem is hallottak és azt se tudták, hogy mi az, olyannyira, hogy azt hitték, a szomszéd tanya Roszita nevű szamaráról van szó!

Az Egyház természetesen ismerte a hatalmas elmaradott államot,

csak azt nem értették, hogy a Római Katolikus Egyház látható fejének a világ püspökeivel miért is kéne pont Oroszországot felajánlania Szűz Mária Szeplőtelen Szívének?

És megjegyzem, hogy bár azóta az „égi indokok” minden rémálmot felülmúlóan, sorra beigazolódtak, lényegében máig sem értik igazán, hiszen SZÁZ ÉV ALATT is csak nyögvenyelősen lett teljesítve, de valamiképp soha nem hajszál pontosan a Fatimai Szent Szűz kérésnek megfelelően!

Pedig a kérés nem egy népi kezdeményezés volt, nem valamelyik földi ország uralkodója kérte, hanem egyenesen a Mennyország Királynőjének, **az Egyház Anyjának az óhaja volt**, ennek ellenére a kéréseinek többségét mind a mai napig nem teljesítettük!

Hogyan lehet az, hogy az Egyház tisztségviselői nem ismerték fel az Istenanya kérésének és könnyeinek fontosságát? Talán megfélemedtek volna arról, hogy **mennyei irányítás nélkül** belevesszünk a teremtményi és emberi szempontokba?

Talán megfélemedezett arról, hogy az **Egyházat a Szentlélek Szűz Márián keresztül** – aki már földi életében is a Szentlélek mátkája volt – biztos stratégiával vezetheti?

Talán bizony megfélemedeztek arról, hogy a fatimai jelenésekben Isten nem csupán egy magánkinyilatkoztatást, hanem **az Egyház egészének szóló prófécia kegyelmét ajándékozta** legegyszerűbb gyermekein keresztül?

Nos, ki adhatja meg a választ?

Mert azt meg kell mondanunk, hogy a pusztán teologikus, tudományos és földies szempontok szerinti értékelés és szemlélet óhatatlanul elégtelenné teszi az Egyház működésének hatékonyságát! Különösen a hatalmas intellektussal bíró gonosz szellemek, és ezek földi csatlósainak, minden „teologizálást” mellőző, de egymásra épülő folyamatos pusztításával szemben!

Éppen ezért, a világ szempontjából érdemes alaposabban szemügyre vennünk a Szűzanya kérésének Oroszország felajánlására vonatkozó fontosságát! Miért is?

Az egyházüldözés 1918-tól kezdődően szakadatlan volt. 1922-ben kezdték elkobozni a kultuszhelyeket és sommás tárgyalásokon (koholt vádakkal) elítéltek papokat, híveket.

Püspökök, papok, szerzetesek és világi hívek tömegét deportálták a

Gulágra, lerombolták a monostorokat és templomokat.

1939-ben az orosz ortodox egyház gyakorlatilag elveszítette hierarchikus szerkezetét.

1919-1938 között 600 püspököt, 40 ezer papot gyilkoltak meg, vagyis az 1917-es forradalom idején létező papság 80-85 százalékát likvidálták, amiként az egyszerű embereket sem kímélték.

Hasonló üldöztetést szenvedett az oroszországi Katolikus Egyház is: 1926-ban már nem volt egyetlen katolikus püspök sem a Szovjetunióban, és 1941-re már csak két templom maradt nyitva az 1917-ben még létező 1200-ból, ezek is a volt Litvánia területén.

A szovjetország kormány belülről is bomlasztotta az ortodox egyházat: támogatta a szektásodást, a belső megosztottságot, a kollaboráló papokat és híveket.

És ezekre a Szűzanya előre figyelmeztetett, miután 1917. július 13-án a gyermekeknek megmutatta a poklot, majd így szólt:

A poklot láttátok. Ide kerülnek a szegény bűnösök lelkei. Isten meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét, hogy megmentse őket. Ha megteszik, amit nektek mondok, sok lélek megmenekül, és béke lesz. A háború vége felé közeledik, de ha nem hagyják abba Isten megbántását... még szörnyűbb háború kezdődik.

*Hogy mindezt megakadályozzam, jönni fogok, és kérni fogom Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek és az elsősombati engesztelő szentáldozást. Ha teljesítik kérésemet, Oroszország megtér; és béke lesz; ha nem, **el fogja terjeszteni tévtanait az egész világon, háborúkat és egyházüldözést fog előidézni...**, végül azonban Szeplőtelen Szívem diadalmaskodik. A Szentatya felajánlja nekem Oroszországot, s az megtér. A világra pedig egy békés kor virrad... Befejezésül a Szent Szűz ezt kérte: A rózsafüzér minden tizedéhez fűzzétek hozzá: Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket! Ments meg minket a pokol tüzétől, és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik leginkább rászorulnak irgalmadra.*

A Fatimai Szűzanya kérésére ezt kéne imádkoznia az emberiségnek, ám úgy látszik, hogy a megtérést akár 100 évig is halogatják, és megvárják, amíg „zuhanni kezd a repülő”! Egyszerűen érthetetlen, hiszen erre a maradéktalan, méricskélés nélküli Isten felé fordulásra szólít fel az Evangélium is: „Virrasszatok tehát, és minden időben imádkozzatok, **hogy megmeneküljete mindattól, ami be**

fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt.” (Lk 21,36)
Kérdés-e még, hogy valóban halálosan komoly dologról szólt Fa-
tima?

Kedves Testvérek! 1977-ben, a jelenések 60. évfordulójának ün-
nepén a velencei pátriárka, Albino Luciani bíboros egy ötvenfős ve-
lencei delegáció élén meglátogatta a fatimai jelenés helyszínét és a
coimbrai kármelita kolostort, hogy ott szentmisét mutasson be, és
találkozzon Lúcia nővérrel.

A négy szemközti beszélgetés két órán át tartott, majd a végén a bí-
boros – egy kísérője szerint – „*olyan sápadtan jelent meg, mintha
kísértetet látott volna.*” Úgy tűnt, mintha súlyos teher nehezedne az
egyébként mindig derűs és nyugodt Lucianira. Sógornőjének vissza-
emlékezése szerint a bíboros nem sokkal később meglátogatta a csa-
ládját, és az egyik vacsora során olyan furcsa, búskomor hangulat
lett rajta úrrá, hogy a sógornő megkérdezte tőle, hogy milyen gond
gyötri. „*Csak ismét eszembe jutott, hogy mit mondott nekem Lúcia
nővér Coimbrában. A titok (...) szörnyű!*” – válaszolta, és el is tűnt
a hálószobájában a breviáriumával.

Egyes hírek szerint Lúcia még Luciani „rövid és fájdalmas” pápa-
ságát is előre látta, merthogy egy évre rá a velencei pátriárkát pá-
pává választották. Arra azonban már nem maradt ideje, hogy elol-
vassa a „Harmadik Titok” leírását, egyeztetve a Lúciával való
beszélgetéssel. A „*mosolygós pápa*” csupán 33 napot töltött Szent
Péter trónján, mígnem összeesküvéselméletekre okot adó hirtelen-
séggel meghalt.

Kérdés, hogy ő, I. János Pál pápa megtette volna-e azt, amit elődei
annyira halogattak? Ám lehet, hogy épp ezen tervein munkálkodott.

Senki nem vádolhatja Istent, hogy miért engedi meg mindazt a
rosszat és szenvedést, melyeknek tanúi voltunk, vagyunk és sajnos
tán leszünk is, hiszen Isten MÉG IDŐBEN szólt és figyelmeztetett
bennünket Szentséges Anyja által!

És korántsem arról van szó, hogy a Szűzanya közzé tette kéréseit,
és azóta hagyja a „*dolgok folyását*”! **NEM!** A Szűzanya most is, a
papság és a családok lelki újjászületésén fáradozik, akár a Mária
Papi mozgalom révén, akár a Szeretetláng által! Bernardino Eche-
veri Ruiz gauyaquili érsek felismerve ezt, így fogalmazott a Lelki
Napló Ecuadori kiadásának előszavában: „*Nagy áhitattal és mélyen*

*megindultan olvastuk ezt a könyvet... őszintén meg kell vallanunk, hogy e könyv lapjain megtaláltuk a lelkiélet legszebb és legmélyebb leckéit... Szeretatláng – ez az új neve annak a mérhetetlen és örök szeretetnek, mely Mária Lelkében él minden ember iránt... Láng ez, mely megvilágít, láng, mely melegít, láng, mely tűztengert képes fellobbantani. Láng, mely Mária Szívében ég, s égni akar gyermekei szívében is... **A Szeretatlángnak égnie kell minden keresztény megmentésére, hogy megmentse a családokat..., hogy segítse a papok megszentelődését...** A Szeretatláng kell, hogy megvilágítsa a keresztény ember életének minden pillanatát, legyen az szenvedés, betegség, haláltusa, vagy maga a halál... Míg megadjuk az engedélyt eme szép szeretetkönyv kiadására, egyben azon buzgó jókívánságunknak is kifejezést adunk, hogy jusson el sokak kezébe, s általa közelebb kerüljenek Istenhez...” (Bernardino Echeverria Ruiz guayaquili érsek – későbbi bíboros –, a Szeretatláng Lelki Napló 1988-as kiadásához írt ajánlásából).*

És bizony ma, egy szellemi világháború végső, döntő harcában élünk, mely az ifjúságot, a családokat és az elkötelezett papságot támadja. Ez az alattomos harc hasonló rombolást végez, mint egy atomcsapás a különbséggel, hogy ez szellemi harc, és így első sorban a lélekre van halálos hatása! Hogyan is figyelmeztet az Úr? „*Ne azoktól féljete, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni. Hanem inkább attól féljete, aki a lelket is és a testet is el tudja pusztítani*”! (Mt 10,28)

Ezt a harcot rafináltan, álnokul és szinte észrevehetetlenül folytatják a keresztényekkel szemben, melynek célja, hogy szakadjanak el Rómától, a pápától és a tanítóhivaltól, és csatlakozzanak egy új ökumenikus egyházhoz, amely egy világvallássá áll össze!

És ezen lélekgyilkos folyamatok elkerülhetőségére jelent meg az Istenanya Fatimában.

Kedves Testvérek! Nem akartunk tudatos és szeretetből fakadó áldozatokat hozni, és most akarunk ellenére, egy ádáz harcban találtuk magunkat!

Mert az Úr Péternek és utódainak tett jövendölésével – vagyis, hogy a pokol kapui sem vesznek erőt rajta – egyúttal azt is közli, hogy a

pokol erői és hatalmai meg fogják támadni az Egyházat, hogy megsemmisítsék! A Szentírás egyes helyei kétségkívül arra utalnak, hogy a sátán az utolsó időkben igyekszik minden erejét bevetni az Isten ellen (1Tim 4,1; 2Tessz 2,34) és teljes hatalmával fog a lelkekben pusztítani.

Na, ennek tudatában adtam előadássorozatomnak a „**Fatima a végső idők reménycsillaga**” címet!

Természetes, most is kérdés az, hogy mikortól számíthatjuk a végső időket, ill. annak kezdetét? De figyelmeztetem Önöket, hogy e kérdésben nem szabad felülnünk a károgó álprófétáknak, bármily valós jelekre mutogatnak is! Ilyen jelek mindig voltak, sőt még súlyosabbak is! Jézus mondja János és Lukács evangelistánál: „*A világban megpróbáltatások érnek titeket, de bízzatok, én legyőztem a világot.*” (Jn 16,33) „*Sokan jönnek az én nevemben, és azt mondják: 'Én vagyok', és: 'Elérkezett az idő'; de ti ne hallgassatok rájuk!*” (Lk 21,9-10)

Azt viszont jóval előbb megmondta Jeremiés profétával: „*Majd az idők végén értitek ezt meg világosan. Nem küldtem ezeket a profétákat, mégis futnak. Nem is szóltam hozzájuk, mégis profétálnak. Ha részt vettek volna tanácsomban, tudtára adták volna népemnek szavaimat, és visszatérítették volna őket gonosz útjaikról, gonosz tetteiktől.*” (Jer 23,19-22)

Az álüzenetekkel riogatók mást se tesznek, mint – akár akaratlanul is – az ördög célját teljesítik, az emberiséget a reménytelenség örvényébe taszítását elősegítve! Holott bízva bizhatunk Isten Irgalmasságában, hiszen az Úr kínálja a kulcsot: **Bízzatok Bennem!**

Napjainkban nem arról van szó, hogy a kereszténységet külső elenség győzi le. Ma már Krisztus misztikus testébe hatolt be az elenség, egészen a közepéig.

Nem a törökök, nem a kommunisták, vagy a liberálisok azok, akik meg akarnak semmisíteni bennünket, hanem **maga az Antikrisztus**, aki mindhárom előző szövetségesét felhasználja célja érdekében. Jól álcázva él köztünk, de mindenki számára felismerhető, hogy kik azok, akik neki szentelték magukat. Csak mondom: tavasszal választások lesznek!

Az antikrisztusi elkötelezettek képesek megtéveszteni az embereket humánus ígéreteikkel, amelyek nem mutatnak túl ezen a világon.

Az egység, melyről prédikálnak – szakadást rejt; az igazságaik – hazugságok; a beígért szociális javak – mind a legszélsőségebb különbözőségekre alapulnak és **a vallásszabadságuk az ateizmus szabadsága!**

Már Liguori Szent Alfonz is figyelmeztet: *„Az ördög folyvást az eretnekek révén próbálta megfosztani az egyházat a Szentmisétől. Az Antichrisztus mielőtt bármit is tenne, az első az Oltáriszentség tiltása és a Szentmise tiltása lesz büntetés terhe mellett!”* – Erről szól Dániel 8,12.

És bizony, oly módon történik az egyházüldözés, amilyen még soha nem volt; kívülről nézve alig lehet észrevenni, a rombolás belülről kifelé történik, és ez a titokzatos, új és érthetetlen benne.

A sátán ugyanis észrevette, hogy az Egyház a kívülről jött üldözés után mindig szilárdabb és erősebb lett, most tehát megpróbálja a fordítottját.

Ha látjuk, mennyi egyházellenség van és ténykedik az egyházi grémiumokban is, akkor egy olyan alattomos betegséggel állunk szemben, mely már nem ad immunitást a sátán pestisével szemben. Nem egyszer a jó ügy szolgálatának jelszavával és tudatában a sátáni akarat valósul meg.

És ezt a problémát azok a teológusok is tetézik, akik tagadják a sátán létezését, és ezzel nem kis zavart keltenek. Ezzel a már-már divatos felfogással szemben a pápák külön beszédekben foglaltak állást: VI. Pál pápa három, II. János Pál pápa tizenöt alkalommal! VI. Pál pápa egy 1972. nov. 15-i beszédében így fogalmaz:

„Elhagyja a Szentírás és az Egyház tanítását, aki nem vallja létezőnek az ördög személyes szellemi valóságát. A gonoszság, amely ma létezik a földön, egy olyan ellenünk és társadalmunk ellen irányuló támadás eredménye, amelyet a sötét és rosszindulatú ügynök, maga az ördög vezet, aki rettenetes, titokzatos és dermedt valóság!”

Tevékenysége nem pusztán nyomort jelent a földön, de az emberek üdvösségét súlyosan veszélyeztető tényező. Tudatában vagyunk, hogy ez a sötét és romboló valóság létezik, és igen aktívan működik. Ő az, aki kaján csábítóként, kifinomult módszerekkel igyekszik felborítani az ember testilelki egyensúlyát, melyhez ismer minden utat, terjesztve a zűrzavart és megosztottságot.”

És eközben az egyháziak nem foglalkoznak az ördögi veszéllyel, mert vagy túlterheltek, vagy megfertőződtek a modernizmustól! Így nem látnak tisztán, és nincs, aki leleplezze, világossá tegye a bűn szerzőjének alattomos háttértevékenységét, miáltal egyre kevesebben ismerik fel a pusztítás szervezett voltát. És kedves Testvérek, ez nem a „rendszerváltással” kezdődött!

Az emberiség jövőjének sötét fellegei ugyanis már a 20. század elején kezdték elborítani a keresztény szellemiséget. Arról a téveszméről van szó, melyre Szent X. Pius pápa figyelmeztetett a „*Pasciendi dominici gregis*” kezdetű enciklikájában. És ezt a mindent elborító sötét felleget „modernizmusnak” nevezte el, amelyet az egyháztörténelem legveszélyesebb eretnenségeként, „*comulatio omnium haeresium*”-ként „minden eretnenség gyűjtőmedencéjeként” ítélte el. És ez az, ami ma is él, és sajnos virágzik. A terjesztői a felvizezett katolicizmus hívei!

És ebbe a bűntől elsötétülő világba ragyogott be a Szűzanya Fatimai jelenése, mint a „*Hajnal Szép Sugara*”! Nem véletlenül adta Kondor Lajos SVD atya a könyve címeiként: *Fatima, századunk reménycsillaga*. A költői kép nemcsak az atya szép megfogalmazása, nem csak a Szeretetláng üzenetében a Szűzanya bemutatkozása, de már a Portugál püspökök is Mária Szeplőtelen Szívének ajánlották fel országukat 1931. május 13-án. Cerejeira lisszaboni bíboros akkor így imádkozott: ***Fatimai Miasszonyunk, megszántál minket és az áldásként alászálltál országunkba, mint a Hajnalcsillag, amely az éjszaka sötétje után a fény és a remény pirkadatát jelzi.*** Véletlen-e, hogy a Loretói Litániában így köszöntjük Máriát: *Hajnali szép Csillag, könyörögj érettünk!* Szűz Mária ugyanis azon van, hogy tisztelői részére világosságot és erőt eszközölgjön ki, hogy képesek legyenek meglátni a bűn szerzőjének csapdait, és az erény útján tovább tudjanak haladni. És ez a remény nem újkeletű! Ezért is adta neki III. Ince pápa e szép jelzőket: *Te Hold vagy az éjben, reggeli hajnalpír, te a világosság Napja vagy!* (*Serm. de Assumpt.*)

Liguori Szent Alfonz így ír a Szűz Mária dicsősége c. értekezésében: „*valóban Hold ő azok részére, akik a bűnök sötét éjszakájában bolyonganak! Az isteni kegyelem Fényével megvilágosítja szívüket és elméjüket, hogy felismerjék állapotukban az örök kárhozat veszé-*

lyes örvényeit, s azokat elkerülhessék! Ő a Hajnalpír, a Nap előhírnöke azok számára, akik kegyelmeinek melegét szívükbe fogadják, és bűneiket elhagyva, vissza juthatnak Isten kegyelmébe.”

Montforti Grignon Szent Lajos a Szűz Mária titka című iratában a következőket írja: „*Mária olyan lámpás, amelyet azért gyújtottak, hogy az egész bensőt megvilágítsa, és az isteni szeretet lángjára lobbantsa, hogy meglássuk benne Istent*”. (Szűz Mária titka 47)

Keresztes Szent János az Élő Szeretláng c. művében ezt írja: »*A tökéletesek lelkében az isteni ébredés már itt e földön olyan szeretetlángot gyújt, amely részesedés a Szentlélek égő szeretetlángjában.*« (I.1.)

Kedves Testvérek! Az előadásaimat rendszeresen hallgatók közt bizonyára megfogalmazódott az az ironikus megállapítás, hogy „*ez a Tibor akármiről beszél, mindig a Szeretláng témájára téved*”! Nos elismerem, hogy kissé a viccbéli kisfiúra hasonlítok! Ám higgyék el, nem véletlenül! Földünket ugyanis kevéssé a környezetvédelemmel, mint inkább az egész emberiségnek benső lelkületi változásával menthetjük meg! És ez utóbbival nem csak a földi életet segítjük elő, hanem az örök üdvösség esélyét is! Ugyanis, ha a világ ilyen istentelenségben halad tovább, akkor fennállhat a **tömeges el-kárkozás veszélye is!**

Mai „szodomás-gomorrás” világunkban ugyanis már erről van szó! Ezért könnyeznek a Máriaképek és szobrok több helyen is, hiszen a Szent Szűzre bízottak már nem hallgatnak édesanyai szavára, és már csak könnyeivel tudja kimutatni végtelen anyai fájdalmát!

Hogy mégis, mi a reményünk? – Az, amit előadásomban idéztem Keresztes Szent Jánostól: »*A tökéletesek lelkében az isteni ébredés olyan szeretetlángot gyújt, amely részesedés a Szentlélek Égő Szeretlángjában.*« Ez pedig nem más, mint a Szentlélek Mátkája Szívének Szeretlángja! Vagyis, hogy ez a Láng képes felmelegíteni a zsibbadt, fagyos szíveket-lelkeket, és ahogyan Liguori Szent Alfonz magyarázza: „*hogy felismerjék állapotukban az örök kárhozat veszélyes örvényeit, s azt elkerülhessék!*”

De, hogy a fatimai kis Jácintát idézzem, aki kórházba menetele előtt így szólt Lúciához: – *Nem tart már sokáig, és az égbe megyek. Te itt maradsz, hogy megmondjad az embereknek, Isten meg akarja alapítani a földön Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletét. Ha eljön*

*az idő, hogy erről szólj, akkor ne bújj el! Mondd meg mindenkinek, hogy Isten a kegyelmeket Mária Szeplőtelen Szívén keresztül adja nekünk. Az embereknek általa kell kérniük ezeket. Jézus Szíve azt akarja, hogy Vele együtt égi Anyánk Szívét is tiszteljük. A békét égi Anyánktól kell kérni, mert Isten rá bízta ezt. **Bárcsak minden szívnek átadhatnám azt a lángot, amely a szívemben ég, amellyel Jézus és Mária Szívét annyira szeretem!** (LN 2006. 127-128.)*

Na, erről van szó, kedves Testvérek, hogy fogadjuk szívünkbe azt a Lángot, mely Isten ügye, a lélekmentés iránti „lánglelkűség”, az együttműködés a Magyarok Nagyasszonyának emberiségmentő szándékával! Olyan tüzeslelkűség, mint az emmauszi tanítványoké, akik bár fáradtak voltak – hiszen lement a nap – de képesek voltak 14 km-t visszagyalogolni Jeruzsálembé, hogy tanúságot tegyenek a Feltámadotról!

Ha ez a lelkesedés erőt vesz az emberiségen, akkor a bensőséges hit is el fog hatalmasodni, és nem csak a Szeplőtelen Szív győzelme lesz, hanem elsősorban Krisztusé lesz, hiszen a Szent Szűz arra a kérdésre, hogy mi a Szeretetláng, ezt válaszolta: Szívem Szeretetlángja maga Jézus Krisztus (I/107)! Ha tehát befogadjuk a Szeretetlángot, vagyis bensőségesen együttműködünk a Szűzanya lélekmentő szándékával, akkor elmondhatjuk Szent Pállal: „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem!” (Gal 2,20)

Merthogy a Szeretetláng Lelkiségeinek célja, hogy segítse megvalósítani a fatimai kéréseket, annál is inkább, mert a Fatima nagy ígérete, hogy végül a Szűzanya Szeplőtelen Szíve fog győzni! Nos, ezt kérjük, ezt várjuk, ezért imádkozunk, engesztelünk!

”Virrasszatok tehát, és szüntelenül imádkozzatok, hogy megmeneküljetez mindattól, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt.” (Lk 21, 36)

Kedves Testvérek! Mint előadásaim mindegyike után, most is imádkozzuk el hálából az Üdvözlégyet, a Szeretetláng betéttel!
Köszönöm figyelmüket!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Forrásmunkák:

- ANTALÓCZI Lajos dr.: *Jelenések, üzenetek és a jövő* – Kisboldogasszony Plébánia (Eger), 2000.
- BEGYIK Tibor: „*A Hajnal Szép Sugara*” blog www.szeretetlang.blog.hu
- BOHR P. Dr.: *Rom-Moskau-Fatima* – Wort und Werk Verlag, 1978.
- Boldog Marto Ferenc és Jácinta c. negyedéves folyóirat régebbi és újabb számai. (*Fatima*)
- DON GOBBI: *A Máriás Papi Mozgalom Kék Könyve*
- HESEMANN, Michael: *Fatima titka* – Magyar Nyugat Könyvkiadó (*Vasszilágy*) 2017.
- JOAQUIN - KONDOR (szerk.): *FATIMÁRÓL BESZÉL LÚCIA NŐVÉR* – Secretaraidos dos Pastorinhos, IV. kiad. (*Fatima*) 2006.
- KINDELMANN Károlyné: *Szeretetláng. Lelki Napló 1961 - 1983* – Szent István Társulat (Bp.), 2014.
- KONDOR Lajos: *Fatima, századunk reménycsillaga* – Postulação (*Fatima*), 1971.
- LIGUORI Szent Alfonz: *Szűz Mária dicsősége* – Kalocsa 1924.
- MONTFORTI GRIGNON Szent Lajos: *Tökéletes Mária-tisztelet* – Szalézi Művek, 1939.
- SCHEFECZYK, Leo: *A fatimai fohász és az emberek üdvösségéért való aggodalom* – Newman Központ (Bp.), 2017.

Főbb rövidítések:

- AA – Apostolicam actuositatem, zsinati doc.
- KEK – Katolikus Katekizmus
- LG – Lumen Gentium, zsinati doc.
- LN – Fatimáról beszél Lúcia nővér
- Napló – Fausztina, Irgalmasság Napló
- SZL vagy római/arab szám – Szeretetláng Lelki Napló
- TMT – Grignon, Tökéletes Mária-tisztelet